

ΠΑΙΝΟΥΕΝ

ΔΡΑΧ.

4

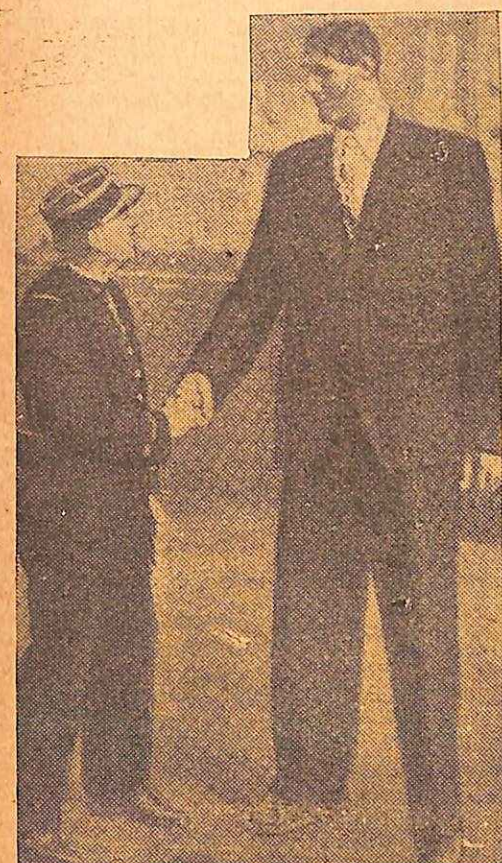

Norma Shearer

ΕΤΟΣ ΓΙΑΡΙΟ 136

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΒΑΡΑ

Ὁ νεώτερος καὶ ὑψηλότε-
ρος πυγμάχος ὀνομάζεται
Γκόγκεκ Μίτον, εἶναι 21
χρονῶν ὕψους 2.15 καὶ
ζυγίζει ὀγδόντα ὀκάδες.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36017

Ένας σκύλος κάνει
ἐπισημασμένα τὰ μα-
σάζ του σ' ἓνα ἰν-
στιτούτο καλλονῆς
ζώων στὸ Λονδίνο.

Ένας περίεργος καὶ πρωτότυπος ἀγὼν δρόμου μαγείρων. Κρατοῦν
ὅλοι στὰ χέρια τηγάνια μὲ νερὸ καὶ ὅποιος φθάσει πρῶτος στὸ
τέρμα χωρὶς νὰ χύσει οὔτε σταγόνα, κερδίζει τὸ ἐπαμειβόμενο
ἔπαθλον.

Ὁ 16ετής Τζώρτζ Οὐίλτσάιτ
κάνει καταδύσεις στὸν Τάμεση
μ' ἓνα σκάνφανδον ἰδικῆς του ἐ-
πινοήσεως.

Ἐθνικὸ Μελόδραμα

Ὁ κύριος Δήμαρχος σκωτώνεται κουράζεται
Μελόδραμα νὰ μᾶς φορμάρῃ Ἐθνικὸ
Καὶ κάποιος ντ' Ὀπερα ὁ ἴδιος νὰ παρουσιάζεται
Σὲ κάθε ζήτημά μας Δημαρχιακό.

Σὰν θὰ περνᾷ τὸ κάρο τῶν σκουπιδιῶν
στὴν πόλιν πρὶν ἀπὸ καθαριόνητα διψᾷ
τὸ κόρο θὰ τοῦ ψάλλῃ τῶν παιδιῶν:
—Ὁ ταυρομάχος προχωρεῖ καὶ προχωρεῖ...
σκορπώντας τὰ μικρόβια ξερβὰ δεξιά !...

Κι' ὅταν τοὺς μανδρότοιχους καὶ τὰ... μέρη ἐκεῖνα
οἱ δημαρχιακοὶ μας θ' ἀσβεστῶνουνε
θὰ λένε—ἐνῶ θὰ καμαρώνουνε:
—Ἀχ ! τοῖχοι μου λευκοὶ ὥσάν τὰ κρῖνα
οὔτε καὶ οἱ σταυροὶ δὲν τὰς γλυτώνουνε...

Καὶ ὅταν ὁ Κοτζιάς δροσάτος, ζωηρός
θὲ νὰ περνᾷ μὲ κεφαλὴ ὑψωμένη,
θὲ νὰ τοῦ ψάλλῃ τῶν δημοτῶν του ὁ χορός:
—Σὺ πού πέταξες στὰ ὕψη, ὦ τσερβέλα ἑρωτευμένη...
[μὲ κάθε ὑψηλό:
χαμήλωσε νὰ δῆς τὰ χάλια μας παρακαλῶ !

Οἱ αἰγες !

Ἀποφασίστικε ὁριστικῶς
νὰ ἐξοντωθοῦνε οἱ κατσίκες μὲν ἡμέρα
Κι' ὁ κόσμος ὅλος ὁ καλλιτεχνικός
σηκώθηκε στὸ πόδι πέρα ὡς πέρα

—Μὰ δὲν τὸ σκέφθηκαν, λένε μὲ μιὰ φωνή,
θὰ τοὺς τὸ ποῦμε ὅλοι νέτα σκέτα
ὅτι χωρὶς κατσίκες στὴ σκηνή
δὲν θὰ ὑπάρχῃ κόρο καὶ μπαλέτα.

Βραβεῖα στὰ.. βρέφη

Σύμφωνα μ' ἴδι, τι κάνει τὸ Πατριωτικὸ
Ἀπόφαση ἐπῆρε καὶ τὸ λύκειο:
Βραβεῖα γεροντοκορισμοῦ στὸ κάθε λαδικὸ
Κ' ἔτσι θὰ βραβευθῇ τὸ κάθε.. μορμολύνκειο !

Εἰς ἀναζήτησιν.. ἀρσενικοῦ !

(Ἡ Δις Μ. Μ. ἐδηλητηριάσθη.. διὰ λόγους αἰσθηματικούς)
(Ἐφημερίδες)

Κρατώντας τὸ γαντάκι της στὸ χέρι
βαμμένη, μακιγιαρισμένη ἡ Μαίρη
γυρίζει πρῶτ' ἑσθλὸν.. περπατεῖ
κ' ἕνα γαμπρὸ ἢ ἄμοιρον ζητεῖ.

Πόδια ἀκούραστα, μάτια γαρίδες
γυρνᾷ τὸ χωριὰ καὶ τρεῖς λωρίδες
κι' ἀναζητεῖ τοῦ κάκου ἀναζητεῖ
ἕνα... νυμφίον γιὰ νὰ παντρευτῇ.

Πρῶτὴ στὸ τέννις, στοὺς χορούς, στὸ σινεμά της
μονάχη, μὲ πολλές, μὲ τὴ μαμά της
τόνε ζητάει στὸ φῶς, στὰ σκοτεινὰ
καὶ ὅμως... δὲν τὸν βρίσκει πουθενά !

Πάει στοῦ Γιαννάκη, εἰς τὰ ντάσιγκ, εἰς τὰ τσάγια
ρωτάει, χαρτορρίχτες, φλυντζανοῦδες, μάγια
τῆς παίρνουνε λεφτὰ γιὰ τὶς γητιές

καὶ τὴν χορταίνουνε.. μ' ἐλπίδες καὶ ψευτιές.

Γυρίζει τὰ ξεκκλήσια καὶ τ' ἀγιάσματα
τάζει κερὰ, λαμπάδες καὶ κρεμασμάτα
κάνει μετανόες, προσευχὲς πρῶτ' καὶ βράδῃ
καὶ στέλνει προσφορές, λιβάνια, λάδι.

Μηνύματα σὲ προξενήτρες καὶ παππάδες
καλοκυντάει ἀδερφές καὶ πεθεράδες
Κι' ὅμως τοῦ κάκου ἡ Μαίρη δὲν μπορεῖ
ἕνα γαμπρὸ μεσ' στὴν Ἀθήνα μας νὰ βρῇ !

Περνοῦν τὸ χρόνιον... χωρὶς ἄντρα... πικραμένη
γεροντοκόρη τώρα πού ἀπομένει
καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κόσμο τὸν κάκον
μιὰ μέρα φαρμακώνεται... μ' ἀρσενικὸ !

Κολλάει !

Ἡ Παναγιώτα Χ. ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπὸ τὸν ἑρα-
στὴν της τὸν ἠγάπησε νὰ τὴν στεφανωθῇ διὰ τῆς
βίας. (Ἐφημερίδες)

Ἡ σημερινὴ γυναῖκα
εἶναι μιὰ ξώβεργα σωστή
κι' ἂς λέγῃ ἐννιά φορὲς στὶς δέκα
ὅτι εἶναι θῦμα ποντ' αὐτῇ !

Σπουδαῖο εἶναι κολλητήρι
ἕνα κορμὶ μὲ φραμπάλα
λιγάκι πλάϊ σου νὰ γύρη
τανάλια δὲν τὴν ξεκολλά.

Ταχυγράφου.. πάθημα

Μὲ τὴν κιθάρα του πήρε θέση
κατ' ἀπ' τὸ παραθύρι της τὸ βράδυ
ἕνα ταγκὸ ὅπου γι' αὐτὴν εἶχε συνθέσει
νὰ τῆς τὸ τραγουδίον στὸ σκοτάδι

Τὸ παραθύρι της κρυφοανοίγει
αὐτὸς τὰ χάνει ἀπ' τὴ χαρὰ του
μὰ.. ἐν ἀκάθαρτο νερὸ τὸν πνίγει
τὸν ἐπερέχουσεν ἡ.. πεθερά του.

Οἱ γυναῖκες εἶνε ὅλες σκληρές...
μὰ πρὸ πάντων... οἱ πεθερές !

Ἡ ἄγνωστη !

Ντυμένη μοντελάκι ἀπὸ τὸ Παρίσι
βγήκ' ἡ Δολὸ στὸ Ζάππειο νὰ περπατήσῃ.
Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τὴν πήρανε ξωπίσω
ὁ Νίκος μὲ τὸ Βάσσο καὶ τὸ Μῆτσο.

Κι' ὅσο προχωροῦσε τὴν κυττάζανε
καὶ μὲ θαυμαστικὰ τὴν ἐγκωμιάζανε.
—Κοίταξε πόδι, γάμπα, βραχιολάκι !
—Λαίμὸς σὰν κρῖνος καὶ κορμὶ χελάκι !

—Ποιά εἶναι ; τὴ γνωρίζετε παιδιά ;
Καιένας δὲν τὴν ξαίρει, τσιμουδιά.
—Δὲν ξέρω λέει ὁ Τάκης τ' ὄνομά της
τὴν γνῶρισα ὅμως ἀπὸ.. τὴ μαμά της
εἶνε χαριτωμένη σιάνιο κομματάκι
μὰ ἔχει ἕνα ἐλαττωματάκι
πού νὰ τὸ διορθώσῃ δὲν φροντίζει
Σὰν κάθεται μαζί της.. ροχαλίζει !

ΜΗ ΜΕ ΞΕΧΑΣΗΣ
ΣΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

Μιὰ χλωμὴ ὄνειρώδης ὁμορφιὰ εἴκοσι δύο χρόνων.

Ἦμουν περαστικὸς ἀπὸ
μιὰ μεγάλη πόλιν τῆς Εὐ-
ρώπης, πού εἶχα πάει γιὰ
ἐμπορικὲς μου ὑποθέσεις.
Εἶχα καλὲς γνωριμιές ἐκεῖ,
γιατὶ ὁ πρέσβυς τῆς Ἑλ-
λάδος ἦταν ἕνας παλιός
μου φίλος καὶ στὸ δικό
του κύκλο εἶχε περάσει
καλὰ πρὶν δύο χρόνια ἐκεῖ.

Ἐνα βράδυ, μαζί μὲ τὴν οἰ-
κογένειά τοῦ φίλου μου, ἐπῆγα
στὸ χορὸ τῆς Ἰσπανικῆς Προ-
σβείας, ἕνα χορὸ μεγαλοπρεπέ-
στατο.

Τὸ μέγαρο—Ἀραβικοῦ ρυθ-
μοῦ—ἦταν διακοσμημένο μὲ
ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια. Ἀνθι-
σπᾶνια παντοῦ, φυτὰ ἐξωτικά,
ὠραῖα κομποτεχνήματα, εἰκό-
νες μεγάλων καλλιτεχνῶν, σπά-
νιο χαλιά καὶ ὅ,τι ὠραῖο ἔχει
νὰ δειξῇ ἡ τέχνη καὶ ἡ φύση,
ἦταν ἀφθονὰ τοποθετημένο μέ-
σα ἐκεῖ.

Ὁ θαυμάσιος κῆπος—ἀπέ-
ραντος μὲ θερμοκήπια, δεξαμε-
νὲς καὶ βεράντες, φωτιστότανα
φαντασμαγορικὰ ἀπὸ πολύχρω-
μα Βενετσάνικα φαναράκια.

Μιὰ τζάζ πολυθρόνη ἀπὸ
νέγρους, σκόρπιζε τὴ χαρὰ καὶ
τὸ κέφι σὲ ὅλα τὰ ζευγαράκια
πού ἐκινούντο ρυθμικά στὸν
ἦχο, ἐνὸς νοσταλγικοῦ τσιγκό,
ἢ ἐνὸς τρελλοῦ φῶξ—τρώτ.

Ἐκάθισα σὲ μιὰν ἀπόμειρη
γωνία τῆς μεγάλης σάλλας, μαζί
μὲ μιὰ κυρία, ἢ ὅποια ἦξερε
ὅλο τὸν κόσμον ἐκεῖ μέσα. Μι-
λούσαμε γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς ἐ-
ποχῆς.

—Σήμερα ὁ ἔρωτας κάνει
μιὰ γερὴ μπάζα κι' ἐπειτα πάει
μὲ τὸ αὐτοκίνητο, παίρνει τὴν
ὠραία του καὶ τραβάει μακριὰ
ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι, εἶπα γιὰ
λῶντας.

—Ἔχετε ἄδικο, εἶπε ἡ κυρία.
Κάθε ἐποχὴ ἔχει τοὺς Ῥωμαίους
καὶ τὶς Ἰουλιέττες της. Ἡ ἀγά-
πη δὲν πέθανε.

—Οὐφ ἀφήστε αὐτά. Ὑπάρχουν τόσες ἀτραξιὸν γιὰ νὰ ξεχάσῃ
σήμερα κανένας.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή προχώρησε πλάϊ μας καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ
τὰ φυλλώματα μιᾶς πελώριας λατάνιας, ἕνα περιεργὸ ζευγάρι.

Ἐκεῖνὴ μιὰ χλωμὴ, ὄνειρώδης ὁμορφιὰ εἴκοσι δύο μόλις χρό-
νων, κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ βεντάλια ἀπὸ λεῖκα φτερά
στρουθοκάμηλου κι' ἐπαίξε μ' αὐτὴν ὅπως παίζει κανένας μ' ἕνα
περιστέρι. Τὰ μαῦρα μάτια της κύτταγον κάπου—κάπου, τὰ ζευ-
γάρια πού περνοῦσαν μπροστά της χορεύοντας, νόμιζες ὅμως
πὺς τὰ ἐβλεπε μηχανικά, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει οὔτε πού βρίσκε-
ται, οὔτε τί γίνεται γύρω της, ἔτσι ὅπως βλέπει κανένας ἕνα ὀ-
νειρο.

Ὁ κύριος πού τὴν συνόδευε, ἦταν ἕνας ἄνδρας σαράντα χρόνων,
μελαχροινός, μὲ ἄδρὰ χαρακτηριστικὰ, σκληρὴ ἔκφραση, ἄνθρω-
πος μὲ ἐμπορικὸ πνεῦμα, ὀπλογισμὸ καὶ πολλὴ θέληση.

Σὰ λεπτὰ χεῖλιν του ἦταν γραμμένη μιὰ εἰρωνικὴ διάθεση,
πικρὴ καὶ πεισματωμένη.

Ἡ κυρία πού συνόδευε ἐχαιρέτησε τὸ ζευγάρι καὶ μοῦ εἶπε:
—Εἶναι ἡ Βάνδα Στένς, μιὰ ἀπὸ τὶς ὁμορφότερες στὴν πόλιν
μας. Ὁ νέος πού τὴν συνοδεύει εἶναι ἄνδρας της, ἔχει πολλὰ ἐκα-
τομύρια καὶ μιὰ ἐξαιρετικὰ καλὴ κοινωνικὴ θέση.

—Μὰ φαίνονται σὰν κακιοῦμενοι μεταξὺ τους.
Ἡ κυρία χαμογέλασε:

—Ἔχετε πολλὴν παρατηρητικότητα, εἶπε. Ἡ Βάνδα τὸν παν-
τρεύτηκε ἀπὸ ἀνάγκη. Τρία ὁλόκληρα χρόνια τὴν τριγύριζε καὶ
πάντα τοῦ ἀρνιόταν ἀκόμα κι' ἕνα χορὸ. Ἀγαποῦσε ἕναν καλλι-
τέχνη ἕνα ξεχωριστὸ ταλέντο τοῦ ὠδείου μας, συμμαθητὴ της κά-
ποτε, τὸν Χάνς Τροῦδερ. Ἐσπούδαζαν μαζί, ἐκεῖνος πιάνο, ἡ Βάν-

δα φωνητικὴ μουσικὴ. Ἦλ-
πιζαν μιὰ μέρα νὰ κάνουν
τὴ θέληση τοῦ πατέρα της
ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ
τοὺς πλουσιώτερους τρα-
πεζίτες μας. Ἰσως θὰ τὸ
πετύχαιναν, γιατί ἡ Βάν-
δα ἦταν μοναχοκόρη κι'
γατημένη πολὺ ἀπὸ τὸν
πατέρα της, ἀλλὰ μεσολάβησε
μιὰ οικονομικὴ καταστροφή,
ἕνα μεγάλο κρὰχ τῆς τραπέ-
ζης καὶ τότε..

—Λοιπόν;

—Ὁ κύριος πού κάθεται
μαζί της παρουσιάστηκε νὰ
σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατέ-
ρα ἀπὸ τὴ μομφὴ τῆς χρεωκο-
πίας, ζητώντας ὡς ἀντάλλαγμα
τὸ χέρι τῆς κόρης. Ἡ εὐκαι-
ρία ἦταν κατάλληλη, γιατί λί-
γες μέρες πρὶν, ὁ μουσικός, ἔ-
πειτα ἀπὸ ἕνα κονσέρτο στὸ
ὁποῖο τὸν ἀποθέωσαν, ἔπαθε
μιὰ τρομερὴ αἰμοπτισία. Ἡ
Βάνδα βρέθηκε μεταξὺ τῆς ἀ-
γάπης της πού οἱ γιατροὶ τὴν
καταδικάσανε σὲ θάνατο, καὶ
τῆς τιμῆς τοῦ πατέρα της, πού
θὰ μπορούσε νὰ τὴν σῶσιν μὲ
τὴ θυσία τῶν ἰδανικῶν της.
Ἐγραψε στὸ Χάνς πὺς θάταν
πάντα δική του ἡ καρδιά της,
καὶ παντρεύτηκε τὸν Στένς.
Ποτὲ δὲν ἔχω διὰ μελαγχολικό-
τερη ὕψη ἀπ' αὐτὴν, τὴν ἡμέ-
ρα τῶν γάμων της...

—Κακόμοιρο κορίτσι. Καὶ
ὁ μουσικός;

—Ζὴ ἀκόμα, ἀλλὰ ἡ θέση
του εἶναι δεινὴ. Λένε πὺς πε-
ριμένεται τὸ τέλος του ἀπὸ
τὴν μιὰ σιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ἡ κυρία ἐσώπασε. Ἡ ἀτ-
μόσφαιρα ἐνὸς δράματος οἰ-
κογενειακοῦ μοῦ θάμπωνε τὸν
ὠραῖο φωτισμὸ τῆς σάλλας
τοῦ χοροῦ. Παρακολούθησα
τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου
τῆς χλωμῆς κοπέλλας. Ποτὲ
ἄνθρωπος καταδικασμένος σὲ
θάνατο δὲν ἦταν τόσο ἀπελπισμένος. Ἀπὸ τὰ ὠραῖα τῆς μάτιας,
ἦταν ἔτοιμα νὰ κυλίσουν στὸ λευκὸ μεταξοτὸ τῆς φόρεμα, δύο
διαμάντια θλίψεως, πολὺ πρὶν λαμπερὰ ἀπὸ ἐκεῖνα πού στολίζουν
τὶς ρόδινες ἄκρες τῶν αὐτιῶν της.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κυριῶν πού διηύθυνε τὶς ἀτραξιὸν πλησίασε
τὸ ζευγάρι.
—Θὰ μᾶς τραγουδήσετε κάτι; εἶπε μιὰ ψηλὴ κυρία στὴ Βάν-
δα. Πρόκειται νὰ κάνωμε ἐδῶ ἕναν ἔρανο γιὰ τοὺς φυματικούς
στρατιῶτες...

—Εἶμαι πολὺ κουρασμένη... ψιθύρισε ἐκεῖνη.
Ὁ σύζυγος ὅμως ἔλαβε τὸ μέρος τῆς ἐπιτροπῆς.

—Μὰ, φυσικά, θὰ τραγουδήσῃ, εἶπε μὲ σκληρὴ ἐπιμονή, θὰ
τραγουδήσῃ τὸ φόρτε της, ἕνα ὠραῖο τραγουδάκι πού τῆς τὸ ἀ-
φιέρωσαν ὁ νεαρὸς συνθέτης Χάνς Τροῦδερ, «Τὸ παράπονο τοῦ
ἐτοιμοθανάτου».

Τὰ μάτια τῆς Βάνδας κύτταζαν τὸ σύζυγό της μὲ τὴν ἔκφρα-
σιν πού κυττᾷ τὸ θῦμα ἕνα δῆμο.

Οἱ κυρίες ἐπέμειναν. Ἐπῆρε νὰ σηκωθῇ, ἄλλοιως τὸ σκάν-
δαλο θὰ ἐξεσπύσει ἐκεῖ μέσα.

Σηκώθηκε μηχανικά, σὰν χλωμὴ νυμφαία καὶ προχώρησε στὸ
πιάνο. Ὁ κόσμος γύρω ξεφώνισε ἀπὸ χαρὰ, χειροκρότησε.

Πλάϊ της ὁ σύζυγος ἀμείλιχτος, τραχύς, σκληρός, λὲς κ' αἰ-
σθανόταν μιὰ σαδιστικὴ χαρὰ γιὰ τὸν πόνο της.

Μιὰ δεσποινὶς ἀνήγγειλε τὸ κομμάτι.
—Ἐνα τραγουδάκι τοῦ Χάνς Τροῦδερ!

Κάποιος στὸ πλάϊ μας ἐξαφνιάστηκε.
—Τοῦ Χάνς; εἶπε. Μὰ, αὐτὸς πέθανε ἀπόψε στίς 6. Τὸ
γράφουν τὰ ἑσπερινὰ φύλλα.

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

ΟΙ ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Παρατηρήσεις από των αρχαιοτάτων χρόνων έως σήμερα. — 'Η επίδρασις ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ὄντων — Προλήψεις κ.λ.π.

'Η Χίος, τὸ Σούνιον, ἡ Κερατέα, καὶ ἡ Σι-
βηρία ἔγιναν τὴν 19ην 'Ιουνίου, τὰ πεδία τῶν
ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων τῆς ὀλικῆς ἐ-
κλείψεως τοῦ 'Ηλίου. Τὸ φαινόμενον ἐν σχέσει
μὲ τὴν σύντομη ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι
σπάνιον.

'Η 'Αστρονομία εἶναι μία θαυμασία ἐπιστή-
μη γεμάτη γοητεία καὶ μυστικοπάθεια καὶ οἱ
ἀστρονόμοι εἶναι θαυμαστοὶ καὶ ὑπέροχοι ἄν-
θρωποι. Μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν μέχρι χιλιό-
στου τοῦ δευτερολέπτου φαινόμενα σὰν κι' αὐ-
τὰ πρὸ ἔχουν συμβῇ ὅλα τὰ περασμένα χρό-
νια. Π. Χ. γνωρίζουν ἀπὸ τώρα, ὅπως γνώρι-
ζαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Φαραῶν ὅτι τὴν 1ην
'Οκτωβρίου τοῦ ἔτους 1940 θὰ γίνῃ μιά ὀλική
ἐκλείψις τοῦ 'Ηλίου ὁρατὴ μόνον ἀπὸ τὴν Νό-
τιο 'Αφρική, καὶ ὅτι ἡ κατόπιν ὀλικὴ ἐκλείψις τοῦ
ἡλίου ἡ δ-
ποία θὰ εἶναι ὁρατὴ καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν 'Αγγλίαν, θὰ λάβῃ χώραν
τὴν 30ην 'Ιουνίου τοῦ ἔτους 1954.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέαν τῆς ἀκριβείας τῶν
ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων καὶ με... γυμνὸ μάτι ἀκόμη, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πούμε ὅ-
τι πολλοὶ ἀστρονόμοι τῆς ἀρχαιότητος βρισκόνται σὲ πλήρη συμ-
φωνία μὲ τοὺς συγχρόνους. 'Ενας, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς πρώτους,
χωρὶς νὰ ἔχῃ μηχανήματα συγχρονισμένα καὶ καταπληκτικῆς ἀ-
κριβείας ὅπως τὰ σημερινὰ, παρέδωσε στοὺς μεταγενεστέρους ἕναν
πλήρη καὶ ἀκριβῆ κατάλογο τῶν ἐκλείψεων ποὺ ἔγιναν καὶ ποὺ
θὰ γίνουν ἀπὸ τὸ ἔτος 1208 π. Χ. ὡς τὸ ἔτος 2162 μ. Χ.

Οἱ σύγχρονοι ἀστρονόμοι ἐξέλεξαν τὶς παρατηρήσεις του αὐτοῦ
καὶ τὶς βρῆκαν ἀκρίβεστες. 'Ο ἐν λόγω ἀστρονόμος, ἐμέτρησε
τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκλείψεων στὸ διάστημα τοῦ παραπάνω χρόνου
καὶ τὶς βρῆκε 13.200 !

Οἱ 8.000 ἦσαν καὶ θὰ εἶναι ἐκλείψεις ἡλίου καὶ οἱ 5.200 ἔ-

'Ανατρίχιασα ὅλος. Κύτταξε τὴν Βάνδα.

'Η εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου της, ἔφθασε στ' αὐτιά
της, τὴ στιγμὴ ποὺ ὄρθη πλάϊ στὸ πιάνο, ἦταν ἔτοιμη νὰ τραγου-
δήσῃ τὸ «Παράπονο τοῦ ἔτοιμοθάνατου», τραγούδι
γραμμένο γιὰ κείνην, ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της συνθέτη.

'Ηταν σὰν μιὰ λευκὴ σκιά τῆς θλίψεως. Τὸ πιάνο φάνταζε
πλάϊ της σὰν μαύρη νεκρικὴ κάσα.

'Ο πιανίστας χτύπησε τὰ κόκαλα. 'Η μελαγχολία τοῦ κομμα-
τιοῦ ἀπλώθηκε πέρα ὡς πέρα μέσα στὴ σάλλα τοῦ γλεντιοῦ καὶ
τῆς χαρᾶς.

Σὲ λίγο ἡ φωνὴ τῆς Βάνδας—φωνὴ σὰν κλάμμα—μὲ τὸν τόνο
ἐνὸς θρήνου γιὰ μιὰν ἀγάπην ποὺ πέθανε, ἔλεγε:

Μὴ μὲ ξεχάσης σὰν πεθάνω,
'Αγάπη μου, μὴ μὲ ξεχάσης,
θέλω στὸν τάφο μου ἑπάνω
σὰν ἀδερφοῦλα νὰ μὲ κλάψης...

Μοῦ φάνηκε πὼς βρισκόμουν σὲ μιὰ θανατικὴ ἐκτέλεση. Μα-
ζὺ μὲ τὶς τελευταῖες νότες τοῦ πιανου, ἡ κατάλευκη σιλουέττα
τῆς ὁμορφῆς ἐρωτευμένης σωριάστηκε χαμῶ σὰν λεῦκα, ποὺ τὴν
χτυπάει κεραυνός.

Μέσα στὸ θόρυβο καὶ στὰ σχόλια τῶν γλεντοκόπων, βρῆκα τὴν
εὐκαιρίαν νὰ φύγω ἀπὸ τὴν θλιβερὴν ἐκείνη ἀτμόσφαιρα. Βρῆθην
στὸ δρόμο καὶ ἀνάνευσαν δυνατὰ, προσπαθώντας νὰ διώξω τὸ
βάρος, ποὺ πίεζε τὸ στῆθος μου.

Τ' ἀστέρια στὸ βαθυνάνο στερέωμα μοῦ φαινότανσαν σὰν
δακρυσμένα μάτια καὶ στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦσε ἀκόμα ἡ θλιβερὴ
συνάτα :

Μὴ μὲ ξεχάσης σὰν πεθάνω
'Αγάπη μου, μὴ μὲ ξεχάσης...

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ
ΣΤΟ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Τὸ βράδι ἐκεῖνο ὁ Λετογιέν, δεῖ-
πνησε μόνος του, σ' ἕνα μικρὸ ἐστια-
τόριο. 'Αποῦ ἔφαγε, ἐπλήρωσε καὶ
καθὼς ἄκουσε τὸ ρολοὶ νὰ
σημαίνει ὁκτώ, σηκώθηκε
καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Αὐτὸ
συνέβαινε χρόνια τώρα,
τακτικὰ κάθε βράδυ. 'Ε-
φευγε τὴν ἴδια ὥρα πάντοτε—
στάς ὁκτώ—ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο
καὶ γύριζε στὸ σπίτι του πεζός,
περνώντας ἀπὸ διαφόρους δρό-
μους τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ προηγού-
μενο βράδυ εἶχε κάνει τὸν περὶ-
πατό του στὸ δάσος τῆς Βουλώ-
νης. 'Απόψε ὅμως μιὰ ἀνεξήγη-
τὴ νοσταλγία τὸν ἔσερνε πρὸς τὶς
ὀχθες τοῦ Σηκουάνα. 'Ηταν μιὰ
βραδιά ἀνοιξιὰτικὴ. 'Η προκι-
μαία ἦταν ἔρημη καὶ ἐφωτισμένη
ἀσθενικά. 'Ο κύριος Λετογιέν
θαύμιζε τὴ γλυκεῖα νυκτερινὴ εἰ-
κόνα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά
του. Οἱ πέτρες, τὰ δένδρα, τὸ νε-
ρό, ἔπαιρναν στὸ ἡμίφως κάτι τὸ
μυστηρεῖδες καὶ τὸ ἀκαθόριστο.

Καθὼς ὁ κ. Λετογιέν πήγαινε
σιγὰ-σιγὰ, βρέθηκε ἔξαφνα μπρο-
στὰ σὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία φαι-
νόταν σὰν νὰ κύτταξε κι' αὐτὴ
τὸ ποτάμι.
Δὲν τῆς ἔδωσε στὴν ἀρχὴ
καμμιά προσοχὴ καὶ πέρασε ἀπὸ
μπροστά της χωρὶς νὰ σταμα-
τήσῃ.
Μόλις ὅμως ἔφυγε δυὸ τρία
βήματα, τοῦ φάτηκε πὼς ἄκουσε
ἕνα λυγμό.
Ξαναγύρισε τότε πρὸς τὴ γυ-
ναῖκα καὶ σταμάτησε μπροστά
της. 'Εκείνη μηχανικὰ γύρισε καὶ
τὸν κύτταξε.
Καὶ εἶδε ὁ κ. Λετογιέν πὼς
ἦταν μιὰ πολὺ νέα γυναῖκα, μὲ
μικρὸ λευκὸ πρόσωπο καὶ ξανθὰ
μαλλιά, ποὺ κρυβόνταν κάτω ἀπ'
τὸ μικρὸ ἑφαρμοστὸ καπελάκι
της. 'Ηταν ὑψηλὴ καὶ λεπτή. 'Ο
κ. Λετογιέν παρατήρησε ἀκόμα ὅ-
τι τὰ μάτια της ἦταν γεμάτα δά-
κρυα. 'Εντελῶς σὺνθόρμητα τότε
τὴ ρώτησε :

—Μὰ τί ἔχετε ; τί σᾶς συνέβη ;
'Η ἀγνωστὴ δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτα. Τὸν κύτταξε μόνο μὲ
κάποιο φόβο κι' ἔπεινα ἀπομακρύνθηκε μερικὰ βήματα.

Αὐτὸς ὅμως τὴν ἐπλησίασε πάλι. 'Η ἀγνωστὴ γύρισε καὶ τὸν
κύτταξε μὲ τὰ ὠραία της μάτια γεμάτα δάκρυα.

—Τί ὠραία μάτια, σκέφτηκε ὁ Λετογιέν. Εἶναι γαλανά ; ὦ ναί !
εἶναι γαλανά. Καὶ τί ὠραῖο κονκίστικο προσωπάκι !... Καὶ τόσο
νέα ! Παιδί σχεδόν !...

Καὶ δίνοντας ἕνα τόνο τρυφερό στὴν φωνή του τὴν ρώτησε :

—Τί ἔχετε ; Γιατί κλαίτε ;...

—'Ὁ ! ἀφήστε με, κύριε... Σᾶς παρακαλῶ. ἀπήντησε ἐκείνη. Εἶ-
μαι πλὺ δυστυχὴς δὲν μπορῶ πιά !...

—Δυστυχὴς ;... Στὴν ἡλικία σας ;... Χρειάζεται θάρρος ! Μὴν
κλαίτε. Μὴν κάθεστε ἐδῶ μόνη τέτοια ὥρα... εἶπε ὁ κ. Λετογιέν.

—Ποῦ θέλετε νὰ πάω ; τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶμαι μονάχη
πιά... Τί μπορῶ νὰ κάνω ; 'Αχ Θεέ μου ! ναί ! ναί ! 'Ξέρω τί πρέ-
πει νὰ κάνω, τὸ ξέρω καλά !

Καθὼς μιλοῦσε ταραγμένα καὶ δυνατὰ φαινόταν σὰν τρελλή.

—Δὲν εἶναι σωστό, τῆς εἶπε, ἐπιφυλακτικὰ, νὰ μένετε μόνη
ἐδῶ στὸ σκοτάδι. 'Ελάτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς ἕνα μέρος πρὸ φω-
τεινῷ, πρὸ ἀσφαλῆ. Δὲν θέλετε ; Θέλετε νὰ μένετε ἐδῶ μόνη ;...

'Εκείνη δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ δὲν ἔκλειψε πιά. Κύτταξε μόνο
μπροστά της ἀφηρημένη κι' ἀκίνητη.

'Ο κ. Λετογιέν ἔνοιωσε, ὅτι ἂν ἐπέμενε μὲ καλωσύνη κι' ἐνδια-
φέρον, θὰ τὴν ἔκανε νὰ μιλήσῃ, νὰ τοῦ πῇ τὸν πόνο της καὶ νὰ

'Ηταν μιὰ πολὺ νέα γυναῖκα.

πρὸς τὸν ἴδιο του ἑαυτό ! μήπως ἀγαπήσῃ πολὺ, μήπως δὲν τὸν
ἀγαπήσουν μὲ τὴν ἴδια ἀγάπην...

Τὸ πρῶτ, ὅταν ξύπνησε, ἡ εἰκόνα τῆς ἀγνωστῆς ἦταν πιά μι-
σοσβυσμένη στὴν σκέψη του. Καὶ τὸ ἐπόμενο πρῶτ εἶχε λημο-
νηθῇ ἐντελῶς. Τὸ μεσημέρι στὸ μικρὸ ἐστιατόριο ἔβγαλε σὰν
πάντα, μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:
'Εξαφνα οἱ παρακάτω γραμμὲς τράβηξαν τὴν προσοχὴ του.

«Χθὲς τὸ βράδυ, ἀργὰ κατὰ τὶς δέκα, μιὰ νέα γυναῖκα ἔτεσε
στὸ Σηκουάνα, κοντὰ στὴν γέφυρα τοῦ Σουλί. 'Όταν κατάρθωσαν
νὰ τὴν ἀνασῶνουν ἦταν ἤδη νεκρή. 'Η αὐτοχειρ, τῆς ὁποίας ἀγνοεῖ-
ται ἡ ταυτότης, εἶναι ἑλκτική, λεπτὴ, ὑψηλὴ καὶ μαυροφρεμένη».

'Ο κ. Λετογιέν χλωμάσε. 'Ηταν τάχα ἡ ἀγνωστὴ ; 'Ηθελε ν'
ἀμφιβάλλῃ. Κι' ὅμως αὐτὴ ἦταν ! 'Ὁ ! ἡ φτωχή... Περιπλανιόταν
στὴ σκοτεινὴ προκυμαία κι' ἤθελε νὰ πεθάνῃ ! Κι' ἐκεῖνος βρέ-
θηκε κοντὰ της, κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Οἱ μέρες περνοῦσαν, ἀλλ' ἡ εἰκόνα τῆς ἀγνωστῆς ἦταν πάντα
μπροστά του. 'Ηθελε νὰ μὴν τὴ θυμᾶται. Τοῦ κάκου ! Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ ἡσυχάζῃ. Αἰσθανόταν τώρα ἕναν ἀπειρο ὀκτώ γι' αὐτὴ
τὴν ὁποῖαν δὲν λυπήθηκε ὅταν ἔπρεπε. Καὶ ἀπελπισμένος, με-
τανοιωμένος καὶ σχεδὸν ἐρωτευμένος τώρα, ἐπῆγαινε κάθε βράδυ
στὴν προκυμαία, ζητώντας μὲ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα νὰ ξανάβρῃ, ὅτι
δὲν θέλησε νὰ πάρῃ ὅταν τὸ εἶχε βρῇ...

ΖΑΚ ΝΤΥΡΑΝ

κλείψεις σελήνης.

Αὐτὴ ἡ συμφωνία καὶ ἡ ἀκρίβεια, τῶν ὑπολογισμῶν ποὺ πα-
ρατηρεῖται μετὰ τῶν ἀστρονόμων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μᾶς
ἀφίνει κατὰπληκτους. Κυριευόμαστε καὶ χανόμαστε μέσα σ' ἕναν
τέτοιο θαυμασμὸ γιὰ τοὺς ὑπέροχους αὐτοὺς συνανθρώπους μας,
ὥστε ξεχνάμε νὰ θαυμάσουμε τὸ Σύμπαν.

'Η ἀστρονομία εἶναι ἕνα καθαρότατο πιάτο, ποὺ μᾶς δείχνει
τὸν χρόνο, καὶ ὁ ἀστρονόμος κατευθύνει σ' αὐτὸ ἀνετα τὸ βλέμ-
μα του, μετὰ καὶ ὑπολογίζει.

Τὸ ἄστρο. οἱ ἥλιοι μας, οἱ ἥλιοι καὶ τ' ἄστρα τῶν ἄλλων ἀ-
ναριθμῶν ἡλιακῶν συστημάτων, ἡ σελήνη, καὶ οἱ ἄλλες σελήνες
ποὺ ἀποτελοῦν νεκροὺς κόσμους... τὰ δισεκατομμύρια τῶν οὐρανίων
σωμάτων, ὅλα κινεῖται μὲ ταχύτητες, ποὺ μόλις κατορθώνει νὰ
συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς... Μολαταῦτα ἀναχωροῦν, περνοῦν καὶ
φθάνουν στὰ ὠριμένα, καὶ γνωστά ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους, ση-
μεία, μὲ ἀπάνταστὴ ἀκρίβεια χρόνου. Τὸ λάθος γιὰ τὴν φύση,
εἶναι ἀγνωστο... πρᾶγμα, ποὺ μᾶς ὑποχρεώνει νὰ μὴ συμφωνή-
σουμε μὲ πολλούς, ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Σύμπαν εἶναι ἕνα τυ-
χαῖο χάος!

'Η ἐπίδρασις τῶν ἐκλείψεων ἐπὶ τῶν ὄντων.

Οἱ ἐκλείψεις ἐπηρεάζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα ;

Μερικοὶ παρατηρεῖται-φυσιοδίφαι ἀνέφεραν ὅτι κατὰ τὴν διάρ-
κειαν μιᾶς ἐκλείψεως στὴν 'Αφρική, τὰ περισσότερα ἄγρια θη-
ρία ἔτρεξαν νὰ χωθοῦν σὲς πρὸς τοὺς βαθεῖς χαράδρες, κι' ἄλλα στὰ
πρὸς πυκνὰ σημεία τῆς ζούγκλας. Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἄλλης
ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, ποὺ λαβε χώραν τὴν 9ην Μαΐου τοῦ ἔτους
1929, καὶ ἡ ὁποία διήρκεσε πέντε ὁλόκληρες ὥρες, στὴν μέση
μιᾶς διαγροσάτης τροπικῆς ἡμέρας, οἱ ἀστρονόμοι παρατηρεῖται
τῶν Φιλιππίνων νήσων, παρατήρησαν ὅτι τὰ δένδρα τῶν ἀκακίων
ἐκλείσαν τὰ φύλλα τους, ὅπως τὴν νύχτα καὶ καλύφθηκαν ἀπὸ
δροσιά... Οἱ κότες ἀποσύρθηκαν στὰ κοτέσια τους νὰ κουρνιά-
σουν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς γονάτισαν τρομοκρατημένοι κι' ἄρχισαν νὰ
προσεύχωνται ὁμαδικῶς, ὥσπου ἡ σκιά, ποὺ σκέπαζε τὸν ἥλιο, πέ-
ρασε, ἀποκαλύπτοντας πάλι τὸ λαμπρὸ του μεγαλεῖο.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ποιῆς ἰδέας εἶχαν οἱ ἄνθρωποι περὶ τῶν ἐκλείψεων κατὰ τοὺς
προϊστορικοὺς χρόνους, βεβαίως, κανεὶς δὲν ξέρει. 'Η ἀρχαιότερα
ἐκλείψις, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία, εἶναι ἐκείνη, ποὺ παρατη-
ρήθηκε στὴν Κίνα τὸ 2156 π. Χ. Τὴν ἐποχὴ
μάλιστα ἐκείνη, ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ὅτι ὁ
Αὐτοκράτωρ διέταξε τὴν θανάτωσιν δυὸ Μαν-
δαρίνων, οἱ ὁποῖοι ἐξασκούμενοι στὴν 'Αστρο-
νομία, παρέλειψαν νὰ δώσουν τὴν ἀκριβῆ ὥρα
τοῦ φαινομένου, κι' ἔτσι οἱ Κινέζοι μὴ ὄντες
εἰδοποιημένοι γιὰ τὴν ἐκλείψιν, ποὺ θὰ γινό-
ταν, μόλις εἶδαν τὸν ἥλιο νὰ σκοτεινιάσῃ, νό-
μισαν ὅτι γινόταν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου κι'
ἄθροοι ἔσπευσαν ν' αὐτοκτονήσουν.

'Εκλείψεις καὶ προλήψεις.

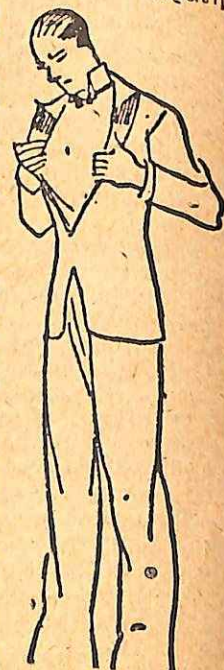
Οἱ πρωτόγονοι λαοί, θεωροῦν τὶς ἐκλείψεις
ὡς προάγγελους κακῶν. 'Η 'Ελληνικὴ μυθολο-
γία μᾶς λέει ὅτι τοὺς οὐρανούς διατρέχει
ἕνας Δράκος, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρεῖ κάθε τόσο
νὰ καταβροχθίσῃ, πότε τὸν ἥλιο καὶ πότε τὸ
φεγγάρι.

Πολλοὶ λαοὶ ἐπίσης πιστεύουν ὅτι ἡ σκιά,
ποὺ καλύπτει τὸν ἥλιο, κατὰ τὴν ἐκλείψιν
του, εἶναι ἕνα τέρας, καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ
προκαλοῦν διαφόρους θορύβους γιὰ νὰ τὸ τρο-
μάξουν καὶ νὰ τὸ διώξουν ἀπὸ κεῖ.

Οἱ Κινέζοι, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τὴν ὥρα
τῆς ἐκλείψεως, τραγουδοῦσαν σὰν τρελλοὶ καὶ
χτυποῦσαν δαιμονιωδῶς διάφορα τύμπανα.

N. NE'Y'AO'P

(διευθυντὴς τοῦ 'Αστεροσκοπεῖου Γκρηνοῦίτς)

Ο ΞΕΝΟΣ

—Πέρασε μέσα παλληκάρι μου. Η πόρτα μου είχε πάντα ανοιχτή για τους ξένους.

Οι νυχτερίδες που πεταρίζουν γύρω, σημειώνουν την άφιξη της νύχτας. Πέρασε. Καλώς ήρθες. Σε περίμενα.

Γιατί βλέπεις πίσω σου; Έλα, θά ρθς σκιά και ανάπαυση, τροφή και νερό. Μη διστάσεις. Έξω είναι η νύχτα, η ζούγκλα, ο θρήνος του βατράχου και το γλωμ φάντασμα του πυρετού.

Δεν τὰ φοβάσαι, τὸ ξαίρω. Στὸ ματωμένο λυκόφωτο διακρίνω τις ρυτίδες τοῦ μετώπου σου καὶ τις γραμμὲς πλάι στὰ χεῖλη σου. Ἡ μοῖρα σὲ σφράγισε γιὰ τὸν ἀγῶνα τὸ σκληρό. Έλα νὰ πῆς καὶ νὰ ξεποστᾷς. Τὸ σπῖτι μου εἶναι καλύβια ἀπὸ χόρτα, μὰ ἡ ὑποδοχὴ μου εἶναι θερμὴ καὶ ἐγκαρδία.

Ποῖος εἶμαι; Τί σὲ μέλλει; Ἐκεῖνος ποῦ. θὰ σὲ φιλοξενήσῃ. Αὐτὸ σοῦ φτάνει. Θὰ μοιραστώ τὸ ψωμί μου μαζί σου. Δὲν σ' ἐρωτῶ τ' ὀνόματι σου, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι. Εἶδα τὸ πρόσωπό σου στὸ φῶς τῆς δύσης καὶ ἔξω τῆς ζωῆς σου ὅλη. Οἱ μέρες καὶ τὰ χρόνια τῶν ἀνθρώπων, εἶναι γραμμένα στὴ μορφή τους. Διαβάξω στὴ δική σου τὴν πίκρα τῆς ζωῆς, καὶ τὴ δίψα τῆς ἀνάπαυσης. Δὲν γελᾷσθαι νομίζω. Ἰσως βρῆς ἐδῶ, ἐκεῖνο ποῦ ἀναζητᾷς. Κι' ἂν πάλι δὲν θὰ τὸ πετύχῃς, τότες φεύγεις μὲ τις πρώτες ἀναλαμπές τῆς χαρᾶς.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη στέγη ἀπὸ τὴ δική μου ἐδῶ γύρω, ἐκτὸς ἂν ταξιδέψῃς μὲ τὴν πῖρ ὅ γ α δύο μέρες ὁλόκληρες. Μὰ οἱ κοπιήλατες σου, κουρασμένοι ἀποκοιμήθηκαν. Έλα, μὴ φοβάσαι. Τρόμεις; Ἐχεις πυρετό; Πεινάς; Γιατί μὲ κοιτᾷς ἔτσι; Μ' ἀνεγνώρισες; Ὁ κόσμος εἶναι τόσο μικρός. Μὰ ὅχι, δὲν μ' ἔχεις ἀναγνώρισε. Χρόνια τώρα κατοικῶ σ' αὐτὴ τὴν καλύβια. Ένας ὑπηρετῆς ψαρεύει καὶ κυνηγᾷ γιὰ μένα. Δὲν μοῦ χρειάζονται πολλὰ γιὰ νὰ ζήσω.

Μὴ διστάσεις, ἄρῃσε τὸ τουφέκι σου στὴ γωνιά καὶ κάθισε νὰ ξεκουραστῇς στὸ φῶς τῆς καλύβας μου, γιατί ἔξω ἡ νύχτα ἔχει ἀπλώσει παντοῦ τὸ σκοτάδι τῆς.

Χαμογελᾷς. Ἡ κούρασή σου πέρασε.

Ἀκούς αὐτὰ τὰ κλάματα ἔξω; Δὲν εἶναι θρήνος μικρῶν παιδιῶν, εἶναι φωνές τῶν κροκόδειλων ποῦ ἀφθονοῦν στὸ ποτάμι.

Εἶσαι καὶ σὺ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ φυλὴ μου. Δὲν εἶμαστε πολλοὶ μέσα στὸ δάσος. Εἶσαι καὶ σὺ ἐργάτης τῶν χρυσωρυχείων. Πόσοι πηγαίνουν καὶ πόσοι γυρίζουν; Πόσα κομμάτια χρειάζεται ἡ ζούγκλα, καὶ πόσα ὁ πυρετός, καὶ ὁ χρυσός, πόσα;

Τὸ χρυσάφι! Κ' ἐγὼ γνώρισα αὐτὴ τὴν τρέλλα, καὶ ἐγὼ πέρασα ρέματα καὶ κατέβηκα σὲ λάκκους ὀρυχείων. Τώρα εἶμαι γέρος, χωρίς ἐπιτυχίες, ἀλλὰ μὲ πείρα καὶ μὲ γνώση.

Ἀναψύχω. Αὐριο θάχῃς πολὺ δρόμο νὰ κάνῃς. Πάρε τὸ προσκέφαλό καὶ κοιμήσου. Πῶς; Δὲν νυστάζεις; Καλὰ, θὰ πῶ μιά ἱστορία, λοιπόν, ἐδῶ κοντὰ στὴ φωτιά, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ἀκούσε τὰ πουλιά τῆς νύχτας πῶς χτυποῦνε τὸ θαράθυρο. Τὰ τραβᾷ κι' αὐτὰ τὸ φῶς τῆς καλύβας. Εἶσαι ἐκνευρισμένος, φίλε μου...

Ἀκούσε.

Μιά φορὰ δύο ἄνθρωποι φύγανε γιὰ νὰ βροῦνε τύχη. Πέρασαν... πολλὰ φεγγάρια, ἀπὸ τότες. Ὁ ένας ἦταν νέος, ὁ ἄλλος εἶχε λίγα γκρίνια καὶ πολλὴ πείρα. Συναντηθῆκανε κάποιος δειλινὸς στὸ σταυροδρόμι τῆς Δύσης καὶ τῆς Ἀνατολῆς, κι' ἔνωσαν τις προσπάθειές τους. Πῆραν τὸ δρόμο μαζί.

Ὁ μεγαλύτερος εἶχε νὰ προσφέρει τὴν πείρα του καὶ τις γνώσεις του, ὁ νέος τὴ δύναμη καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του. Ἦτανε στὸ Πόρτο—Σπείν... Σοῦ θυμίζει μήπως τίποτα τ' ὄνομα αὐτό; Ὁχι; ἔτσι μοῦ φάνηκε. Συγγνώμην.

Ξέρεις τί θὰ πῇ φίλια; Ὁχι τῶν πόλεων, ὅχι αὐτὴ τὴ γρηὶ πόρνη, ὅχι! Φιλία τοῦ δάσους, τῆς ζούγκλας, τῆς ἐρημιᾶς. Ὁ ποῖος δὲν κοιμήθηκε κοντὰ στὴ φωτιά τοῦ σταθμοῦ τῆς ἐρημιᾶς, ἔχοντας τὴν ἐμπιστοσύνη του ὅλη στὸ σύντροφο ποῦ ἀγορυνοῦσε πλάι του, δὲν ξέρει τί θὰ πῇ φίλια.

Οἱ δύο ἄνθρωποι προχωροῦσαν βαθειά μέσα στὴ ζούγκλα. Ἀτέλειωτες μέρες μὲ τὴν πῖρ ὅ γ α, μὲ ἥλιο ποῦ ἔκαιε σὰν φωτιά, μὲ φαρμακερὰ δαγκώματα κοινοντιῶν, μὲ μάτια κόκκινα σὰν τὸ αἷμα. Ὁ ένας κοντὰ στὸν ἄλλον περνοῦσαν τὰ ποτάμια, ἐνῶ πλάι τους σὰν σύννεφο πετοῦσαν τὰ παραδείσια, οἱ παπαγάλοι τὰ κολύβρια κι' ὅλα τὰ ἐξωτικά πουλιά τῆς ἀγνωστῆς χώρας. Τεράστιοι καὶ ἰ μ ἂ ν, κροκόδειλοι σταχτοπράσινοι, ἀκολουθοῦσαν τὴν βάρκα τους.

Ἐξ' ὁλόκληρης ἐβδομάδας ἀντιμετωπίζανε, ἀμέτρητους κινδύνους

στήνανε καρτέρι, πὺδ δυνατοὶ ἀπὸ τὰ ρέματα τοῦ ποταμοῦ, γιατί ἦταν ἀγαπημένοι μεταξύ τους.

Μετὰ τὰ ποτάμια, τὸ δάσος. Ἐπρεπε ν' ἀνοίξουν δρόμο ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ φυτὰ, ἀνάμεσα σὲ κόσμους ἀπὸ ἔντομα, μύγες, κουνοῦπια, ἐρπετὰ. Προχωροῦσανε μισόγυμνοι, κόβοντας τὰ καλάμια, σκοτιμένοι ἀπὸ κινίνη, ἔλαιον ἀπὸ τὸν ἥλιο, βυθισμένοι ὡς τὴ μέση πολλές φορές μέσα σὲ ἔλη, γεμάτα μαλακὰ ἐρπετὰ, φείδια καὶ βατράχους, π' ἀνεβαίνανε στοὺς ὤμους τῶν σὰν φρενιχὰ στολίδια. Μύγες ποῦ ρουφῶν τὸ αἷμα, τεράστιες ἀράχνες φαρμακερές τοὺς στήνανε παντοῦ καρτέρι. Ὁ θάνατος σὲ κάθε βήμα...

Θὰ γνώριζες καὶ σὺ τὸ δρόμο αὐτὸ μέσα στὰ ζούγκλα, τις τρομακτικὲς ἐκπλήξεις, τις ξαφνικὲς βροχές ποῦ σοῦ χαλᾶνε τὸ μπαρούτι, καὶ σοῦ παγώνουν τὰ πόδια, τὸ κυνήγι ποῦ τρώς χωρίς ἄλατι, τὴν ἀγωνία σὰν σοῦ τελειώνουν τὰ τρόφιμα, τὸ τελευταῖο πακέτο τῆς κινίνης κρυμμένο μέσα σὲ μιά παλὰ καρτούσα. Πόσες φορές πέσανε κουρασμένοι ἀπληθυσμένοι, ἀπογοητευμένοι, κι' οἱ δύο τους, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ πεθάνουν ἐκεῖ, χωρίς νὰ σηκωθοῦν ποῦσε τὸ νεαρό στὸν ὦμο καὶ τοῦ ἔλεγε:

—Ἐμπρός, σύντροφε, δρόμο, πάμε...

Μὰ... γιατί τρέμεις; Κροῦνεις ξένη; Μιά μέρα ἡ τύχη χαμογέλασε. Μιά δροσιὰ πέρασε ἐπάνω στὰ φύλλα τοῦ δάσους. Τὰ λουλούδια, γαλάζια, κίτρινα, καφετιά, ἄνοιξαν σὰν μάτια κοριτσιῶν. Πεταλούδες πολὺχρωμες ἀπλώσαν τὰ μεντάκια τους ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζούγκλα. Ένας ξερὸς χείμαρος ἀφῆσε νὰ τρέξῃ ἀνάμεσα στὰ χαλίκια τοῦ τὸ ἀσημένιο νῆμα νεοῦ. Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἄρπαξε μιά φουχτὰ ἄμμο καὶ λιθάρια. Ἀκτινοβόλησαν κομμάτια χρυσάφι μέσα στὰ δάχτυλά του. Ζήτη! Ὁ κίτρινος θεὸς ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Ξεχάστηκαν ὅλα, ὁ κόπος, ὁ κίνδυνος, τὸ δάγκωμα τῶν κοινοντιῶν, ἡ δίψα, ἡ στέρηση, ἡ πείνα. Τί λές σύντροφε;

Εἶχαν τύχη οἱ δύο φίλοι, τύχη βουνό, ἀνήκουστη, ἀφάνταστη. Τὸ σακκὶ γέμισε χρυσάφι. Κι' ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς μοιραστικῆς, ὁ ἑκάς βροχάζει μισοστά τους.

Μὰ γιατί τρέμεις ἔτσι; Σὲ τρομάζει ἡ ἱστορία μου;

Ὁ γυρισμός ἦταν φοβερός. Ἡ βροχὴ ἔπνιγε τὸν κόσμο, χάλιασε τις στράτες, ἔκανε λίμνη τὸ δάσος, Ένας ἥλιος ἀνάμεσα στὰ σύννεφα ἔκαιε πὺδ πολὺ. Τὰ σάπια φύλλα βρομοῦσαν. Ἡ χολέρα ἀπλώθηκε παντοῦ ἀπὸ τὰ σάπια φρούτα, ἀπὸ τὰ ψοφίμια τῶν θηρίων. Καταρράκτες βροχῆς, λάσπη, σαπίλα παντοῦ.

Φύγαμε μαζί μὲ τὸ χρυσὸ μας. Ἀπὸ τοὺς δούλους κανέναν δὲν μᾶς ἀκολουθῆσε. Οὔτε νερό, οὔτε τροφή εἶχαμε. Μόνο λίγο μαρμαρίτι βρεμένο καὶ χρυσάφι, τὸ χρυσάφι μας. Τὰ ροῦχά μας ψάνε στὸ δρόμο.

Τί φρίκη!..

Οὔτε λίγη φωτιά, γιατί οἱ κλώνοι βρεμένοι ὅλοι, δὲν ἀνάβανε. Τρώγαμε ὅμῳ τὸ κρέας τοῦ κυνηγιῶ. Οἱ δύο μας γυμνοὶ σχεδόν, μὲ γενειάδες, τραγικοὶ ζητιανοὶ φορτωμένοι μὲ χρυσάφι.

Μακάρι νὰ τὸ ἀφῆναμε στὸ δρόμο αὐτὸ τὸ φαρμάκι τοῦ φίλου, παρὰ μόνον σκυλιά ποῦ ἀλληλοτρῶγονται. Ἀνάμεσα στοὺς δύο — ἐγὼ ἤμουν ὁ πὺδ μεγάλος — βρῆκε τὸ δρόμο τῆς ἡδονῆς. Μέσα στὴν καρδιά τοῦ συντρόφου μου τὸ χρυσάφι ἐδιώξε κάθε αἴσθημα. Ἐγὼ πρωτοβόηκα τὸ μέρος, ἐγὼ τὸ μέταλλο καὶ ὁμως τοῦ παρεχώρησα τὸ πὺδ μεγάλο μερίδιο καὶ τὸ πῆρε μ' ἑνα κακὸ χαμόγελο.

Ἡ πείνα εἶναι σκληρὴ, ἡ δίψα, ἡ βροχὴ χωρίς φωτιά, χωρίς ἀπὸ τὴν πείνα, τὴ δίψα καὶ τις κρύες νύχτες: νὰ χάσῃς τὸ φίλο σου, νὰ χάσῃς τὴν ἀγάπη ἐνὸς συντρόφου.

Τὸν ἀγαποῦσα σὰν πατέρα. Θὰ μπορούσα νὰ περπατῶ φορτωμένος, γιὰ νὰ μὴν κουρασθῇ. Ἦμουν πὺδ δυνατὸς καὶ πὺδ ὑπομονητικὸς. Ἐκεῖνος ἀφελὴς καὶ ἀνίδεος, δὲν ἔξευρε ν' ἀποφεύγῃ τοὺς κινδύνους τῆς ζούγκλας. Τοῦ δίδαξε τις μυστηριώδεις φωνές τοῦ δάσους, τὰ σημάδια τῆς φύσεως. Στεριζότανε σ' ἐμεῖς νὰ σὰν παιδί. Πίστευα πῶς μ' ἀγαποῦσε καὶ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτὸ

μου, τί θὰ γινότανε χωρίς τὴ δύναμη καὶ τις συμβουλές μου.

Μεσολάβησε ὁμως τὸ χρυσάφι.

Ἐπρεπε ν' ἀνοίξουν δρόμο ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ φυτὰ, ἀνάμεσα σὲ κόσμους ἀπὸ ἔντομα, μύγες, κουνοῦπια, ἐρπετὰ. Προχωροῦσανε μισόγυμνοι, κόβοντας τὰ καλάμια, σκοτιμένοι ἀπὸ κινίνη, ἔλαιον ἀπὸ τὸν ἥλιο, βυθισμένοι ὡς τὴ μέση πολλές φορές μέσα σὲ ἔλη, γεμάτα μαλακὰ ἐρπετὰ, φείδια καὶ βατράχους, π' ἀνεβαίνανε στοὺς ὤμους τῶν σὰν φρενιχὰ στολίδια. Μύγες ποῦ ρουφῶν τὸ αἷμα, τεράστιες ἀράχνες φαρμακερές τοὺς στήνανε παντοῦ καρτέρι. Ὁ θάνατος σὲ κάθε βήμα...

Τὴ μέρα ποῦ ὁ φίλος μου πῆρε τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὸ χρυσὸ — καὶ τοῦ χάρισα τὸν πὺδ πολὺ — τὸ μάτι του, ἔπεσε ἐναντία στὸ δικό μου...

Ἀ! δὲ ξέρεις τί πικρὸ ποῦ εἶναι, ἂ αἰσθάνεσαι πῶς μιά ποταπὴ σκέψη φωλιάζει μέσα σὲ μιά καρδιά π' ἀγάπας. Μέσα στὴ ζούγκλα, συνηθισμένος νὰ τὰ μυρίζωμαι ὅλα, εἶδα τὴ μαύρη σκέψη τοῦ σὰν τὸ κακὸ τὸ φεῖδι. Ἐνοιωθα πῶς εἶχα ἑνα ξένο πλάι μου. Ἀμήλητος, ἀγέλαστος, χολή, σκυφτός, περπατοῦσε, μὲ γρίνια, μὲ θυμὸ μὲ πείσμα, φρόντιζε μόνο πῶς νὰ προσφύλαξῃ τὸ χρυσάφι του. Μονάχος ἄνοιγα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μέσα στὴν ἄγρια παρθενιά τοῦ δάσους, κατασκοτωμένος ἀπὸ κόπο.

Βροχές, κατακλυσμοί, καταρράκτες, λάσπη καὶ πορεία. Τις νύχτες σκοτεινὰ ἀπέραντη, σφυρίγματα φειδῶν, μουγκρίσματα θηρίων, κερανοὶ. Μέρες ἔσπετε σὰν φωτιά, καὶ νύχτες παγωμένες. Πόσες φορές τὸν σήκωσα στὰ χέρια μου ἀναίσθητο ἀπὸ τὴν κόπωση. Εἶπαμε δύο μονάχοι μέσα στὴν ἀπερατοσύνη μιᾶς κοσμογονίας καὶ ὁμως ὁ ένας, ἐκεῖνος, μὲ μισοῦσε γιατί πῆρα κι' ἐγὼ μερίδιο ἀπὸ τὸ χρυσάφι.

Δυὸ μέρες μᾶς ἔμεναν πιά γιὰ νὰ βροῦμε ἀπὸ τὴν κόλαση, ὅταν ὁ πυρετός ποῦ μὲ θέριζε, μ' ἔρριξε κάτω πιά ἀναίσθητο. Τ' αὐτιά μου σφυρίζανε, ἔβλεπα παντοῦ ἀναμένα φῶτα, σὰν τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων. Στὸ σαστισμένο μυαλό μου πέρασε σὰν πανόραμα, ὅλη ἡ περασμένη μου ζωὴ. Ἐπειτα σὰν κουρασμένος κολυμβητῆς ἔπεσα κατάχαμα χωρίς πνοή...

Ὁ θάνατος δὲν ἔληξε νὰ μὲ πάσῃ. Ὅταν ξαναβρῆκα τις αἰσθήσεις μου, ἤμουν κατόμονος. Ὁ φίλος εἶχε φύγει μαζί μὲ τὸ χρυσάφι μου, μαζί μὲ τὰ λίγα τρόφιμα ποῦ μᾶς μείνανε, μαζί μὲ τὸ τουφέκι μου ἀκόμα.

*** Στους πάγους τοῦ Νοτίου Πόλου ἀνεκαλύφθη ἀπὸ ἑνα ἐξερευνητικὸν πλοῖον, ἑνα πλοῖον — φάντασμα τοῦ ποιοῦ ὅλον τὸ πληρωμα ἦταν παγωμένο. — Τὸ πλοῖον — φάντασμα εἶχε ἔξαφανισθῇ πρὸ 50 ἐτῶν

*** Ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία χρησιμοποιοῖ τελευταίως εὐρύτατα ἑνα νέο εἶδος νήματος ποῦ παράγεται ἀπὸ τὴν «ψύχα» τοῦ ἔθλου.

Τὸ νῆμα αὐτὸ εἶναι ἐλαφρότερο, τυκνότερο καὶ στερεότερον ἀπὸ τὸ μετᾶξι. Μιά δὲ τέτοιον νήματος εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μετρήῃ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό.

Τὸ νέο αὐτὸ νῆμα χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν κατασκευὴν γυναικείων ὑφασμάτων. Ἐ

... Μὲ κυττοῦσε ἀγέλαστος ἀμήλητος. Μὲ μισοῦσε...

Τὸ σπῖτι μου εἶναι δικό σου. Θὰ ξεράσωμε μαζί τὸ περασμένο. Ἡ μάλλον, ἐσὺ θὰ ξεράσῃς, γιατί ἐγὼ βλέπω σὲ σένα τὸ φίλο μου καὶ τοῦ ἀνοίγω τὴν ἀγκαλιά μου. Ὑπέφερες πολὺ. Τὸ καταλαβαίνω.

Ἐδῶ εἶναι ὁμορφα, τὸ ποτάμι εἶναι διάφανο καὶ ἔχει μεγάλη κοίτη γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ζήσουν πολλοὶ χρυσοθήρες. Θὰ δουλεύωμε μαζί. Καὶ τὰ βράδια θὰ κυττοῦμε τὸ ἀσπρὸ τῶν ἀστεριῶν τ' οὐρανοῦ, ποῦ εἶν' ἐκεῖ ψηλά, ἀπὸ πάνω μας.

Μὰ... γιατί σηκώνεσαι; θές νὰ φύγῃς; Ξημέρωσε. Ἡ αὐγὴ σκορπάει τριαντάφυλλα στὸ δρόμο τῆς, καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς πῖρ ὅ γ ας τραγουδοῦν τὸ πρῶνόν τραγούδι τους. Τὸ δάσος καὶ ὁ ποταμὸς ξυπνήσανε... Φεύγεις; καλὴ τύχη... στὸ καλὸ... Ἀχάριστε!

ΛΟΥΙΣ ΣΑΝΤΟΥΡΝ

κλες τῆς, ἀπὸ τις ὁποῖες σὲ λίγο σχηματῖσε μιά μεγάλη συλλογὴ, καὶ τῆς περιποιεῖται ἔκτοτε σὰν πραγματικὰ παιδιὰ τῆς. Ὅταν τρώῃ τις καθίζει γύρω στὸ τραπέζι, τοποθετώντας μπροστά τους ἀπὸ ἑνα κουταλάκι μὲ τὸ κύπελλο τὸ γάλα τους.

*** Τὸν περασμένο μῆνα ἔξεραγῃ πυρετὸς καὶ εἰς τὴν κεραίαν τοῦ ἀστυράτου τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Οὐαλδὸρ.

—Ἡ πυρκαϊὰ διήρκεσε 24 συνεχῶς ὥρες, χωρίς νὰ μπορῇ νὰ κἀν τίποτα ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία γιατί τὸ ὕψος ἦταν μεγάλο καὶ ἡ φωτιά εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς κεραίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

χει ὑπολογισθῇ ὅτι ἑνα βραδυνὸ γυναικεῖο φόρεμα κατασκευασμένο ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ ὕλη ζυγίζει μόνον 30 δράμια!

*** Μιά Γαλλίς, ἡ Σουζὴ ντὲ Μαρμὲ ἀριστοκρατὶς, ποῦ ζῇ στὸν μεσαιωνικὸ πύργο τῆς, ἔχει τὴν πὺδ περίεργη τρέλλα. Ἐπειδὴ δὲν ἔκανε παιδιὰ, ὅταν ὁ ἀντρας τῆς πέθανε, ἀφωσιώθηκε σὲ τις κορυφὴν τῆς κεραίας.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Πέτρος, πρώην άπάχης της Μοντεμάρτης, σύρθηκε σάν γάτα στην ξοφη άκτῆ, κι' έπεσε εξηντηλέμενος στην άμμο. Κοντά του ήταν κι' οι τρεις σύντροφοί του, στην ίδια και χειρότερη κατάσταση.

Είχαν δραπετεύσει. Η νήσος του Διαβόλου, όπου είχαν σπαλή για έναν φόνον, βρισκόταν άρκετά μακριά τώρα. Και η σχεδία πουχαν κατασκευάσει μυστικά και πρόχειρα έβάσταζε στο βάρος των τεσσάρων και μόρεσαν να περάσουν τα νερά τα γεμάτα κορχαρίες, από την νήσο στην ήπειρωτική άκτῆ, τσακισμένοι, εξηντηλέμενοι αλλά έλεύθεροι!

Σε λίγο όμως ο Πέδρο συνήλθε και φώναξε στους άλλους. —Γρήγορα να φύγουμε παιδιά! Πρέπει να βρούμε τα ρούχα. Η δραπέτευσίς τους είχε σχεδιαστή λεπτομερέστατα και ό,τι χρειάζονταν για να μην αναγνωριστούν τους τό είχε προμηθεύσει κάποιος ναύτης — τροφοδότης των φυλακών.

Και οι τέσσερες έτρεξαν στο μέρος όπου έπρεπε να είναι κρυμμένα τα πολύτιμα πράγματα. Μόλις όμως ο Πέδρο ανέσκαψε το έδαφος, κι' άνευρε στά χέρια του το μικρό δέμα, άφησε μία κραυγή.

—Θεέ μου! κάποιος ήρθε πρωτίτερα και τάκλεψε! Άντι για τέσσερα κοστούμια ρούχα, το δέμα περιείχε μόνον ένα. Τα τέσσερα ρεβόλβερ και 7.000 φράγκα ήταν άπείραχτα. Έπίσης στην τσέπη του μοναδικού σακακιού βρισκόταν μία τράπουλα.

Για μία στιγμή και οι τέσσερες δραπέτες έμειναν έμβρόντητοι. Κατόπιν άρχισαν να συζητούν τις συνέπειες αυτής της άπώλειας. Ένα πράγμα ήταν βέβαιο: ότι η διαφυγή τους με τις στολές των καταδίκων που φορούσαν ήταν άδύνατη. Και επειδή το κοστούμι ήταν ένα, ένας θάπρεπε να νάναι ο τυχερός. Ποιός όμως;

Έκαμαν μία σύντομη σύσκεψη και κατέληξαν στην τραγική άλλ' άναπόφευκτη άπόφαση: να παίξουν «το παιχνίδι του θανάτου». Το παιχνίδι αυτό παίζεται από τους δραπέτες της Νήσου του διαβόλου, όταν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα τρομερό δίλημμα άπως εκείνο που άπασχολούσε τους τέσσερες δραπέτες.

Οι κανονισμοί του παιχνιδιού αυτού είναι άπλοι όσο και τρομεροί: Παίζεται από τους περισσότερους και ο κερδισμένος είναι ο ένας... Όσο για τους χαμένους, πρέπει να πεθάνουν!

Όταν και οι τέσσερες συνήλθαν σ' αυτή τη λύση ο Πέδρο ώδήγησε τη μικρή ομάδα στην ζούγκλα κι' έφτασαν σε μία εγκαταλελειμένη καλύβα, που θα χρησίμευε ως ο άπόκεντρος τόπος της τραγωδίας. Τα παραθυράκια της καλύβας ήταν σκεπασμένα με ξερά κλαδιά και το έσωτερικό της ήταν τελείως σκοτεινό. Το μέρος ήταν άρκετά κατάλληλο γιατί «το παιχνίδι του θανάτου» που έπρεπε να γίνει στο άπόλυτο σκοτάδι.

Μοίρασαν τα ρεβόλβερ με τις σφαίρες κι' όταν άρχισε να σκοτεινιάζει βγήκαν έξω για να ρίξουν τα χαρτιά. Το μοιραίο χαρτί ήταν ο άσος σπαθί και πρώτος μοίρασε τα χαρτιά ο Πέδρο. Σε λίγο ο Πέδρο άνεφώνησε:

—Ο άσος σπαθί στον Γκαστόν!

Ο Γκαστόν σηκώθηκε, ευχήθηκε στους συντρόφους του καλή τύχη και κατευθύνθηκε στην καλύβα.

Οι άλλοι τρεις γέμισαν τα ρεβόλβερ τους και άκολούθησαν τον Γκαστόν στην κατασκοπείνη καλύβα.

— Έδώ! άκούστηκε μία φωνή μέσα στο σκοτάδι.

Η λέξις αυτή προφέρεται από το θύμα. Σύμφωνα με τον κανονισμό του παιχνιδιού του θανάτου—και αυτό για να έχη μία μικρή ευκαιρία ώστε να γλυτώσει. Λέγει. «Έδώ», και εϋθύς άμέσως αλλάζει θέση στο σκοτάδι με την ελπίδα να παραπλανήση

τους συντρόφους του και να χάσουν το στόχο. Οι άλλοι περιμένουν στην γωνιά, και κατόπιν κοινής συμφωνίας, ρίχνουν μαζί από μία σφαίρα στο μέρος που άκούστηκε ή φωνή. Βασιλεύει τόση άπόλυτη ήσυχία ώστε και ή παραμικρή κίνησης του χαμένου γίνεται άντληπητή.

Όταν πυροβόλησαν και οι τρεις, άκουσαν έναν γδοϋδο. Και όταν άναψαν ένα σπύρτο, είδαν τον Γκαστόν νεκρό. Τράβηξαν το πτώμα του στην άκρη και κατόπιν βγήκαν έξω στο δάσος να συνεχίσουν, το παιχνίδι.

Ο δεύτερος που πήρε το μοιραίο χαρτί ήταν ο Άνρϋ, ο οπούος μοίρασε ο ίδιος τα χαρτιά. Κατευθύνθηκε στην καλύβα, και μόλις είπε «έδώ» τον βρήκε ή μία από τις δυο σφαίρες στο κεφάλι αφήνοντάς τον νεκρό.

Τώρα επέστρεψαν να συνεχίσουν «το παιχνίδι του θανάτου» οι δυο επίζώντες: Ο Πέδρο και ο Ζούλ.

Και οι δυο έοιαζαν σάν φαντάσματα: Ήσαν δυο και ο ένας έπρεπε να γίνει ο δολοφόνος του άλλου. Στις δυο προηγούμενες περιπτώσεις δεν γνώριζαν ποιός ήταν ο δολοφόνος ενώ τώρα...

Ο Ζούλ άρχισε να μοιράζει τα χαρτιά. Σε κάθε χαρτί πουρίγνε, τα μάτια άστραφταν και ή γλωμάδα του θανάτου χυνόταν στα πρόσωπα και των δυο. Ο άσος σπαθί άγοϋσε να φανή. Η άγωνία εξώγκωνε τα στήθη τους... Έπί ήταν ο άσος σπαθί! Γύρισε και το τελευταίο: το δικό του.

Άμίλητος, σηκώθηκε ο Ζούλ, έσφιξε το χέρι του συντρόφου του και τράβηξε για την καλύβα. Ο Πέδρο τυχερού λούθησε με το ρεβόλβερ στο χέρι.

— Έδώ! Έτούτη τη φορά ή φωνή προερχόταν από την άλλη γωνιά, και ο Πέδρο ξαφνίστηκε... Έπρεπε να πυροβολήση τώρα και να βρή μόνος του στόχο γιατί είχε συμφωνηθή μεταξύ τους ότι αν ο κερδισμένος δεν έφερνε άποτέλεσμα, τότε ο Ζούλ θάπαιρνε τα ρούχα και θάφευγε.

Έπειτα από λίγα λεπτά τρομερής άμνηχανίας μέσα στο άπόλυτο σκοτάδι και με μόνο ήχο τα χτυποκάρδια τους, ο Πέδρο έψωσε το ρεβόλβερ και κατηύθυνε την κάννη προς το μέρος της γωνιάς άπ' όπου είχε άκουσθή ή φωνή. Ήταν εκεί ο άσος ή είχε γλυστορήσει και βρισκόταν άλλου; Δεν είχε την δύναμη να τραβήξη την σκανδάλη. Όστόσο το ρεβόλβερ έκπυροσκορήσε. Κι' εϋθύς άμέσως ο Πέδρο έπεσε άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

σθητος. Όταν συνήλθε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Το σκοτάδι ήταν πάντοτε βαθύ. Πόση ώρα, ήταν άναίσθητος; Έπί τέλους κατόρθωσε να σηριχθή στα πόδια του και με τρεμάμενα χέρια άναί-

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Έπινε σιωπηλά, άγρια, μοναχός. Κανένas δεν μεθούσε με τέτοιο τρόπο μέσα στο Καφέ Φλωριάν όπου οι Βενετσιάνοι πήγαιναν για να πάρουν το παγωτό ή το άναψυκτικό τους.

Τόν κύτταζα να πίνη, να πίνη...

Ήταν ένας κομψοντυμένος με σόκοπος. Πρόσωπο ξυρισμένο, μύτη καλογραμμένη, στόμα φιλήδονο, μάτια μελαγχολικά.

Παρακολουθούσα τις κινήσεις των ωραίων χειρών του. Είχανε μία τρεμούλα όταν γερμίζανε το ποτήρι από τα διάφορα ποτά που έραδιάσμενα μπροστά του. Έπινε σάν άνθρωπος που ζητάει μέσα στο άνακάτωμα των ποτών να διώξη το ταχύτερο το λογικό του.

Ήτανε παράξενο μέσα στην έρημη σάλλα του καφερείου, εκείνη την ώρα το θέαμα αυτού του ανθρώπου που προσπαθούσε ριχνόμενος μέσα σ' ένα πορμελετημένο μεθύσι, να πνίξη μία σκληρή άνάμνηση ή να ξαναβρή κάποια χαμένη χαρά.

Κανένas άλλος δεν βρισκότανε εκείνη την ώρα μέσα στο καφερείο. Ψυχή στο δρόμο. Η πλατεία του Άγίου Μάρκου ήτανε άμμορφη μέσα στην έρημιά της εκείνη τη νύχτα.

Ήθελα να φύγω, να πάω στην κάμαρά μου, μα με κρατούσε ή περιέργεια να μάθω τί θ' άπεγίνετο ο άνθρωπος που έπινε.

Έξακολουθούσε να άδειάζη το ένα ποτήρι πίσω από το άλλο. Τα χέρια του τρέμανε πιο πολύ τώρα και το πρόσωπό του ήταν φοβερό. Το άλκολ έκανε τη δουλειά του. Ήτανε βέβαιο πως άν έκανε να σηκωθεί θα σωριαζότανε στο πάτωμα.

Και όμως δεν έπεσε.

Τόν είδα να σηκώνεται, να γνέφη στο γκαρσόνι, να του δίνη ένα χαρτονόμισμα χωρίς να θέλη τα ρέστα, να μαζέψει κάμποσα φύλλα χαρτιού άπλωμένα μπροστά του και με άφάντιστη προσπάθεια, όρθός, εϋθυτενής σάν αυτόματο, να παη στην πόρτα.

Μου έρχότανε να τον χειροκροτήσω για το κατόρθωμά του και μαζί με το γκαρσόνι πλησίασα το τζάμι να κυττάξω το άποτέλεσμα που θα έφερνε πάνω του ο καθαρός άέρας.

Προχώρησε στην πλατεία καλά, κατόπιν άρχισε να κλονίζεται, να διαγράφη λοξοδρομίες, σάν τους μεθύουσους που μαζεύουν κάτω από τ' άμάξια. Στη Βενετία όμως άν δεν υπάρχουν τροχοί, υπάρχουν οι παγίδες των σκοτεινών καναλιών.

Σε λίγο χάθηκε στην είσοδο της άγορής. Βγαίνοντας από το καφερείο έσκυφα και μάζεψα από χάμω τρία φύλλα χαρτιού. Θα έπεσαν από τα χέρια του βέβαια. Γραμμένα πέρα ως πέρα. Ίσως θά έπρεπε να τα σχίσω, αλλά ή περιέργεια με κέντρωνε. Όταν ένα μέρος έφθασα στην κάμαρα τ' άπλωσα μπροστά μου. Ήταν ένα μέρος από κάποιο γράμμα που άπευθυνότανε σε γυναίκα. Να τί της έγραφε:

«... Γιατί μ' έφερες σ' αυτή τη θέση; Γιατί να κόψης τους δεσμούς που μās ένώνανε στη ζωή; Γιατί ζήτησες να καταστρέψης την αγάπη μας; Γιατί δεν ήσουν ευχαριστημένη από την ευτυχία μας και την εξήγησες άλλου; Άχ, Τζούλια, θυμήσου τις όμορφες μέρες μας εκεί κάτω, θυμήσου την πρώτη μας συνάντηση και τη χαρά που αισθανθήκαμε όταν καταλάβαμε πως αγαπιόμαστε.

Πως είχαμε ένώσει τις έλλειδες μας, τους πόθους μας, τις δυνάμεις μας! Είμαστε κύριοι των πεπρωμένων μας. Θυμήσου με τί χαρά ξαναβλεπόμαστε όταν για μία στιγμή άνάγκης χωριζόμαστε.

Η αγάπη που μās ένωνε μās στεφάνωνε με το χρυσό στεφάνι της άκτινοβολίας της. Γιατί να το κομματιάσες άστοχα με τα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΡΕΝΙΕ

ΤΖΟΥΛΙΑ...

Προτιμούσε να περνά τις ώρες της, στην θάλασσα του Λίντο με την καμαριέρα της.

Ανακάλυψα και τα έλαττώματα άκόμα της όμορφιάς σου και της ψυχής σου τις ατέλειες. Κι' όσο έγω δεν ήμουν πια στά μάτια σου εκείνος που ήμουνas και σύ δεν φάνταζες μπροστά στα δικά μου σάν πρώτα. Προτιμούσες να περνάς τις ώρες σου στη θάλασσα του Λίντο με την καμαριέρα σου παρά να ροχέσαι μαζί μου...

• Ανάμεσά μας, δεν υπήρχε πια ή φαντασμαγορική άτμόσφαιρα που άπλώνει ή ζωή στους έρωτευμένους, από την όποια ή αγάπη πλάθει τα θεία της είδωλα.

Δεν μπορεί κανένas να ζήση, Τζούλια, χωρίς αυτά και θέλω να πεθάνω. Πρίν όμως, θα επιθυμούσα να σε δώ για τελευταία φορά, όπως την εποχή που σ' αγάπησα. Ίσως μέσα στο ύπεργείο μεθύσι μου άπόψε μου φανής όπως ήσουνas πρίν σε γνωρίσω. Αυτό ζητώ τώρα Τζούλια, για να πάρω μαζί μου στον τάφο την εικόνα εκείνης που υπήρξες, ή Τζούλια της αγάπης μου, των πόθων μου, της ευτυχίας μου. Αύριο επάνω στο παγωμένο μου πρόσωπο θα μπορέσης να διαβάσης άν ή ευχή μου έπραγματοποιήθηκε, ή άν μέσα στα ύγρά σάβανα του νερού της νύχτας ενίγνηκε ή άπελπισία μου άπογοητευμένη... Άλλά Τζούλια, είμαι βέβαιος πως δεν θα θελήσης καν να ενδιαφερθής. Θα μάθης τον τραγικό θάνατό μου κι' ούτε ένα δάκρυ δεν θα θολώσει τα μάτια σου. Δεν θα πής: «Πέθανε ο άνθρωπος που αγαπούσα!» Παρά: «Πέθανε άκόμα ένας άνθρωπος!»

Τί φρικτή, αλήθεια, ήταν ή μοίρα μου! Άγάπησα, κάποτε κι' έγω, μα πόσο άτυχος, πόσο όδυνηρος στάθηκε ο έρωτάς μου!»

Όταν τελείωσα το χειρόγραφο πήγα στο παράθυρό μου και το άνοιξα. Η νύχτα ήταν ήρεμη και άστροφώτιστη. Τα νερά του καναλιού χτυπούσαν παιχνιδιάρικα στα πλευρά των παλατιών. Κανένas θόρυβος δεν άνησυχούσε τη σιωπή της κοιμισμένης Βενετίας.

Ρώτησα τον εαυτό μου, άν διάβασα την τραγική έξομολόγηση ενός έραστή ή το παραλήρημα ενός μέθυσου.

Τί λέτε;

ίδια σου τα χέρια; Γιατί να με κατανήσης έτσι, Τζούλια; Έσύ θα κοιμάσαι αυτή τη στιγμή κι' έγω μέσα σ' αυτό το έρημικό καφερείο έτοιμάζω το φοβερό γεγονός. Άναζητώ μέσα στο ποτό το θάρρος που μου χρειάζεται. Δεν έχω πια τη δύναμη να ζήσω και πρέπει να πεθάνω. Κι' είναι πιστεύω εύκολο αυτό μέσα στη νεκρή και μελαγχολική πολιτεία που βρίσκομαι. Είναι φοβερό σιωπηλή άπόψε και ο κρότος ενός κορμιού που πέφτει στο νερό θα φθάση έως το άπειρο. Θά τ' άκούσης κι' σύ μέσα στον ύπνο σου, Τζούλια;»

Στο μέρος αυτό του χειρογράφου δυο δάκρυα είχαν σβύσει μερικές λέξεις. Κι' εξακολουθούσε παρακάτω:

«... Έτσι έφθάσαμε στη σημερινή κατάσταση. Ζήτησες να είμαστε μόνον για ν' άφοσιωθούμε άποκλειστικά ο ένας για τον άλλον. Ήθελες μίαν άπόλυτη έρημία γύρω μας. Κι' ή θέλησίς σου ήτανε για μένα διατογή. Έγκαταλείψαμε τους φίλους μας, τα γλέντια μας, τις δουλειές μας. Νοικιάσαμε αυτό το έρημικό παλάτι και κλειστήκαμε μόνον, οι δυο μας. Και δεν είχαμε άλλη άπασχόληση παρά να κυττάμε ο ένας τον άλλον, να παρακολουθής ο ένας τον άλλον, να σχολιάζη ο ένας τις σκέψεις και τις κατευθύνσεις του άλλου.

Τί τρομερό παιχνίδι και πόσο τρελλά το παίξαμε κι' οι δυο! Θυμήσου, Τζούλια, τις σκληρές και άφωνες εκείνες στιγμές. Τί γρήγορα που άποκαλυφθήκαμε ο ένας μπροστά στον άλλον! Πόσο γρήγορα κατάλαβες τη μετριότητα και τη δυστυχία μου. Σε πόσο λίγο χρόνο είδα την έλαφρότητα και την περηφάνεια σου!

Τί τρομερό παιχνίδι και πόσο τρελλά το παίξαμε κι' οι δυο! Θυμήσου, Τζούλια, τις σκληρές και άφωνες εκείνες στιγμές. Τί γρήγορα που άποκαλυφθήκαμε ο ένας μπροστά στον άλλον! Πόσο γρήγορα κατάλαβες τη μετριότητα και τη δυστυχία μου. Σε πόσο λίγο χρόνο είδα την έλαφρότητα και την περηφάνεια σου!

• Ανάμεσά μας, δεν υπήρχε πια ή φαντασμαγορική άτμόσφαιρα που άπλώνει ή ζωή στους έρωτευμένους, από την όποια ή αγάπη πλάθει τα θεία της είδωλα.

Δεν μπορεί κανένas να ζήση, Τζούλια, χωρίς αυτά και θέλω να πεθάνω. Πρίν όμως, θα επιθυμούσα να σε δώ για τελευταία φορά, όπως την εποχή που σ' αγάπησα. Ίσως μέσα στο ύπεργείο μεθύσι μου άπόψε μου φανής όπως ήσουνas πρίν σε γνωρίσω. Αυτό ζητώ τώρα Τζούλια, για να πάρω μαζί μου στον τάφο την εικόνα εκείνης που υπήρξες, ή Τζούλια της αγάπης μου, των πόθων μου, της ευτυχίας μου. Αύριο επάνω στο παγωμένο μου πρόσωπο θα μπορέσης να διαβάσης άν ή ευχή μου έπραγματοποιήθηκε, ή άν μέσα στα ύγρά σάβανα του νερού της νύχτας ενίγνηκε ή άπελπισία μου άπογοητευμένη... Άλλά Τζούλια, είμαι βέβαιος πως δεν θα θελήσης καν να ενδιαφερθής. Θα μάθης τον τραγικό θάνατό μου κι' ούτε ένα δάκρυ δεν θα θολώσει τα μάτια σου. Δεν θα πής: «Πέθανε ο άνθρωπος που αγαπούσα!» Παρά: «Πέθανε άκόμα ένας άνθρωπος!»

Τί φρικτή, αλήθεια, ήταν ή μοίρα μου! Άγάπησα, κάποτε κι' έγω, μα πόσο άτυχος, πόσο όδυνηρος στάθηκε ο έρωτάς μου!»

Όταν τελείωσα το χειρόγραφο πήγα στο παράθυρό μου και το άνοιξα. Η νύχτα ήταν ήρεμη και άστροφώτιστη. Τα νερά του καναλιού χτυπούσαν παιχνιδιάρικα στα πλευρά των παλατιών. Κανένas θόρυβος δεν άνησυχούσε τη σιωπή της κοιμισμένης Βενετίας.

Ρώτησα τον εαυτό μου, άν διάβασα την τραγική έξομολόγηση ενός έραστή ή το παραλήρημα ενός μέθυσου.

Τί λέτε;

—Αφήστε με να περάσω! είπε ανοίγοντας με μία χειρονομία διόδο, διά μέσου του πλήθους.
Ίσως το βλέμμα του, ίσως η αποφασιστικότης που έλαμπε στο πρόσωπό του, ίσως το πιλίκιο της εθνοφρουράς, συνετέλεσαν να διπλοχωρήσουν όλοι. Κι' έπροχώρησε προς την πόρτα, περιμένοντας κάθε στιγμή ένα κτύπημα εκ των άνω.
Βγήκε, και ακολουθούμενος από όλο το χωριό, έφθασε έως το σπίτι του εφημερίου. Την τελευταία του έλπίδα την είχε σ' αυτόν. Πώς θα τον δεχότανε;
Αλλά δεν αγωνιούσε γι' αυτό μόνον. Έπρόκειτο να ξαναϊδή εκείνην που αγαπούσε. Θα τον περιφρονούσε κι' αυτή, όπως οι άλλοι; Θα δεχότανε να μοιρασθή τις πίκρες της ζωής, μ' αυτόν τον αφωρισμένον; Δεν θα τον φοβότανε όταν τον έβλεπε σε τέτοια κατάσταση;
—Ένα χέρι ανήσυχο άνοιξε τη μικρή πόρτα του κήπου. Ήταν εκείνη! Λευκή κι' αϊθερία. Μόλις τον είδε σήκωσε τα χέρια με φόβο. Ακούσθη μία φωνή τρώμου, έλαμψε ένα βλέμμα περιφρονήσεως, και η λευκή σιλουέτα εξαφανίστηκε.
Ο Βολέσλας μπήκε κλονιζόμενος, κι' έκλεισε την πόρτα. Οι χωρικοί έπερικύκλωσαν το σπίτι. Μερικοί έπλησίασαν στα παράθυρα για να ίδουν, κι' ένα τζάμι έσπασε από άρροσεξία κάποιου. Ο εφημέριος έβγαλε μία φωνή κι' έπαρουσιάσθη με μάτια που λάμπαν, κρατώντας στο χέρι ένα ρόπαλο.
Στην άρχή της επίσταρτευσως βαστάζοντας ένα σταυρό, κι' ακολουθούμενος από ένα τυμπανιστή, έτρεχε από σπίτι σε σπίτι καλώντας τους χωρικούς να τρέξουν στον πόλεμο. Προξενούσε φόβο σ' όλους και η εμφάνισίς του με ρόπαλο, έκανε το πλήθος να διαλυθή τρέχοντας.
—Κακοῦργοι! Άγριοι! άρχισε να φωνάζει. Έλάτε την Κυριακή στην εκκλησία και θα σ' ας δείξω.
—Έπειτα γύρισε στον Βολέσλα. Τον έκύτταξε περιφρονητικά από το κεφάλι έως τα πόδια και για μία στιγμή το βλέμμα του έσταμάτησε επάνω στο στρατιωτικό του πιλίκιο.
—Ήσουν στον πόλεμο; ρώτησε.
—Ναί!
—Αν δεν έβλεπα το πιλίκιο της εθνοφρουράς στο κεφάλι σου θα σ' έρωτούσα αν έπολέμησες υπέρ της πατρίδος σου ή έναντιόν της.
Ο Βολέσλας που ήταν ακόμη ζαλισμένος από τη φυγή της αγαπημένης του, δεν άντελήφθη άμέσως την ύβριστική σημασία των λέξεων εκείνων. Σε λίγο όμως δάγκωσε τα χείλη του κι' ένας σπασμικός θυμός έτάραξε το σώμα του.
—Αλλ' ο εφημέριος δεν ήταν από τους ανθρώπους που φοβούνται.
—Βολέσλα Σράντεν, του είπε, μήπως δεν έχω το δικαίωμα να σε υποπτεύωμαι;
Ο νέος έχμηλως δεν βλέμμα. Ο παλαιός του διδάσκαλος είχε τη δύναμη να του επιβάλλεται. Έκείνος άνοιξε την πόρτα του δωματίου και τον έμπαρε.
—Αν σου επιτρέπω να μπής εδώ, του έπρόσθεσε, το κάνω χάριν του σταυρού της Έθνοφρουράς. Ένας βαρώνος Σράντεν, δεν επιτρέπεται να μείνη πολύ σ' αυτό το σπίτι.
Αφησε το ρόπαλο σε μία γωνιά κι' άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Ο Βολέσλας δεν εύχισε λέξεις ν' άρχισι. Του φαινότανε ότι μπροστά στον παπά εκείνον ήταν σαν ένας έγκληματίας.
—Κύριε εφημέριε, είπε, λημονήστε για μία στιγμή ότι φέρω το όνομα των Σράντεν;
Ο γέρος έγέλασε με πικρία και είπε.
—Πολλά γυροῦνεις!
—Νά μη με κρίνετε, παρὰ σαν ένα γυιό που έρχεται να θάψη τον πατέρα του και τον έμποδίζει ένα πλήθος ληστών. Απευθύνομαι σε σ' ας, τον παπά, τον χριστιανό, και σ' ας παρακαλώ να μου ελπίητε αν επιτρέπετε σείς ένα τέτοιο έγκλημα.
—Στην περιφέρειά μου δεν είναι δυνατόν να συμβή αυτό. Έκει όπου φροντίζω έχω για τις ψυχές, όλοι δικαιούνται να θαφτούν σαν χριστιανοί.
—Εν τούτοις τολμούν...
—Σταθήτε... Για ποιόν πρόκειται;
—Για τον πατέρα μου.
—Το βαρώνο Έμπερχαρτ φόν Σράντεν;
—Ναί!
—Έχει πεθάνει εδώ και έπτά χρόνια.
—Κύριε εφημέριε!
—Δεν βρίσκεται μεταξύ των ζωντανών εδώ και έπτά χρόνια. Σαπίζει στο χώμα. Μη μου μιλάτε γι' αυτόν.
—Κύριε εφημέριε, υπήρξα μαθητής σας και σείς πρώτος μ' έδιδάξατε να προσφέρω το άγιο όνομα του Θεού. Έπίστεψα πάντοτε ότι είσθε δίκαιος και γενναίος. Και λυπούμαι που σ' ας βλέ-

πω να μεταχειρίζεσθε ψέματα και δολιότητες.
Ο γέρος τινάχθηκε σφίγγοντας τα δόντια. Περίδνος και με μάτια που άσπαραζαν, έκύτταξε κατάματα τον Βολέσλαν.
—Τέκνον μου, έχω το ύψος ψεύτη; Πρέπει να ξέρεις, ότι άρκει να είπω μία λέξη για να σε παραδώσω σε κείνους που παραμονεύουν έξω από το σπίτι μου. Άς είσαι συχωρεμένος όμως, για χάρη του σταυρού της εθνοφρουράς που φορείς. Τώρα θα σου δώσω την άποδείξη εκείνων που λέω.
Έπληγε εις ένα μικρό τραπέζακι, όπου ήταν τα βιβλία της ένορίας. Έπληξε ένα άπ' αυτά και το άνοιξε. Βρήκε εκείνο που ζητούσε και το έδειξε στο Βολέσλα.
—Ιωάννης Έμπερχαρτ βαρώνος φόν Σράντεν, απέθανε την 5ην Μαρτίου 1807.
—Απ' επάνω υπήρχαν τρεις σταυροί.
—Είναι πλαστοί! άνέκραξε ο Βολέσλας.
—Ναί, τέκνον μου! έξηγήσε έπιστήμως ο εφημέριος. Είναι πλαστογραφία, την όποιαν έκανα εν γνώσει και προσχεδιασμένως. Άν με καταγγείλεις, θα καθαιρεθώ και θα φυλακισθώ. Κάνε ό, πως θέλεις. Η τύχη μου είναι στα χέρια σου.
Ρίγος άρτίδας, αλλά και σεβασμού διέτρεξε το σώμα του νέου. Ένόησε το πατρικό αίσθημα που σπρωξε τον γέροντα να διαπράξη το έγκλημα.
—Ναί, είπε ο εφημέριος, έθαψα εδώ και έπτά χρόνια τον άνηρωπο πουήμουν φίλος του μ' όλη τη σκληρότητα και τις άταξίες του. Κανείς δεν έτόλμησε να ειπή το όνομά του έμπρός μου. Μία νύκτα, το δωμάτιο αυτό φωτίσθηκε από τις φλόγες του πυργου... Έγονάτισα τότε κι' έξηγήσα από το Θεό να συγχωρήση τον έμνηστο. Ήλπιζα ότι ο τόπος του έγκλήματος θα εξαφανιζόταν, και το όνομα του προδότου θα σβυνόταν από τη μνήμη των ανθρώπων. Δεν μ' έμελλε για τον βρυκόλακα που παρουσίαζότανε κάποτε σ' εκείνα τα έρειπια. Κι' έρχεσαι να μου ζητήσεις χριστιανική τσφή γι' αυτόν τον βρυκόλακα; Άρνόυμαι, έχοντας ως όλο αυτό το βιβλίο. Δεν κηδέω δύο φορές το ίδιο άτομο. Κατάγγειλέ με. Θα δικασθώ, κι' είμαι βέβαιος για την καταδίκη. Κάνε ό,τι θέλεις, θάψε το νεκρό σου, άπόδωσέ του τις τιμές που σ' άρέσουν, κάνε του βασιλική κηδεία... αλλά μη ζητήσης από μένα τίποτε.
Για ποίο σκοπό να έπιμείνη. Ήξερε καλά ότι ο γέρος εκείνος ήταν άμεταπειστος. Έμεινε για μία στιγμή σιωπηλός, κι' έπειτα, —Αυτή είναι η έπιείκεια και η συγγνώμη που διδάσκετε;
Ο γέρος σηκώθηκε άργά κι' έστήριξε το χέρι του στον ώμο του νέου.
—Αν και η παρουσία σου μου είναι μισητή, του άπάντησε, θα σου άπαντήσω σεβόμενος τον σταυρό της εθνοφρουράς. Έδώ έφθασαν πεινσμένοι, γυμνοί και γεμάτοι πληγές. Οι χωρικοί μας ήθελαν να τους άποτελειώσουν με τα ρόπαλά τους. Έγώ, έδωσα να φάνε. Κατόπιν είπα στους χωρικούς. «Είναι άνθρωποι σαν και σ' ας, που σηκώνουν τον σταυρό της ανθρωπίνης δυστυχίας. Πηγαίνετε στα σπίτια σας και παρακαλέστε στο Θεό να σ' ας προφυλάξη από παρόμοια συμφορά». Βλέπεις τέκνον μου, ότι έσπλαχνίζομαι όλους. Όλοι μου κινούν την συμπάθεια, εκτός από τον πατέρα σου. Γιατί εκείνος που προδίνει την πατρίδα, άμαρ από την κοινωνία. Είναι λεπρός, έχει επάνω του τον θάνατο. Είναι λυσσασμένος σκύλος που μεταδίδει το μικρόβιο σ' όσους έγκλημα του πατέρα σου! Τον άπαλλάσσω από την εύθυνη για δόν της μάχης... Το έγκλημά του, όμως, είναι χίλιες φορές μεγαλύτερο, τέκνον μου.
Έπληξε τον Βολέσλαν από το χέρι και τον ώδήγησε έως το παράθυρο.
—Βλέπεις, του είπε, το σμήνος αυτό των θηρίων που παραμονεύουν την λεία τους, χωρίς να τολμούν να την καταδιώξουν έως εδώ; Κύτταξε κι' έμένα, στον όποιον ο Θεός παραγγέλει να διδάσκω την αγάπη και την όμόνοια, και ο όποιος διδάσκει το μίσος και την εκδίκηση. Ωφείλα να λέω λέξεις αγάπης' εν τούτοις από το στόμα μου βγαίνει δηλητήριο. Ο πατέρας σου μάς έκανε έτσι... Το δηλητήριο κυκλοφορεί στο αίμά μας και θα μετάνηνση του έγκλήματος!
Ο γέρος ο Βολέσλας έπροχώρησε προς την πόρτα. Ο παππας δεν τον έκράτησε. Όταν βρισκόνταν κοντά της, άκουσε τον θρούν φορέματος. Και η σκέψις ότι θα βρισκότανε άπέναντι της λατρευτής του, τον έκανε να φρικιάσει. Έπροχώρησε με θάρρος προς την έξοδο.
(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΕΝΙΚΗΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Καταπληκτικά πειράματα και άποτελέσματα

Πρό ενός περιπτου έτους έναςξαν θός νέος παρουνισάστηκε μία μέρα

στο Ίνστιτούτο Ροκφέλλερ της Νέας Υόρκης κι' έζητισε τον δόκτορα Άλέξη Καρρελ. Έφερε μαζί του, το σχέδιο ενός περιεργου μηχανήματος που άπετελειτο από πολλούς γυάλινους σωλήνες στημένους μεταξύ τους με έλαστικούς συνδέσμους. Τον υποδέχθηκαν και τον άνήγγειλαν στον Κάρελ:

—Ο συνταγματάρχης Σάρλ Λίντμπεργκ!

Η έπίσκεψις αυτή σκοπόν είχε να διασπείρη στον κόσμο μία καταπληκτική είδηση. Ο Λίντμπεργκ, δεν ήταν μόνον ο άετός του Άτλαντικού αλλά κι' ένας έπιστήμων μελετητός του μεγαλειτέρου προβλήματος που άπασχολεί την ανθρωπότητα. «Το μυστικό της ζωής και του θανάτου!»

Πράγματι ο Λίντμπεργκ, έξηγησε στον Κάρελ, το μηχανήμα του που μοιάζει με μία μηχανική καρδιά κι' είναι ίσωνό, να έαναδώση τη ζωή, σ' ένα νεκρό ζώο. Το μηχανήμα αυτό όνομάσθη «δωμάτιον της ζωής».

Υπάρχουν μέρη του σώματος, των ζώων, που είναι ίκανά να έπαναλάβουν τον παλμό της ζωής όταν αυτός έχει σταματήσει: Τό όργανα αυτά είναι όμαδες κυττάρων, ίστοι που αν και ανήκουν σ' ένα νεκρό σώμα εν τούτοις εξακολουθούν να ζούν επί ώρες, ήμέρες κι' έβδομάδες ακόμη.

Ένα όργανον οισυδήποτε ζώου, μπορεί να έπαναλάβη τον παλμό της ζωής λίγο καιρό μετά τον θάνατο, αν τεθή μέσα σε ένα κρυσαλλίνο δωμάτιο το όποιον αντιπροσωπεύει το ίδιο άκριβώς περιβάλλον όπου έζησε έως τώρα το όργανο. Μία καρδιά π. χ. μπορεί να τεθή εις επικοινωνία με μία σειρά γυάλινων σωλήνων και άφου πιεσθή ένα κουμπί, ν' άρχισι άμέσως να πάλλη! Οι σωλήνες αυτοί περιέχουν διάφορες χημικές ουσίες που αντίκαθιστούν το αίμα. Σε λίγες λοιπόν στιγμές η καρδιά άρχίζει να λειτουργή κανονικά.

Η νέα εφεύρεσις του Ίνστιτούτου Ροκφέλλερ λαμβάνει μεγίστην σημασίαν για τον έπιστημονικό κόσμο, γιατί άνάμεσα στα ζωντανά όργανα που διατηρούνται στο «δωμάτιο της ζωής» μπορεί έπίσης να διατηρηθή και κάτι που υπό διαφορετικάς συνθήκας δεν θα είχε ζωή.

Κατ' αυτόν τον τρόπον θα είναι δυνατόν να διατηρηθή σε ζωή κι' ένας όλόκληρος άνθρωπος οργανισμός. Άλλά τότε θα άντιμετωπισθή το ζήτημα της άπωλείας της συνειδήσεως

Έπί τού παρόντος τα πειράματα γίνονται επί ζώων, αλλά άς υποθέσωμε ότι για μία στιγμή οι αυτοί έπιστήμονες μπορούν να δώσουν ζωή σ' έναν νεκρό άνθρωπο! Ο άνθρωπος αυτός θα έα ν α ζ ή σ' η μ' όλη υή σημασία της λέξεως

Τό νευρικό του σύστημα θα εξακολουθήση να λειτουργή όπως και πρίν; Ποιά συναισθήματα και αισθήματα θα παρουσιάζη ένας που έναζωντάνεψε;

Ο σοφός Βορινανχένο έκανε περίσιν το ακόλουθο πείραμα αρουσία πολλών συναδέλφων και μαθητών του: Άφου άφήρεσε μ' ένα μηχανήμα όλο το αίμα ενός σκύλου, το ζώο έχασε τη ζωή του. Μετά μισή ώρα ο δόκτωρ άρχισε να έναδίνη στον σκύλο το αίμα που του πήρε. Η καρδιά του ξανάρχισε να πάλλη σε λίγα λεπτά της ώρας, η άναπνοή επανήλθε και το νευρικό του σύστημα ξανάρχισε να λειτουργή. Τό σκυλί αυτό βρίσκεται ακόμη εν ζωή.

Υπάρχει λοιπόν σημαντική διαφορά μεταξύ του φαινομενικού θανάτου και του βιολογικού; Μάλιστα. Στο παράδειγμα του σκύλου είχαμε φαινομενικόν θάνατον και γι' αυτό μπόρεσε

και έναζωντάνεψε.

Άς υποθέσωμε ότι ένας έπιστήμων

κατωρθώνει να έαναδώση τη ζωή μ' έναν άνθρωπο που πέθανε στην ήλεκτρική καρέκλα. Ποιος θ' αναλάβη τότε να δώση σ' αυτόντον έναζωντανεμένον άνθρωπο την συνείδησιν που έχει χάσει με τον θάνατο; Ο ίδιος ο έπιστήμων. Όταν έαναζήση, το σώμα παίρνει και όλα τα ήθικα χαρακτηριστικά του. Κατ' αυτόν τον τρόπο λύεται ένα μυστήριο το θανάτου που μέχρι σήμερα ήταν άλυτο!

Ο έπιστήμων λοιπόν κατώρθωσε να έαναγυρίζη στη ζωή έναν άνθρωπο που είχε διασκελίσει ήδη στο κατώφλι του θανάτου. Κι' έτσι μπαίνουν στα πλαίσια του μυθιστορήματος, της έλλυγιάδους φαντασίας, στην όποιαν επιτρέπονται έλλα βαθεία προβλήματα κοινωνικού και δικαστικού χαρακτήρος.

Αν υποθέσωμε τώρα, ότι ένας άνθρωπος που θανατώθηκε έπειδή διέπραξε ένα στυγερό

έγκλημα, ξανάρθη στη ζωή χωρίς στη νέα αυτή εφεύρεση, πώς θα τον δεχθούν οι νόμοι της Δικαιοσύνης αυτόν τον έγκληματία; Τό έγκλημά του έτιμωρήθηκε με θάνατο. Άρα λοιπόν θα έκτελεσθή για δεύτερη φορά ή θα του χαρισθή ή ζωή; Είναι φανερόν ότι όταν τεθή εις την εύρειαν χορήσιν το μηχανήμα της ζωής θα τροποποιηθούν κι' οι υπάρχοντες νόμοι της Δικαιοσύνης. Άλλά κατά ποιόν τρόπον ώστε να μη άρχίσουν κι' αυτοί να χάνουν τη σημασία του και την άυστηρότητά τους;

Ίδαν ακόμη ένα άλλο πρόβλημα. Ο έναζωντανεμένος άνθρωπος θα έχη συνείδησιν του «τί είναι ο θάνατος» έπειδή θα έχη περάσει ήδη άπ' αυτήν την άγνωστη χρήση; Τό πρόβλημα αυτό επιδέχεται δύο λύσεις ή μάλλον δυο υποθέσεις.

Νά γίνη πιστευτόν ότι όταν πεθάνη ένας άνθρωπος, ή συνείδησις λαμβάνει γνώσιν του θανάτου και της άλλης ζωής; Η συνείδησις θα λειτουργή κατά την ώρα του θανάτου;

Τήν άπάντησιν θα μπορούση να την δώση ο πρώτος άνθρωπος που θα πεθάνη και θα έναζωντανέψη.

Όταν λοιπόν φθάσωμε σ' αυτό σημείον των πειραμάτων, τα άποτελέσματα θα λάβουν μία τέτοια όψη ώστε, θ' άνατραπούν όλα όσα πιστεύουν σήμερα.

Τα παραδείγματα των διαφόρων θρησκειών, τα άποτελέσματα των έρευνών των άλχημιστών του μεσαιώνος, όλα γενικώς θα καταρρεύσουν και θα παρουσιασθούν ως φαντασίαι που άπέχουν πολύ από την πραγματικότητα.

Γιατί είναι φανερόν ότι ή νίκη έναντιόν του θανάτου θ' αλλάξη ριζικά την όψη της ανθρωπότητας.

Για να φαντασθούμε τώρα έναν άριθμό ανθρώπων έναζωντανεμένων; Ανθρώπων που πέρασαν το κατώφλι του θανάτου και έαναγύρισαν στη ζωή! Κι' αν αυτοί οι άνθρωποι κάνουν παιδιά! Τα παιδιά αυτά θα είναι; Τέκνα του Θανάτου!!

Άρκει ως εδώ. Ο άνθρωπος βρίσκεται, ακόμη μπροστά στο έρώτημα: Ζωή και θάνατος, τί είναι; Άν ή μία συνορεύει με τον άλλον, τότε που χωρίζονται αυτές οι δυο καταστάσεις; Και πότε ένας άνθρωπος ζή και πότε είναι νεκρός; Κι' αν ο θάνατος είναι μία γέφυρα που περνά κανείς από τη μία ζωή σε μία άλλη ζωή;

Πρέπει λοιπόν να καταλήξωμε ότι όπως ή γέννησις δεν είναι μία άπόλυτος άρχή έτσι κι' ο θάνατος δεν είναι ένα πραγματικό τέλος.

ΔΟΚΤΩΡ ΙΩΣΗΦ ΑΝΤΟΡΙΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Τὴν γνώρισα πρὸ δύο ἐτῶν... ἄρχισε νὰ μοῦ διηγήται ὁ Ντόμπελς μιά ὥρα μετὰ τὴν ἀπρόοπτη ἀδιαθεσία του.

Εἶχαμε πάει μαζί νὰ περάσωμε τὴν βραδυὰ στὸ κοσμικὸ χορευτικὸ κέντρο «Τὸ Ἑρμιτάζ».

Ἐκεῖ βρισκόταν καὶ ἡ γνωστὴ βεντέ-
τα Σαφίρ Ντέντ, τῆς ὁποίας ἡ ἀφιξίς
στὸ Λονδίνο ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, εἶχε ἀ-
πασχολήσει τὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Ντόμπελς κράταγε τὴν
ἐφημερίδα «Νιού Σκέιτς», καὶ διάβαζε τὴν σχετικὴ εἰδηση :

«**Ἡ ἀφιξίς τῆς μὲς Σαφίρ Ντέντ. Ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία
τοῦ «Ματιοῦ τῆς Τίγρεως».**»

Ἐξαφνα τὴν εἶδε νὰ κάθεται στὸ πλαϊνὸ μας τραπέζι με τὸν
ἀντρα τῆς, τὸν μίστερ Οὐάκενσταϊν.

Φυσικὰ δὼν τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα σ' αὐτήν, καὶ ἰδίως
στὸν κάτασπρο λαιμὸ τῆς ποὺ τὸν στολίζει ἓνα μαργαριταρένιο
κολλιέ, τὸ ὁποῖον κατέληγε σ' ἓνα εὐμέγεθες καὶ ἀσυνήθιστον χρώ-
ματος διαμάντι : Στὸ «Μάτι τῆς Τίγρεως». Ἡ σπανιότης αὐτοῦ
μοῦ διαμαντιοῦ ἦταν ἀναμφισβήτητη καὶ τὸ χρῶμα του ἀκτινοβο-
λοῦσε σὰν φθινοπωρινὴ δισίς.

Ὁ Ντόμπελς τὴν κατάρωγε με τὴν ματιά του, ἀλλὰ ἐκείνη
ἐνῶ τὸν κυτοῦσε, φαινόταν ἀφηρημένη καὶ ἀδιάφορη.

Καὶ τότε εἶδα τὸν Ντόμπελς νὰ σηκώνεται ἐπιδεικτικά καὶ νὰ
φεύγει. Τὸν ἀκολουθῆσα ἀνήσυχος κ' ὅταν βγήκαμε στὸ πεζοδρό-
μιο, μοῦ ἰσχυρίστηκε κάποιαν ἀδιαθεσίαν. Τὸν ἔβαλα στὸ ταξί.

Στὸν δρόμο φρόντισα νὰ τοῦ πᾶρω λόγια, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε
ν' ἀποδίδῃ τὴν ἀδιαθεσίαν του σὲ κάποια τροπικὴ ἀρρώστια ποὺ
εἶχε πάρει. Ὡστόσο κατάφερα νὰ τὸν παρασύρω σίτι μου, κ' ἡ
ἐκεῖ με τὸ δεύτερο ποτήρι τοῦ οὐίσκυ ποὺ ἦπ αὐτὸν ἄρχισε με τὴν
παραπάνω φράση :

—Τὴν γνώρισα πρὸ δύο ἐτῶν... δηλαδὴ μετὰ τὸ «γύρισμα» τῶν
«Ἰπποτῶν τῆς Ὀμίλης», τὴν ταγία αὐτὴ ποὺ τὴν ἔκανε διάση-
μη. Ἦταν 23 χρονῶν. Καὶ οἱ δύο εἴμαστε ἐπιβάτες τοῦ ὑπερω-
κεανείου αἰ «Ἀνδεις». Ἐκείνη πῆγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν
Ἀργεντινὴ κ' ἐγὼ νὰ κάνω τὴν τύχη μου στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Βρα-
ζιλίας. Στὸ πολυτελέστατο ποταμόπλοιο ποὺ ἐπιβιβαστήκαμε πε-
ράσαμε μόνοι στὸ κατάστρωμα τὴν πρώτη καὶ τελευταία βραδυὰ
ράσαμε μόνοι στὸ κατάστρωμα τὴν πρώτη καὶ τελευταία βραδυὰ
ράσαμε μόνοι στὸ κατάστρωμα τὴν πρώτη καὶ τελευταία βραδυὰ

μας. Τὴν ἀγάπησα. Ἀλλὰ γρήγορα μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πλάνη μου
μὲ μιὰ ἀπελθὴ, ἀλλὰ προσβλητικὴ γιὰ μένα φράση τῆς. Γνώριζε
ὅτι ἦμουνα φτωχὸς καὶ πῆγαινα νὰ κάνω τὴν τύχη μου καὶ μοῦ
ἐθίμιζε με τρόπο πῶς ἦμουν ἀπένταρος. Χωριστήκαμε ἐνῶ ἐγὼ εἶ-
χα κάνει ἓναν ὄγκο: Νὰ κάνω λεπτὰ πρὶν τὴν συναντήσω γιὰ δεύ-
τερα φορά. Ἔτσι ἄρχισε ἡ περιπέτειά μου.

Στὸ Μπουένος Ἀϊρες δὲν ἀνεκάλυψα τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον
καὶ γι' αὐτὸ ἀνεχώρησα γιὰ τὸ Μάττο Γκρόσσο, ὅπου γνώρισα
τὸν Βραζιλιανὸ Σούζα. Μιά μέρα ποὺ εἶδε τὸ ρεβόλβερ μου, ἔδει-
ξε ἓνα περίεργο ἐνδιαφέρον γι' αὐτό, καὶ ἐν συνεχείᾳ μὲ ρώτησε
ἐν ἑξῆς περὶ τῆς Βολιβίας εἶχε ἀνακαλύψει ἓνα ἐρυθρόδερμο
ὁ ὁποῖος προθύμως ἀντάλλαζε δια-
μάντια με σφαίρες τῶν 0,45.

Τοῦ εἶχε μάλιστα δώσει προ-
καταβολικὰς τὰ διαμάντια ὅταν
τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ βρῇ καὶ νὰ
τοῦ δώσῃ τὶς σφαίρες, ἀλλὰ ἐ-
κεῖνος δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τέ-
τοιες σφαίρες πούθενά.

Ζήτησα νὰ μοῦ δείξῃ τὰ δια-
μάντια.

Ὁ Σούζα τότε ξετύλιξε ἓνα
βρώμικο πανὶ κ' ἔδειξε στὴ
χούφτα του καμμιὰ δωδεκαριά
ἀκατέργαστα διαμάντια. Ἐλεγε
ἀλήθεια, μόνο ποὺ ἦσαν μικρὰ
καὶ ἀσήμαντες σχετικῶς ἀξίας.
Ὡστόσο ἔκανα καλὴ ἀρχή, δι-
νοντάς του μολύβι κ' ἀγοράζον-
τας πολυτίμες πέτρες. Ἐχωριστή-
καμε.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες
βρέθηκε χαμένος, καβάλλα στὸ
ἀλόγο μου, σὴν ὁροσειρὰ τῶν
Ἀνδεων σὲ ὕψος 2.500 μέτρων.
Εἶχα ἐξαντλήσει τὶς προμήθειές
μου, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνακαλύψῃ
τίποτε. Ἐξαφνα ἄκουσα ἓναν
παράξενο καὶ μονότονο ἦχο: Τάπ
τάπ, τάπ. Ἐμοιαζε σὰν ἀνιάρῳ

περπάτημα ἀλόγου. Τριακόσια μέτρα ἔμπρὸς μου διέκρινα ἓναν
καβαλλάρη νὰ διασχίζει με τὸ ἀλόγο του τὰ σκληρὰ νερὰ μιᾶς λί-
μνης. Ἐπὶ τέλους βροῖκα συντροφιά. Ἡ μοναξιά μὲ εἶχε τρελλά-
νει. Δυστυχῶς ὅμως ὅταν βρέθηκε στὴ λίμνη ὁ ἄγνωστος καβαλ-
λάρης εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια μου. Μοῦ μείνει ὥστόσο ἡ ἐλπίδα
ἔτι μποροῦσα νὰ τὸν συναντήσω ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ ἀλό-
γου τοῦ σὲ γαπὸ χῶμα. Πράγματι σὲ λίγο τὸν ξαναεἶδα. Ἀπὸ
τὴν ἐξάρτυσή του κατὰλαβα ὅτι ἦταν ἐρυθρόδερμος.

Τοῦ φώναξα, μιά, δυὸ, τρεῖς, πολλές φορές... Ἐκεῖνος ὅμως δὲν
γύριζε τὸ κεφάλι κ' ἄφηγε νὰ τὸν πηγαίνει τὸ ἀλόγο του.

Ἐτρεχα ἔτσι, πίσω ἀπὸ τὸν ἀκατάδεκτο σύντροφό μου, ἐπὶ μι-
σὴ ὥρα. Φθάσαμε σ' ἓνα ποτάμι. Ἐξαφνα σὴν ὄχθη, τὸ ἀλόγο
τοῦ σιωπηλοῦ ἐρυθρόδερμου σταμάτησε, καὶ λίγο πρὶν πέρα εἶδα
κάτι κόκκινες καλὲς, τὰ σπύτια τῶν ἐρυθρόδερμων. Ἐτρεξα νὰ
τὸν προφθάσω. Δὲν ἤθελα νὰ νομίσω ὅτι ἦμουνα ἐχθρὸς του, κ' ἂν
γύριζε καὶ μ' ἔβλεπε θὰ σταματοῦσα περιμένοντας τὴν πρόσ-
κλησή του. Δὲν γύρισε ὅμως, κ' ἔτσι τὸν ἐπλησίασα... Εἶδα ὅτι ἦ-
ταν γυμνός. Στὸ κεφάλι ἔφερε μόνον νὰ συνθηγομένη φτερά καὶ
στὴ μέση τυλιγμένα μερικὰ φαρδεῖα λουριά. Εἶχα φτάσει πλάι του.
Ἀλλὰ ἐκεῖνος οὔτε μὲ πρόσεξε. Ὑπέθεσα τότε ὅτι πιθανὸν νὰ ἦ-
ταν κουφός.

Τοῦ ξαναφώναξα, ἀλλὰ τίποτε. Ἐπλησίασα τότε καὶ τὸν ἐκύτ-
ταξα στὸ πρόσωπο. Θὰ τὸ πιστέψης; Ὁ ἐρυθρόδερμος αὐτὸς ἦταν
νεκρὸς ἀπὸ πολλές ὥρες. Εἶχε ἓνα τραῦμα στὸ στήθος, τόσο με-
γάλο, ὥστε χωροῦσε ἡ γροθιά ἑνὸς ἀνθρώπου.

Κάποιος τὸν εἶχε δέσει στὸ ἀλόγο. Τὰ ἴχνη τὰ εἶχε βαλμένα
στὰ χεῖριά του, καὶ τὰ πόδια του τὰ εἶχε δέσει σφιχτὰ κάτω ἀπὸ
τὴν κοιλία τοῦ ἀλόγου... τότε μοῦρεθε στὸ νοῦ τὸ ἔθιμο τῶν ἐρυ-
τῶν ὀνομάζον «Κουίρέντσια».

Ὅλα τ' ἀλόγα εἶναι γυμνασμένα ὥστε νὰ μποροῦν νὰ βρῖσκουν
μόνα τὸν σταυλὸ τους. Ὅταν δὲ οἱ Ἰνδοί, βροῦν ἓναν ὁμόφυλό
τους νεκρὸ, τὸν δένουν στ' ἀλόγο, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τίποτε τὸ
πολεμιστὴ στὴν κατοικία του.

Τὸν ἔλυσα, τὸν ξάπλωσα στὸ ἔδαφος, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν θάψω.
Αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς, μολοντὶ νεκρὸς, ἦταν ὁ σωτήρας μου. Στὸ σακ-
φτωγώτατο γεῦμα κ' ὕστερα ἔρριξα μιὰ ματιά γύρω. Ἐκῆνα ἓνα
Οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ εἶχαν καθαρισθῇ. Ἀνθρώπινα χεῖρια εἶ-
βηχθῇ καὶ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἦ-
ταν σκαλισμένη. Ἐκατάλαβα τότε
κ' ὁμῶς ἔτρεξα κ' ἔφερα τὸ κόσκι-
νὸ μου γιὰ νὰ ἐπιδωθῶ στὴν πιὸ
γονιτευτικὴ ἀσχολία, σὴν ἀνέυρεση δι-
αμάντιων.

Τὸ πρῶτο κοσκίνισμα τῆς ἄμμου
ἀπέβη ἀκαρπὸν ἀλλὰ στὸ δεύτερο ἔ-
μειναν στὸ κόσκινο κατὶ σταχτιὲς πέ-
τρες ποὺ τὶς ὀνομάζουν ἐκεῖ κάτω
«Ὅσοο ντέ Καβάλλο» καὶ μοιάζουν σὰν
κομμάτια κόκκαλο. Τὸ εὔρημα αὐτὸ ἦταν
ἐνθαρρυντικόν. Ἐδεῖχνε ὅτι βρισκόμουν
σὲ ἀδαμαντορυχεῖο.

Μόλις τελείωσα τὸ τρίτο κοσκί-
νισμα ἄφησα μιὰ κραυγὴ : Στὴ μέ-
ση τοῦ κόσκινου εἶχε μείνει μιὰ πέτρα.

Ἀδύνατον ὅμως νὰ ἦταν διαμάντι.
Διάβολε! Ἦταν μεγάλῃ σὰν ἓνα σύγ-
γερδίας. Τὴν ἔπιασα, τὴν ἔτριψα,
ἐννοίωσα τὴ σκληρὴ ἀκατέργαστη ἐπι-
γάνειά της. Τὴν κύτταξα στὸ φῶς κ' ἡ
εἶδα νὰ βγάζῃ κόκκινες ἀκτινοβολίες
τὸ χεῖρι μου ἔτρεψε. Ἄν ἦταν διαμάντι
κόκκινο. Πῆρα ἓνα δοχεῖο καὶ τὸ
γέμισα με ὑδροχλωρικὸ ὀξύ. Ἐκεῖ,
μέσα ἔρριξα τὴν μυστηριώδη πέ-
τρα. Ἄν τὸ καυστικὸ ὕγρο τὴν κατέ-
στρεφε ἦταν ἀπλὴ πέτρα ἂν ὄχι, ἦταν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟ ΜΑΤΙ

Τὸν κύτταξα κ' εἶδα πῶς ἦταν νεκρὸς.

—ΤΑ ΥΠΟ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΜΗΣ— ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

διαμάντι : Τὸ μεγαλειότερο διαμάντι ποὺ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὰ
σπλάννα τῆς Γῆς.

Ἐξαφνα ἄκουσα ἓναν γνωστὸ μου ἦχο : Τάπ, τάπ, τάπ.

Ἦταν περπάτημα ἀλόγου. Βλαστήμησα καὶ τράβηξα τὸ ρε-
βόλβερ μου. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νάπιανα γνωρίζω με τοὺς
Ἰνδοὺς. Εὐτυχῶς δὲν συνέβαινε τέτοιο πρῶγμα. Ὁ καβαλλάρης ποὺ
μὲ πηλαιοῦσε δὲν ἦταν ἐρυθρόδερμος. Ἦταν ὁ Σούζα. Χαιρετηθή-
καμε. Ἐκεῖνος ὅμως ἔδειξε κάποια δυσφορία καὶ ἀπόρησε πῶς
βρέθηκε ἐκεῖ. Τοῦ ἐξήγησα τότε τὴν περιπέτειά μου καὶ τοῦ ἔδει-
ξα τὸ μέρος ὅπου εἶχα θάψῃ τὸν Ἰνδόν, ὁ Σούζα γέλασε :

—Μὲ ἀπάλλαξες, φίλε μου, ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπο, μοῦ εἶπε. Ὑπο-
θέτω ὅτι εἶχα ὑποχρέωση νὰ τὸν θάψω γιατί ἐγὼ τὸν σκότωσα!

—Ἔσθ;

—Ναί. Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μάθω τὴν κατοικία
του. Ἡ πονηρὴ ἀλεπού ἔρχοταν στὶς κλιεῖς τοῦ βουνοῦ μὲ κατὶ
ψωρὸ διαμάντια καὶ τ' ἀλλάζε με σφαίρες τῶν 0,45. Κατόπιν ἔφευ-
γε ρυθμὰ χωρὶς μπορῶ νὰ παρακολουθῶ τὰ ἴχνη του ὥστε νὰ
βρῶ τὸν θησαυρὸ του.

Ἐφ' ὅσον ἦταν ζωντανός, ἔξερα ὅτι ποτὲ δὲν μοῦδειχνε τὴν
πλουτοφόρῳ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Μιά μέρα, λοιπόν, θυμήθηκα τὴν
«Κουίρέντσια», τὸν σκότωσα μπα πέσιμα, τὸν ἔδεσα στὸ ἀλόγο του
ὥστε νὰ μὴν πάρῃ χαμπάρι τὸ ζῶο ὅτι ἦταν νεκρὸς, καὶ κατόπιν
τὸ ἄφησα νὰ μοῦ δείξῃ τὸν δρόμο...

Μόλις μοῦ ἐξιστόρησε ὅλα αὐτὰ κατέβηκα ἀπὸ τ' ἀλόγο καὶ
πλησίασα τὸ δοχεῖο μου. Ἐχῃσε τὸ χημικὸ ὕγρὸ καὶ πῆρε νὰ κυτ-
τάξῃ τὴν πέτρα μου. Ἰδρωσε. Ἐγὼ κατὰλαβα καὶ μὲ μιὰ ταχυ-
τάτη κίνηση τοῦ τὴν ἀπέσπασα ἀπὸ τὸ χεῖρι.

—Ἐλπίζω νὰ βρῇς κ' ἐσὺ κανένα ὁμοῖο. Τοῦ εἶπα καθησυχ-
στικά. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι δικό μου. Τὸ βροῖκα πρὶν ἔρθῃς.

Ὁ Βραζιλιανὸς σύντροφός μου ὑποδέχθηκε αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν
μὲ ψυχρότητα.

Ἀκόμα ἀπορῶ πῶς δὲν μὲ σκότωσε αὐτὸς ὁ ἔνθρωπος, ὥστε νὰ
ἐκμεταλλευθῇ μόνος τὸ ἀδαμαντορυχεῖο κλέβοντάς μου συγχρό-
νως καὶ τὸ μεγάλο διαμάντι. Εὐκαιρίες τοῦ δόθηκαν πολλές. Ἴσως
ὅμως νὰ συμπάθησε τὴν συντροφιά μου καὶ νὰ θέλησε μὲ τὴν καρ-
διά του τὸν συνεταγισμὸ.

Ἀργότερα ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Σούζα δὲν ἦταν γενναῖος, ἀλλὰ
πονηρὸς. Ὅταν ἐπιστρέψαμε σὴν Τρεῖς Λάγκους κάναμε τὰ συμ-
βόλαια τοῦ συνεταγισμοῦ, καὶ ὀργανώσαμε τὴν ἀποστολή. Ὅσο
γιὰ τὸ «Μάτι τῆς Τίγρεως» —ἐστὶ ὀνόμασα τὸ διαμάντι μου— τὸ
κατέθεσα γιὰ ἀσφάλεια σὲ μιὰ Τράπεζα τοῦ Μπουένος Ἀϊρες.

Συμφωνήσαμε ν' ἀναχωρήσω πρῶτος ἐγὼ γιὰ τὸ
ἀδαμαντορυχεῖο μαζί με δώδεκα ἀνθρώπους καὶ τ'
ἀνάλογα ζῶα με τὰ τρόφιμα. Τὸ ταξίδι θὰ διαρ-
κοῦσε δώδεκα μέρες. Τὴν πέμπτη μέρα φθάσαμε σὴν
ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κ' ἐκεῖ κατεβάσαμε τὴν βάρκα.

Πέρασαν πρῶτα τὰ ζῶα, ὕστερα οἱ ἀνθρώποι μου
καὶ τελευταῖος ἔμεινα ἐγὼ. Αὐτὸ ἦταν τὸ σφάλμα μου,
περίμενα νὰ μοῦ στείλουν τὴν βάρκα γιὰ νὰ τοὺς ἀν-
ταμῶσω σὴν ἄλλη ὄχθη, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ μοῦ
δίνουν σημασίαν μ' ἄφησαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ κ' ἔ-
ξαφανίστηκαν...

Χωρὶς ἄλογο, χωρὶς τρόφιμα, μόνος μέσα σὴν
Βραζιλιανὴν ζούγκλα! Ἀσφαλῶς αὐτὸ ἦταν τέχνασμα
τοῦ Σούζα, καὶ βλαστήμησα τὴν ὥρα ποὺ μπλέξα
μαζί του.

Θεωρῶ περιττὸ νὰ σὰς περιγράψω τὶς περιπέ-
τειές μου μέσα στὸ ἀπέραντο δάσος.

Τὸ ὅτι εἶμαι ζωντανός αὐτὸ ὀφείλεται
σὲ θαῦμα. Ἀντιμετώπισα φείδια, μιὰ
τίγρη ἓνα ζαγκουάρ, πεῖνασα, δίψασα,
κυνηγῆθηκα ἀπὸ κουνούπια τεράστια
κ' αἰμοβόρα κ' ἀπὸ μυρμηγκία ἀδη-
φάγα ποὺ ἄφηναν στὸ πέρασμά τους μιὰ
βρώμια ἀτελείωτη. Στὴν πραγματικό-
τητα μ' ἔσωσαν οἱ μπανάνες καὶ οἱ μαῖ
μούδες. Μὲ τὶς μπανάνες καθυστάχαζα
τὸ στομάχι μου καὶ οἱ μαῖμούδες μοῦ
δείχναν τὰ μέρη ὅπου ὑπῆρχε νερὸ. Εὐ-
τυχῶς προσανατολιζόμουν ἀπὸ τὶς πα-

και κείνος τὶς πατημασιές. Ἀμέσως ξάφωσα καὶ κρύφτηκα στὸ
ψηλὸ χορτάρι, ἔτοιμος μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χεῖρι... Τώρα ὁ καβαλ-
λάρης βρισκόταν 100 μέτρα μακριὰ μου. Κι' ὅσο πλησίαζε τὸν
κύτταξα ἀπὸ τὴν κρύπτη μου, τὸν κύτταξα... τὸν...

Ἦταν ὁ Σούζα! Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Ἐκρυψά ἐνστικτωδῶς τὸ
χεῖρι στὸ πρόσωπό μου καὶ προσποιήθηκα τὸν κοιμησμένον. Παρα-
κολουθοῦσα ὅμως καὶ τὴν παραμικρὴν του κίνηση μὲ τὴν ἄκρη τοῦ
ματιοῦ μου. Ἐξαφνα τὸν εἶδα νὰ ὑψώνει τὸ ὀπλισμένον χεῖρι του
μόλις μὲ ἀντελήφθη. Δὲν τοῦδῶσα καιρὸ νὰ μὲ πυροβολήσῃ. Ἡ
σφαῖρα μου τὸν βροῖκε ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὸν κύλησε νεκρὸ
ἀπ' τ' ἀλόγο του. Ἐρεξα καὶ πῆρα τὸ σακκὶ μὲ τὰ τρόφιμά του.

Καθὼς ἔτρωγα, εἶδα μακριὰ ἓνα σύννεφο σκόνης νὰ ὑψώνεται
στὸν οὐρανόν : Ἦταν οἱ Κάου μπόυς ποὺ πλησίαζαν. Τί ἔπρεπε νὰ
κάνω; Νὰ τὸν θάψω, δὲν εἶχα κανένα ἐργαλεῖο νὰ σκάψω. Ἐξαφνα
θυμήθηκα τὸν καβαλλάρη-φάντασμα ποὺ σούεῖλα στήν ὄχθη. Ἐπιάσα
τὸ ἀλόγο τοῦ Σούζα, φόρτωσα τὸ πτώμα στὴ ράχη του καὶ ὕστερα
τὸ μαστίγωσα καὶ τὸ ἄφησα νὰ τρέχῃ μὲ τὸ μακάβριον φορτίο του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κατέφθασαν οἱ Κάου μπόυς. Τοὺς ἔξι-
στόρησα τὴν περιπέτειά μου, ὅπως μὲ συνέφερε καὶ κείνοι φρόν-
τισαν νὰ μὲ στείλουν σὴν πλησιέστερη πόλιν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα, ἐπιβίβαστηκα στὸ πρῶτο
πλοῖον ποὺ ἀναχωροῦσε ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἀϊρες κ' ἔφθασα σὴν
Νέα Ὑόρκη. Ἀμέσως κατευθύνθηκα στὰ γραφεῖα τοῦ Οὐάκε-
σταϊν.

Ἐκεῖ μὲ πληροφόρησαν ὅτι ἡ Σαφίρ θάρχοταν σὲ λίγες μέρες.
Στὸ μεταξὺ ἐγένετο ἡ κατεργασία τοῦ διαμαντιοῦ μου καὶ ζύγι-
ζε τώρα ἐξήντα καράτια. Ἄλλο τέτοιο διαμάντι ὅμως δὲν ὑπῆρχε
στὸν κόσμον.

Τὸ τοποθέτησα σ' ἓνα κουτί ἀπὸ μαροκινὸ δέρμα. Στὴν θέσιν
αὐτὴ ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἥλιος. Κατόπιν περιμένα...

Τὴ συνέχεια τὴν γνωρίζεις : Πῶς ἐπέστρεψε ἡ Σαφίρ σὴν
Νέα Ὑόρκη, πῶς ἓνα πρῶτ' ἔμαθε ὁ κόσμος τοὺς γάμους τῆς με-
τὸν Οὐάκεσταϊν; Ποιὰ ἦταν ἡ ἐκπληξίς ποὺ δοκίμασε τὴν ἐπομένη
τοῦ γάμου τῆς : Δηλαδὴ τὸ δῶρο ποὺ τῆς ἄφησε ἓνας ἄγνωστος
στὸ ξενοδοχεῖο τῆς : Τὸ μάτι τῆς Τίγρεως.

Ὅλα αὐτὰ τάγραψαν οἱ ἐφημερίδες. Ἄλλοι εἶπαν ὅτι τὸ λαμ-
πρὸ αὐτὸ διαμάντι προσερχόταν ἀπὸ τὴν κοράνα ἐνὸς μαχαργαλῆ
ὁ ὁποῖος εἶχε ἐρωτευθῇ τρελλὰ τὴν Σαφίρ, ὅταν βρισκόταν στὸ

Παρίσι καὶ πολλές ἄλλες ἱστορίες.

Γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν
ἔξερε πῶς βρέθηκε τὸ διαμάντι στὶς
Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

—Οὐτὲ ἡ Σαφίρ; τὸν ρώτησα.

—Οὐτὲ αὐτὴ, μοῦ ἀπάντησε με στε-
ναγμό, ὁ Ντόμπελς. Γιατί ἂν εἶχε καὶ
τὴν παραμικρὴν ἰδέαν τῆς τῶδῶσα ἐ-
γὼ τότε θὰ μὲ... ἀναγνώριζε στὸ «Ἑρ-
μιτάζ» ποὺ μὲ εἶδε. Τέτοιες, εἶναι οἱ
γυναῖκες!

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δὲν
φανέροντες τὸ ὅτι, σύ, ἦσουν ὁ δωρητής.

—Τί θὰ κέρδιζα μ' αὐτό;

—Τὴν ἀναγνώριση ἀκριβῶς ποὺ εἶ-
πες προηγουμένως. Ποιὸς ἔξερε ἂν ἄλ-
λαξαν τὰ αἰσθηματὰ τῆς ἀπέναντί σου.
Ποιὸς ἔξερε ἂν δὲν κέρδιζες τὴν ἀγά-
πη τῆς.

—Μιὰ τέτοια ἀναγνώριση, μιὰ τέτοια
ἀγάπη δὲν τὴν εὐχόμαι ποτέ. Μοῦ φθά-
νει ὅτι ἱκανοποίησα τὴν ἀγάπην τὴν δι-
κή μου, νοιώθοντας τὸ «Μάτι τῆς Τί-
γρεως» νὰ χαϊδεύῃ τὸ κορμὶ τῆς γυ-
ναίκας ποὺ ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴν δύ-
ναμιν τῆς ψυχῆς μου, μιὰ σεληνοφάνη
στὴν βραδυὰ στὸ κατάστρωμα ἐνὸς πο-
ταμόπλοιου...

Τὸν πυροβόλησα
τὴν στιγμὴν ποὺ
σῆκωσε τὸ ὄπλι-
σμένο χεῖρι του...

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΗ ΑΕΡΙΑ
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

μέ πνιγμένη φωνή.
νέας. Κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυ-

ΟΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΟ ΑΙΜΑ ΘΑ ΜΙΛΗΣΗ

Το αίμα μέσα στο οποίο οι συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων βουτούν με τόση εικόλεια τις πένες τους, έχει γίνει ήδη ένα σοβαρό στοιχείο για την επιστημονική έρευνα. Ός τώρα η εξέταση του ούματος καθώριζε το είδος της άρρωστειας, και ανέκαλυπτε ώρισμένες ασθένειες. Τα τελευταία όμως βιοχημικά πειράματα, του αίματος, εκτός των άλλων, κατέρριψαν και τις προλήψεις τις σχετικές με τη δράση των ανθρώπων.

Ετσι αν ο Χίτλερ, με τις θεωρίες του, περί «Αριανής φυλής», θελήσει ν' αποδείξει την ορθότητα των αντιλήψεών του, θα αρθρή σε γλήρη αντίθεση με τους βιοχημικούς που έχουν αποδείξει από εξετάσεις αιμάτων, ότι όλοι οι Εύρωπαίοι έχουν στις φλέβες τους αίμα νοθευμένο.

Τα πειράματα αυτά της εξέτασης του αίματος δείχνουν επίσης και τον τρόπον της μεταναστεύσεως των λαών.

Τί απέδειχθη από τα πειράματα

Σχετικά πειράματα σε μεγάλη κλίμακα έγιναν κατά τον Εύρωπαϊκό πόλεμο στη Θεσσαλονίκη, όπου είχαν συγκεντρωθή στρατιώτες απ' όλες τις χώρες του κόσμου, από δύο Πολωνούς μικροβιολόγους. Πήραν δείγματα αίματος από 8.000 ανθρώπους, εξέτασαν το καθένα χωριστά, και κατέληξαν σε λογικό συμπέρασμα.

Το αίμα των ανθρώπων και των χιμαπαζήδων, πρέπει να διακριθώ σε τέσσερες ομάδες. Ετσι ο γιατρός που θα κάνει μια μετάγγιση αίματος, πρέπει να βρω τον κατάλληλο αιμοδότη του οποίου το αίμα ν' ανήκει στην ίδια ομάδα με το αίμα του ασθενούς.

Δηλαδή στην ΑΒ, την Α, την Β, ή την Ο, όπως ονομάζονται οι ομάδες αυτές.

Οι δύο Πολωνοί μικροβιολόγοι, χάρη στα 8.000 χιλιάδες πειράματά τους απέδειξαν ότι οι αναλογίες των τεσσάρων αυτών ειδών του αίματος παρουσιάζουν διαφορά κατά φυλές. Ετσι το αίμα των Εβραίων, των Τούρκων, των Ελλήνων και των Αρμενίων μοιάζουν στη σύσταση, γιατί κατά την διάρκεια ολοκληρωμένων αιώνων έχουν έρθει σε συνεχή αιμομιξία.

Το περιβάλλον στο οποίο ζουν οι άνθρωποι δεν παίζει κανένα ρόλο, ώστε αν ληφθούν 500 δείγματα αίματος από Ινδούς και άλλα τόσα από Άγγλους που γεννήθηκαν και ζουν στις Ινδίες, ή διαφορά των ομάδων θα φανή άμεσως.

Επίσης το αίμα των τσιγγάνων της Ούγγαρίας — των Μαυριτών — παρουσιάζει τις ίδιες αναλογίες με το αίμα των Ινδών, των οποίων αναμφισβήτως είναι απόγονοι.

Η μόνη χρωματιστή φυλή της οποίας οι ομάδες του αίματος έχουν τις ίδιες αναλογίες με τις ομάδες του αίματος των Εύρωπαίων, είναι οι Ιάπωνες.

Πού βρίσκεται, λοιπόν, το άμικτο του αίματος της Αριανής φυλής, για το οποίο υπερηφανεύεται ο Χίτλερ;

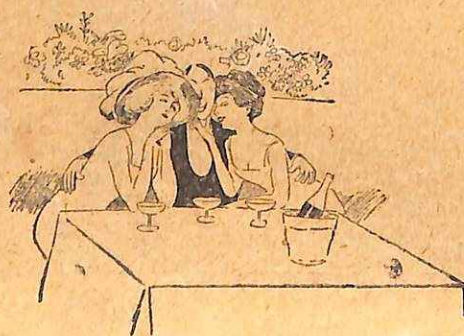
Οι βιολόγοι, πιστεύουν, ότι αν υπάρξει ποτέ, θ' ανήκε στην ομάδα Ο. Από το αίμα αυτής της ομάδας έχουν οι Ερυθρόδερμοι της Βορείου και Νοτίου Αφρικής.

Η εξακρίβωση της πατρότητας

Με την διαπίστωση της προελεύσεως των ανθρώπων, οι μικροβιολογικές εξετάσεις του αίματος, οδηγούν κατά φυσικότατο λόγο και στην εξακρίβωση της πατρότητας. Η μέθοδος αυτή για την ανακάλυψη της πατρότητας στα νόθα παιδιά έχει υιοθετηθή από πολλές Εύρωπαϊκές χώρες.

Στην Γερμανία πειράματα πατρότητας διά του αίματος εφαρμόζονται σε δικές από το 1924.

Στην Γλασκώβη, ένας γιατρός μικροβιολόγος, ο μίστερ Ζ. Σεράνιουθ απέδειξε με απλούστατα πειράματα ότι

αναλογία της συστάσεως του αίματος, είναι κληρονομική, αφού γίνη

έννοείται μια... προσθαφαίρεσις στα είδη του αίματος των δύο γονέων.

Π. χ. αν δύο γονείς ανήκουν στην ίδια ομάδα αίματος όλα τους τα παιδιά θ' ανήκουν κι' αυτά στην ίδια ομάδα.

Η πατρότης ενός παιδιού καθορίζεται ακριβέστατα με την μικροβιολογική εξέταση του αίματος. Η αξία της επιστημονικής αυτής μεθόδου φαίνεται όταν μια άστεφάνωτη μητέρα ισχυρίζεται συχνά ότι ο τάδε είναι ο πατέρας του παιδιού της και απαιτεί την υιοθέτησή του.

Στην Γερμανία, την Αυστρία, τη Δανία, τη Σουηδία, τη Νορβηγία, την Ελβετία και την Λιθουανία, εξηλέγχθησαν με την μέθοδο αυτήν 10.000 περίπου απαιτήσεις μητέρων, με το αποτέλεσμα ν' απορριφθούν 800 από τους κατηγορούμενους ως πατέρας. Δυστυχώς όμως τα πειράματα αυτά ήταν μόνον αρνητικά. Δηλαδή μπορούν να πουν ότι ο τάδε δεν είναι πατέρας ενός παιδιού, δεν μπορούν όμως ν' αποδείξουν ότι είναι γιατί μπορεί να συμβή ο άνθρωπος αυτός να έχη αίμα με τις ίδιες αναλογίες του αίματος που έχει ο άγνωστος πατέρας του παιδιού. Αν όμως η εξέταση αποδείξη ότι το αίμα είναι διαφορετικό, τότε ασφαλώς δεν είναι γιός του.

Η ανακάλυψη του εγκλήματος

Ο πρώτος που καθώρισε την διαφορά του ούματος που υπάρχει μεταξύ ζώων και ανθρώπων ήταν ο σερ Μπέαρντ Σπίλμπορν. Πριν γίνη αυτή η ανακάλυψις, ένας άθώος, ο οποίος κατηγορείτο για κάποιο έγκλημα και σ'α ρούχα του βρισκανε στα γόνατα από αίμα ζώου γινόταν ένοχος χωρίς την παραμικρή αντίρρηση.

Η σπουδαία αυτή ανακάλυψις έγινε το 1910, και ο πρώτος κακούργος, ο οποίος καταδικάστηκε σε θάνατο, αποκαλυφθέντος του εγκλήματός του χάρις στην εφεύρεση του Σπίλμπορν, ήταν κάποιος Μπρούμ από την πόλη Αύλμπορν της Αγγλίας.

Ο Μπρούμ είχε δολοφονήση μια γοργά ονόματι Ουίλσον. Το έλατήριο του φόνου ήταν η ληστεία. Επηρεολούθησε μια προσωπική εξέταση των ρούχων που φορούσε την ημέρα του εγκλήματος. Και στο δεξί του παπούτσι παρατηρήθηκε μια σταγόνα αίμα. Η σταγόνα αυτή προερχόταν από αίμα ανθρώπου.

Οι βιολόγοι όμως και οι βιοχημικοί έχουν ν' αντιμετωπίσουν μαζί με την πανουργία των εγκληματιών και την πρόοδο του εγκλήματος. Γιατί αν ήταν έξυπνος ο Μπρούμ μπορούσε να πη ότι το αίμα ήταν δικό του και όχι ξένο, όποτε η απόδειξις θα ήταν ακατόρθωτη.

Μπορούν σήμερα φυσικά οι επιστήμονες να αποδείξουν ότι το αίμα που βρέθηκε στα ρούχα ενός δολοφόνου ανήκει στον τάδε μπορεί ν' αποδείξη όμως και οδικός του μικροβιολόγος ότι το αίμα του πελάτου του παρουσιάζει την ίδια σύσταση — με το αίμα του θύματος γιατί οι αναλογίες των αιμάτων είναι ελάχιστες.

Επάνω σ' αυτή τη βάση, ένας γερμανός γιατρός σοφίστηκε ένα σπουδαίο τέχνασμα. Είχε σκοτώσει κάποιος φίλο του, και κατηγορήθηκε εξ αιτίας μιας σταγόνας αίματος που βρέθηκε στο μανίκι του που προερχόταν από το αίμα του θύματος.

Για ν' αποδείξη λοιπόν, ότι η σταγόνα αυτή ανήκε στο δικό του αίμα μπόλιασε το αίμα του με το μικρόβιο μιας μεταδοτικής ασθένειας από την οποία υπέφερε το θύμα.

Ετσι οι χημικοί τα βρήκαν μπαστούνια, γιατί έτυχε το αίμα του ν' ανήκει στην ίδια ομάδα και να έχη τις ίδιες αναλογίες με το αίμα του θύματος.

ΟΛΙΒΕΡ ΚΟΡΒΙΝ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΛΑΚΙΩΤΙΣΣΑ

ΣΤΙΧΟΙ
ΣΥΛΒΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ
Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗ

8^α

Ὁ) Τῆς Πλάκας τὰ σο- κά- κια πού
Ἡ) Τῆς Πλάκας τὰ κο- ρί- τσια ντερ-

χρόνια τὰ περ- νῶ ῥῶ- τη-σε νὰ σοῦ ποῦ-νε γιὰ γέ-να πῶς πο- νῶ Ἡ) Τῆς Πλάκας τὰ κο- ρί- τσια εἶ-
βι-ση μου γλι- κέ- θε- λουν παῖδι ἀσπητί- σια καὶ ὁ- χι τοῦ ντε- κέ. Ὁ) Νὰ πάρῃς τὸ Μι- στο- κλη ποῦν

Ἄς πῶς τὰ γα- πᾶς, Σὲ στέλνουν ὁ- λο- ῖ- σια στὸ διά- βο- λο νὰ πᾶς. Ὁ) Μα γιὰ τί μέ- τό- ση
θη- σου ρος τοῦ Φόρντ- Κί- ἄς μὴ φο- ρεῖ μο- νό- κλι καὶ παν- τα- λό- νι σπόρτ. Ἡ) Θε- λω φί- λους πα- ρα-

βιά- ση διώχνεῖς τοὺς ἀν- τὰ- μὴ- δες. Ἡ) Για- τί πιά- ε- χω χω- τὰ- σει νὰ μοῦ λέν οἱ βλάμ- η- δες.
λῆ- δες, λε- βεν- τὰ- δες κι- ἄρχον- τες. Ὁ) Κί- ὄλους τοὺς γε- λε- μι- τλή- δες νὰ σοῦ λέ- νε. Ἄ- ὄν- τες.

Γλυ- κεία Λο- λο- ὦ- Ὁ- λοῖ- μια- μα- τια σου λα- τὰ- ρούν-

Κί- ἄς λα- πλα- κί- ας Καὶ με- χοῖ- μα- χαί- ρι προ- χω- ρούν- Τῇ

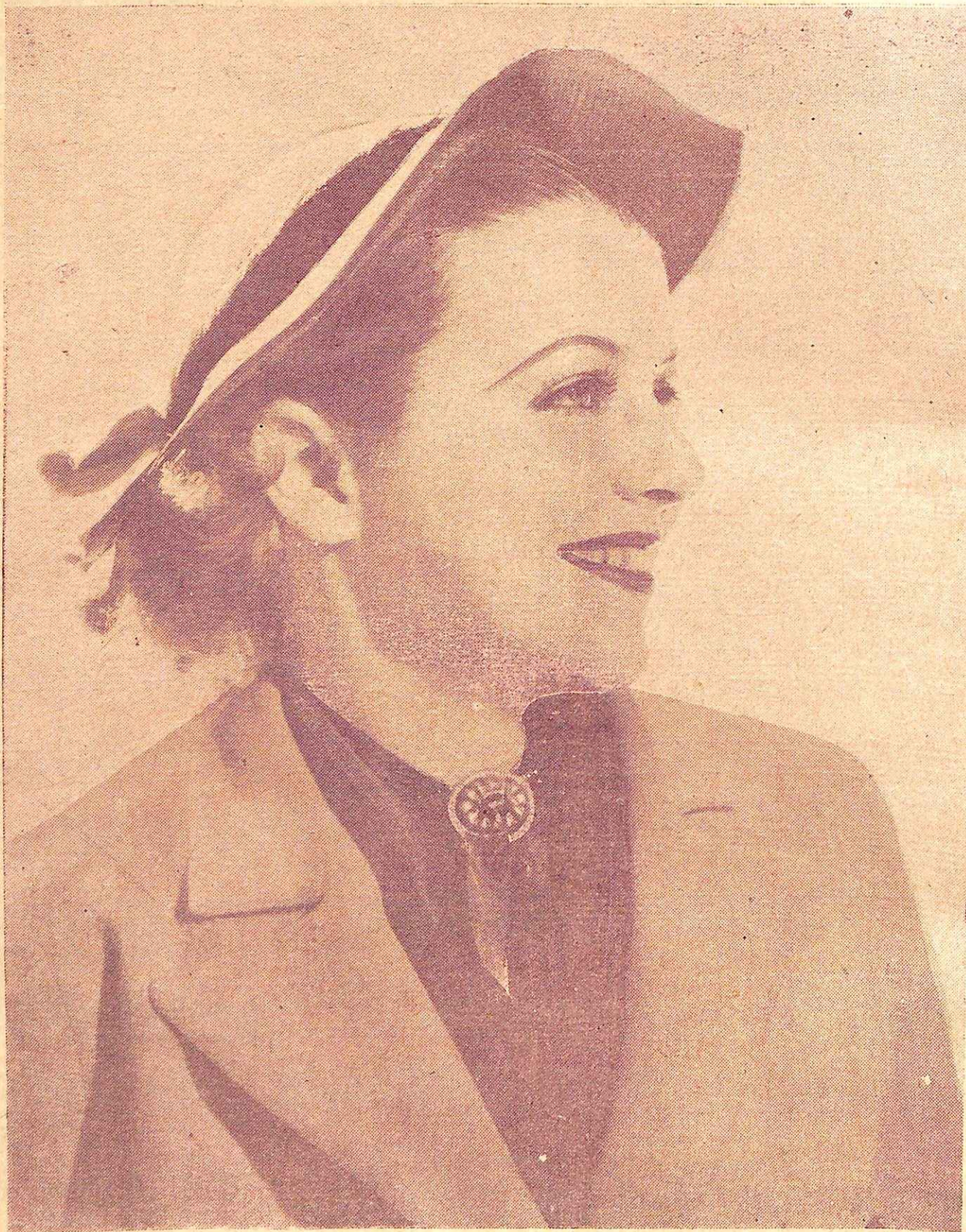
νύ- χτα- κι- θα- ροῦ- λα Ἄν- κά- που κε- λαί- δεῖ- ῖ- Γλυ- κεία Πλακίω- το- ποῦ- λα γέ- να τρα- γου- ῖ-

δεῖ- Γλυ- κεία Πλακίω- σε- σου- λα εἶ- να τρα- γου- δεῖ-

Allegro
ΧΟΡΟΣ

D.C.

Presto

ΜΠΕΤΤΥ ΦΟΥΡΝΕΣ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΧΟΝΟΛΟΥΛΟΥ

Ποιός είναι εκείνος ο άνδρας που δεν έχει άπανθήσει από το καθημερινό πρωινό ξύρισμα; Είναι πράγματι ένα από τα βάσανα του πολιτισμού μας. Κάθε χρόνο έπινουσονται χιλιάδες ξυράφια, λουριά και κρέμες για να βοηθήσουν τον άνθρωπο στον πρωινό εκνευριστικό αυτόν καλλωπισμό! Κανείς δεν υπάρχει που να μην θεωρή το ξύρισμα έργο δυσάρεστο.

«Ανακάλυψαν το περιμανέν κτένισμα, φωνάζουν οι δυστυχισμένοι άνδρες. Δεν θα βρεθεί, λοιπόν, κανείς που να ανακαλύψει και το περιμανέν ξύρισμα;»

Κι όμως μία τέτοια μαγική έφευρες υπάρχει στην... Χονολουλού!

Μιά νέα κοπέλλα από τις νήσους Χαβάι ήταν τρελλά έρωτευ μένη μ' έναν νόστιμο Εύρωπαίο. Τα γένεια του όμως της προκαλούσαν αντιπάθεια ώστε τον έπεισε να παραδεχθεί ότι θα ήταν προτιμώτερο να μην είχε διόλου τρίχες στο πρόσωπο.

—Αφού παραδέχεσαι την γνώμη μου, του είπε, κάθισε χάρου, και μην σκέπτεσαι τίποτα παρό μόνον ότι σου λέω.

Και άγκαλιάζοντάς τον, τον φίλισε, τρίβοντας συγχρόνως το μάγουλό της ένα γύρω στο σαγόνι του. Στην αρχή ο νεαρός Εύρωπαίος γέλασε παίρνοντας το πράγμα στ' άστειο.

Την άλλη μέρα όμως κοιτάζοντας το πρόσωπό του στον καθρέφτη, είδε μ' έκπληξη ότι είχε στο μάγουλό του μία λεία κηλίδα μεγέθους δεκάρας. Η περιέργη αυτή κηλίδα όσο η ώρα περνούσε απλώνονταν με καταπληκτική ταχύτητα κατατρώγοντας τα γένεια του, πράγμα που τον έκανε να ανησυχήσει εξαιρετικά. Αν έχανε τα γένειο του για πάντα, δάχανε και την ανδρική γοητεία του. Τρομοκρατημένος έτρεξε και βρήκε την νέα και την έκτευσε να του ξαναδώσει πίσω τα γένεια του. Η Χαβανέζα τον λυπήθηκε φαίνεται κι υποχωρώντας στην παράκλησή του, τον κτύπησε με το χέρι στο πρόσωπο. Μετά δέκα μέρες οι τρίχες άρχισαν να ξαναφυτρώνουν.

Μία άλλη γυναίκα από την Χαβάι μάλωσε κάποτε με τον άνδρα της που ήταν ο καλλίτερος τραγουδιστής της Χονολουλού.

Η έκδικητική σύζυγος για να τιμωρήσει τον άτιμαιο άνδρα της απέφασσε να... «του κλέψει την φωνή» μ' έναν μυστηριώδη και γνωστόν μόνο σ' αυτήν τρόπο.

Κάποια μέρα λοιπόν ενώ ο σύζυγός της τραγουδούσε μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφωνικού σταθμού, η μάγισσα γυναίκα του, που τον άκουγε μέσα από το δωμάτιό της, του απορρόφησε την φωνή και τον έκανε να μην μπορεί να αρθρώσει ούτε έναν τόνο.

Έξω φρενών ο δυστυχής γιατί γνώριζε τις μαγικές γνώσεις της γυναίκας του, έτρεξε στο σπίτι του και της ζήτησε την... φωνή του.

Επακολούθησε ένας διακανονισμός της συζυγικής διαφοράς που έφερε προκάλεσε τη μαγική κλοπή της φωνής, και κατόπιν αυτής της συμφωνίας ο άνθρωπος επανέκτησε τη φωνή του και τραγουδούσε όπως πρώτα.

Και οι δυο παραπάνω καταπληκτικές ιστορίες—της γυναίκας που ξύρισε τον αγαπημένο της, και της άλλης που κλέψε τη φωνή του συζύγου της—είναι αληθινές. Και οι δυο αυτές γυναίκες είναι γνωστές στην Χονολουλού και θεωρούνται απ' όλους ως μάγισσες. «Καχουνιάς» όπως λέγονται στη γλώσσα των ιθαγενών.

Υπάρχουν πολλοί που υποστηρίζουν πως κάθε περίεργο φαινόμενο μπορεί να εξηγηθεί επιστημονικά, υπάρχουν όμως και άλλοι που πιστεύουν—και είναι σε θέση να δώσουν αποδείξεις αυτού—ότι τα «θαύματα» αυτά οφείλονται σε παράξενες και άνεξιχνίαστες δυνάμεις της φύσεως.

Αυτή τουλάχιστον είναι και η πεποίθησις του Μάξ Φρήντομ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Λόγκ, που επί 18 δόκλωνα χρόνιά άφωσιώθηκε στην εξακρίβωση των πηγών της μαγείας και ο οποίος σ' ένα σχετικό βιβλίο του μάς διηγείται τις πιο παράξενες σχετικές

Ο Λόγκ αναφέρει ότι είδε

στις νήσους Χαβάι έναν «μάγο της φωτιάς», ο οποίος έπετύχανε άπίστευτα κατορθώματα. Ο άνθρωπος αυτός έπινε ζεματιστό νερό από μία κούπα. Έτρωγε άναμμένα κάρβουνα, έγλυφε κοκκινι σμένα στη φωτιά σίδερα, προκαλώντας με το σάλιο του υδρατμούς!

Ο ίδιος μάγος κάποια μέρα πήρε ένα κατακόκκινο απ' το κάψιμο σίδερο, το στερέωσε στα δόντια του και λυγίζοντάς το με τα χέρια του, άναψε ένα δαυλό του οποίου την φλόγα έβαλε μέσα στο στόμα του εις τρόπον ώστε να παρακολουθήσουν οι θεαταί το γλύψιμο της στόν ούρανίσκο και τη γλώσσά του. Είναι φανερό ότι σε όλα αυτά τα κατορθώματα του μάγου, δεν είναι δυνατόν να δοθεί καμιά επιστημονική εξήγησις. Κι έτσι βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος μεταχειρίζεται ένα μυστικό—και με υπερφυσική δύναμη—χάρισμα που έχει.

Οτι προξενεί την μεγαλύτερη κατάπληξη στις επιδείξεις των μαγικών ιδιοτήτων μερικών ανθρώπων είναι η δύναμις τους ώστε να καθιστούν και τους άλλους μάγους.

Στο προαύλιο του ξενοδοχείου Άσφόρ, στην Σαγκάη, π.χ., ένας Γιαπωνέζος μάγος του οποίου η ειδικότης ήταν να περπατά άπάνω στο φωτιά, προσεκάλεσε δσους ήθελαν από τους θεατάς να περπατήσουν επάνω σε πυρακτωμένες πέτρες υπό την μαγική του προστασία.

Όπως ήταν έόμενο κανείς από τους θεατάς δεν έδειξε την ελαχίστη προθυμία στην πρόσκληση του μάγου.

Έξαφνα, σηκώθηκαν από τα καθίσματά τους δυο νεαροί Άμερικανοί περιηγηταί, οι μόνον λευκοί που παρίσταντο σ' αυτή την επίδειξη, και βγάζοντας τα παπούτσια τους και τις κάλτσες τους βάδισαν προσεκτικά επάνω στις πυρακτωμένες πέτρες. Πρώς μεγάλη τους κατάπληξη παρατήρησαν τότε, ότι ενώ η ζέστη ήταν φοβερή και ανυπόφορη στο πρόσωπό τους, αντιθέτως τα γυμνά τους πόδια δεν την ένοιωθαν διόλου.

Τον περίπατο αυτόν επάνω στις πέτρες που έκαιγαν τον έκαμαν τρεις φορές χωρίς το παραμικρό έγκαυμα, και τοϋτο, γιατί τους προστάτευε ο μάγος.

Τους προστάτευε ο μάγος.

Ένα άλλο καταπληκτικό κατορθώμα ενός μάγου στην Χονολουλού, ήταν το εξής: Βύθισε ένα μαχαίρι στα στήθη του καί, φυσικά, άφθονο αίμα έτρεξε απ' την πληγή. Μετά πήρε κάποιο μαγικό βοτάνι, τσούριξε επάνω στα χείλη της πληγής του και η αίμορραγία σταμάτησε εϋθύς. Με άλλα μαγικά βοτάνια έπέτυχε κατόπιν να έξελεύσει και την ούλη ακόμη που άφησε το μαχαίρι.

Το περίεργο όμως δεν είναι η διαδικασία της θεραπείας, αλλά η διάρκεια της που ήταν άπιστευτως σύντομη.

Όλα αυτά δηλαδή, ο τραυματισμός, το σταμάτημα της αίμορραγίας, και η έπούλωσις του τραύματος, χωρίς να άπομείνουν διόλου ίχνη του, δεν κράτησαν περισσότερο από δέκα λεπτά της ώρας.

Αυτό το καταπληκτικό γεγονός το άφηγοϋνται δυο Άμερικανοί περιηγηταί, που έφυγε να παρευρεθούν στις επιδείξεις του μάγου. Και βεβαίον ότι τίποτε δεν τους έπροξένισε πιο μεγάλη έντύπωση στη ζωή τους, όσο το άπίστευτο αυτό κατορθώμα του καταχθονίου μάγου.

Η νέα τον χτύπησε με το χέρι στο πρόσωπο.

Στη μάχη του Ρωαί, ο Γάλλος Βι- δάλ, λοχίας στο σύν- ταγμα της Φλάνδρας, είχε πάρει μπράτσο τον πληγωμένο συνταγματάρχη του πρίγκιπα του Μονακό, να τον οδηγήσει στο φορητό νοσοκομείο όταν μια όβριδα έ- χθρικού κανονιού έκοψε το χέρι του εκείνο με το όπιο τον κρατούσε τον πρίγκιπα. Ο λοχίας χωρίς να ταράξη καθόλου, έπιασε άμεσα τον πρίγκιπα με το άλλο του χέρι. — Πιασθήτε απ' αυτό το χέρι, πρίγκιψη, του είπε, το άλλο δεν αξίζει τίποτε.

Ο Άννίβας συζητώντας με τον Σκηπίω- να για τους μεγαλύτερους στρατηγούς, ά- νεφερε τον Αλέξανδρο, έπειτα τον Πύ- ρον και κατέταξε τον έαυτόν του τρίτον. — Και σε τί σειρά θάβαζες τον έαυτό σου, αν μ' ένικοῦσε; τόν ρώτησε γελώντας ο Σκηπίων, που είχε νικήσει τον Άννίβα. — Πρώτον απ' όλους! απήντησε εκείνος.

Οι δυο γεροντότεροι άνθρωποι που ά- ναφέρει η ιστορία, ήσαν δυο Έγγλέζοι, ο Θωμάς Πόρκ και ο Έρρίκος Τζέκινς οι όποιοι πέθαναν ο ένας το 1635 εις ηλικίαν 152 έτών και ο άλλος το 1670 εις ηλικίαν 169. Ο πρώτος εις ηλικίαν 100 έτών έδι- κάσθη ως διαφθορεὺς μιάς κόρης, την ό- ποίαν κατέστησε μητέρα. Και κατεδικάσθη να μείνει επί 5 μηνάς γονατιστός και σκε- पासμένος μ' ένα λευκό σεντόνι στα σκαλο- πάτια μιάς εκκλησίας για να ξεοφλήση το άμάρτημά του. Μιά Άγγλίς, ή Ίωάννα Φοριστιέ πέθανε σε ηλικία 138 έτών κι' άφησε κόρη 103 έτών.

Ένας φίλος του Πιρόν τόν συνήντησε την Μ. Παρασκευή να βγαίνει από ένα γεύ- μα μεθυσμένος και τρικλίζοντας. — Αί, Πιρόν! του έφώναξε, ντροπή τέ- τοια ώρα νασαι μεθυσμένος. — Έχεις άδικο, φίλε μου, του απήντησε ο Πιρόν. Την ημέρα που ή θεότης πεθαί- νει ή ανθρωπότης μπορεί κάλιστα να κλο- νίζεται.

Ο Έρρίκος Δ' βασιλεύς της Γαλλίας ά- ποπληνέθηκε μέσα σ' ένα δάσος και πα- ρεκάλεσε ένα χωρικό που συνήντησε να του χρησιμεύσει ως οδηγός. Ο χωριάτης του είπε: — Κύριε, είσθε βέβαια ένας από τους πρώτους αξιωματικούς του βασιλιά. Έγώ δέν τόν είδα ποτέ στη ζωή μου. Θα μπο- ρούσα να τόν ιδώ;

— Εύχαρίστως! απήντησε ο Έρρίκος. Ο- ταν φθάσαμε στ' ανάκτορα να σταθής κοντά μου, κι' ανάμεσα σ' όλους που θα πλησιάσουν, θα κυτάξεις εκείνον που θα έχη ακόμη στο κεφάλι του το καπέλλο. Αυ- τός θα είναι ο βασιλιάς. — Όταν έφθασαν εις ένα μέρος, οι αὐλι- κοί που είχαν άνησυχήσει από τίν' εξαφά- νιση του βασιλέως έσπευσαν να τόν περι- κυλώσουν με το καπέλλο στο χέρι. Ο Έρ- ρίκος που ο χωριάτης εξακολουθούσε να τόν συνοδεύη φορώντας κι' αυτός το κα- πέλλο του γύρισε προς αυτόν και του είπε:

— Αί, λοιπόν, καταλαβαίνεις τώρα ποιός είναι ο βασιλιάς; — Μα την πίστη μου, κύριε, απήντησε ο χωριάτης, είσθε ή έσεις, ή εγώ! γιατί μο- ναχά έμεις οι δυο φορούμε ακόμη το κα- πέλλο μας.

Ο Μπουφόν, που αγαπούσε τόσο πολὺ τις γυναίκες, υπήρξε άβρδς και περιποιη- τικός στις κυρίες και στις τελευταίες ά- όμη στιγμές της ζωής του. Όταν έψυχορα- γούσε, μιά όμορφη και κομψή κυρία έπήγε να τόν επισκεφθῇ. Και ο Μπουφόν της έ- κανε το κομπλιμέντο του, το τελευταίο της ζωής του.

— Κυρία μου, σās εύρίσκω θελκτική, τη στιγμή που τίποτε πιά δέν με θέλγει.

Ο σατυρικός Πιρόν, άποκαλούσε τους κατοίκους της Μπόν γαϊδούρια. Περιπα- τώντας κάποτε σε μιά έξοχη της Μπόν οι φίλοι του τόν είδαν να σκύβη διαρκώς και να κόβη μ' ένα μαχαίρι τὰ γαϊδουράγκαθα.

Κάποιος τόν ρώτησε τί κάνει. — Βρίσκομαι σε έμπόλεμο κατάσταση με τους κατοίκους της Μπόν και τους κό- βω τὰ τρώριμα! απήντησε εκείνος.

Η διάσημος Ίταλίσ άοιδός Γαβριέλλα όταν πήγε στην Πετρούπολη, έζήτησε από την Αυτοκράτειρα της Ρωσίας 5,000 δου- κάτα για να τραγουδήσει μπροστά της.

— Τό ποσόν είναι υπερβολικό, της είπε ή Αυτοκράτειρα. Δέν πληρώνω τόσο ούτε τους στρατηγούς μου.

— Τότε, απήντησε ή Ίταλίσ καλλιτέ- χνης βάλτε τους στρατηγούς σας να τρα- γουδήσουν.

Ο Γάλλος στρατηγός Γκραμμόν έπολι- όκησε ένα έχθρικό φρουρίο το όποιοι ά- ναγκάσθηκε να συνθηκολογήσει. Μετά την συνθηκολόγηση, ο διοικητής του φρουρίου είπε στο στρατηγό :

— Θα σά; όμολογήσω έμπιστευτικώς, ότι έζήτησα να συνθηκολογήσω, μόνο και μόνο γιατί δέν είχα πιά μπαρούτι.

Και ο στρατηγός Γκραμμόν του απήν- τησε :

— Και για να σās μιλήσω κι' εγώ εξ' ίσου έμπιστευτικώς, θα σās όμολογήσω ότι έδéchθηκα ότι μου έπροτεινάτε, μο' άχα

γιατί δέν είχα πιά σφαίρες.

Ο δάσκαλος του μικρού άρχιδουκός Καρόλου, του διαδόχου του Αυστριακού θρόνου, του έξηγοῦσε το χωρίον της Πα- λαιάς Διαθήκης που λέγει ότι ο Σολομών είχε τριακόσιες γυναίκες και 500 παλλακί- δες. Άλλ' εις αυτήν την λέξιν ο μικρός άρ- χιδούξ έσταμάτησε.

— Τί είναι οι παλλακίδες; ρώτησε με την παιδική του άφέλεια.

Ο καθηγητής άφου έδίστασε άρκετά του απήντησε ότι έτσι έλέγοντο οι κυρίες των άνακτόρων του Σολομώντος.

Τό ίδιο βράδυ ο μικρός άρχιδούξ, παί- ζοντας με τις κυρίες της αὐλής της μητροί, τς του έλε χαμογελώντας πως ήξερε τί ήσαν. Κι' όταν εκείνες τόν έπίεσαν να τους ειπῇ απήντησε άφελώς :

— Νομίζετε λοιπόν, πως δέν ξέω ότι είσθε οι παλλακίδες του πατέρα μου;

Ο Γερμανός ζωγράφος Χόλμπεϊν δια- τελών εις την υπ. ρεσίαν του βασιλέως της Άγγλίας Έρρίκου του Δ' είχε κλεισθή μιά μέρα στο άταξί του κι' έκανε το πορτραί- το μιάς ώραιάς κυρίας που έλόζαρε χω- ρίς να θέλη να γνωσθῇ. Έπήγε εκεί ένας ισχυρός λόρδος κι' έζήτησε να μπη, άλλ' ο ζωγράφος δέν τόν έδέχθη. Ο λόρδος έ- θύμωσε και προσπαθούσε να παραβιάση την πόρτα, άλλ' ο ζωγράφος τόν έπέταξε έξω με τις κλωτσιές. Άλλ' όταν σκέφθηκε τί είχε κάνει, έτρομάζε κι' έτρεξε να πέση στα πόδια του βασιλέως, στόν όποιοι έξω- μολογήθη τί του συνέβη. Ταύτοχρόνως κα- τέφθασε κι' ο λόρδος, ο όποιος μπροστά στόν βασιλιά άρχισε ν' άπειλῇ ότι θα έ- σκότωνε τόν ζωγράφο.

— Μιλόρδε, του απήντησε άφου έσκέ- φθηκε λίγο ο βασιλεύς. Σου άπαγορεύω να έγγίσης τόν Χόλμπεϊν. Η διαφορά, που βρίσκω σε σās τους δυο είναι μεγάλη, για- τί με έπτά χωριάτες μπορώ να φτιάσω ά- μέσως άμα τους δ' ορίσω έφτά λόρδους σάν έσένα. Ένώ με έπτά λόρδους σάν έσένα δέν μπορώ να φτιάσω ένα Χόλμπεϊν.

Όταν κάποτε ο Πελοπίδας στρατηγός των Θηβαίων άνεχώρησε επί κεφαλής του στρατού του να πάη στόν πόλεμο, ή γυναί- κα του με ξεπλεκα μαλλιά και με τὰ δά- κρυα στα μάτια τόν ίκέτευε να προφυλάσ- σεται στη μάχη.

— Η συμβουλή αυτή είναι καλή για γυ- ναίκες! απήντησε ο βασιλεύς. Στους στρα- τηγούς όμως πρέπει να δίνεται ή συμβουλή να προφυλάσσουν τους άλλους.

Ο Αύγουστος ήταν άπαρηγόρητος για το θάνατο ενός φίλου του.

— Παρηγορήσου, μεγάλε ήγεμόνα του είπεν ένας αυλικός. Τὰ δίκριά σου δέν μισρούν να του ξαναδώσουν τη ζωή.

— Γι' αυτό άκριβώς δέν μπορώ να πα- ρηγορηθώ, απήντησεν ο Αύγουστος.

Ο «ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Στο Χόλλυγουντ υπάρχει ένας περίεργος τύπος : ο πιλότος Πώλ Μάντζ ο όποιος με το άεροπλάνο του «Ιπτάμενος Έρως» έξυπηρετεί μοναδικά κι' άποκλειστικά τους προσβεβλημένους από κεραυνό βόλο έρωτα. τους μεταφέρει έπειγόντως στην πόλη Γιούμα της Άριζόνας, ή στην Λας Βέγκας, της Νεβάδας, όπου παντρεύον- ται χωρίς την παρσμηκή διατύπωση, πράγμα που είναι και ο κρυ- φός πόθος των νεονύμφων.

Συνήθως το τηλέφωνο του Μάντζ χτυπά μετά τὰ μεσάνυχτα. Θα πάρη κοιμισμένος το άκουστικό και θ' άκούση μιά μεθυσμέ- νη φωνή ενός άνδρος, που θα τόν ειδοποιῇ ότι αυτός και ή έρω- μένη του επιθυμούν να παντρευτούν... «τώρα!»

— Δαμπρά!... του άπαντά ο πιλότος του μηνός του μέλιτος. Που θα πάμε; Στη Γιούμα ή στη Λας Βέγκας;

Κατά τὰ 9)10 τὰ έρωτευμένα ζευγάρια του Χόλλυγουντ κατευθύ- νονται στη Γιούμα για να παντρευτούν. Η πόλις αυτή άπέχει ά- πό την φιλούπολη 275 μίλλια.

Σε μισή ώρα το έρωτευμένο ζευγάρι καταφθάνει στο, υπόστε- γο όπου είναι έτοιμο το άεροπλάνο του Μάντζ, και τους περιμένει για να τους μεταφέρει με το φτερά του στη πόλη του παραδείσου. Οι περισσότερες ντίβες παρουσιάζονται χωρίς ν' αλλάξουν τὰ κοστούμια που φορούσαν στο γύρισμα της ταινίας.

Ο «Ιπτάμενος Έρως» του Μάντζ, είναι υπεύθυνος για τις πε- ρισσότερες άπαγωγές και τους γάμους των κινηματογραφικών ά- στέρων. Δέν μπορεί να κλείση μάτι ο άνθρωπος. Όποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας, τόν παίρνουν στο τηλέφωνο.

— Έτοιμος, Μάντζ, Θα κλεφτούμε.

— Μα ο καιρός είναι άπαίσιος. Βρέχει, φυσά, άστράφτει βροντά..

— Αδύνατον. Πρέπει να παντρευτούμε... «τώρα!»

Έτσι ο καυμένος ο Μάντζ άπογειώνεται με στο έρωτευμένο του ζευγάρι κατευθυνόμενος προς την έρημο της Άριζόνας.

Η άνυπομονησία όμως αυτή των έπιβατών του, οι όποιοι δέν έννοουν ν' αναβληθῇ ή άναχώρησις του «Ιπταμένου Έρωτος» ούτε λεπτό, φέρνει τόν καυμένο Μάντζ σε δύσκολη θέση και πολ- λές φορές άντιμετωπίζει πολλούς κινδύνους.

Ένα άλλο περίεργο χαρακτη- ριστικό του συμπαθητικού στόν κόσμο των στούντιο Πώλ Μάντζ, είναι ότι ο άνθρωπος αυτός δέν έχει ποτέ του μπη σ' αήθουσα κινηματογράφου, κι' ούτε ξέρει τί άνθρωπος μεταφέρει στόν τό- πο του... μαρτυρίο.

Κατά την τέλεση των γάμων των κινηματογραφικών άστέρων, ο Μάντζ είναι ο μοναδικός μάγ- τος ο όποιος τις περισσότερες φο- ρές έκτελει και χρέη κουμπάρου. Μολονότι άκούει τὰ όνόματα των νεονύμφων ωστόσο δέν δεί- χνει την παραμικρή συγκίνηση γιατί τὰ όνόματα αυτά τ' άκούει πρώτη φορά και την άλλη στιγ- μή έχει ξεχάσει κιόλας ποιούς πάντρεψε.

Την άπαγωγή της Τζιν Χάρ- λουο και του Χώλ Ρόσον, τους όποιους μετέφερε ο ίδιος στη Γιούμα, την πληροφορήθηκε την άλλη μέρα από τις... έφημερίδες.

Ο μίστερ Πώλ Μάντζ έχει ό- λο και κομικά άνέκδοτα να μάς διηγηθῇ :

Κάποτε μετέφερε στη Γιούμα τόν νεαρό Φαίρμπανξ και την Τζόαν Κράουφορντ, όταν άκουσε από την χαμπίνα των έπιβατών έναν πυροβολισμό. Τρόμαξε. Γύ- ρισε πίσω του και είδε και τους δυο να τόν κοροϊδεύουν. Σε λίγο

άκουσε δεύτερο πυροβολισμό, τρίτο πυροβολισμό, όταν δέ γύρισε έπειτα από μισή ώρα είδε και τους δυο έπιβάτες του ξαπλωμέ- σους χάμω.

— Αυτοκτόνησαν τραύλισε.

Όταν προσγειώθηκε άπεκαλύφθη ότι οι δυο τραγικοί έπιβά- τες δέν είχαν αυτοκτονήσει αλλά.. μεθύσει! Όσο για τους πυροβο- λισμούς που είχε άκούσει, ήσαν κρότοι που είχαν προκληθῇ από το ξεβούλωμα των μπουκαλιών της σαμπάνιας.

Η πιο κομικοτραγική περιπέτεια του συνέβη όταν τόν άγκα- ζάρισε ένας δημοσιογράφος του Λος Άντζελες για να προλάβη στο δρόμο ένα ζευγάρι έρωτευμένων πουχε άπαχθῇ.

Σύμφωνα με τις οδηγίες του δημοσιογράφου, ο Μάντζ πετοῦ- κε χαμηλά επάνω από τόν αυτοκινητόδρομο που ώδηγούσε στα σύ- νορα της πολιτείας Άριζόνα.

Έξαφνα ο ρεπόρτερ, ο όποιος είχε πάρει θέση πλάϊ στόν πι- λότο, διέκρινε μακριά στο δρόμο να τρέξη με ταχύτητα ένα άνοι- κτο αυτοκίνητο.

— Αυτός είναι! έκανε σάν τρελλός. Πρόλαβε τους και προσ- γειώσου μπροστά τους, Έπάνω στην άσφαλτο!

Ο Μάντζ δέν δειλίασε κι' έξειλέσε την έπικίνδυνη προσγειώ- ση με καταπληκτική άκρίβεια. Οι έπιβάτες του αυτοκινήτου που- δαν έξαφνα το ιπτάμενο τέρας να κάθεται στην άσφαλτο και να τους φράξη τόν δρόμο, τρομοκρατήθηκαν και μόλις πρόφθασαν να φρενάρουν για να μὴ προκαλέσουν σύγκρουση.

Ο ρεπόρτερ τότε πήδησε από το άεροπλάνο, και τρέχοντας στο κατάπληκτο ζευγάρι άρχισε να το εξαγριώνη με τη βροχή των έρωτήσεών του.

Όταν επί τέλους έπηρε την ποδητή συνέντευξη και ο Μάντζ τόν μετέφερε πίσω στο Χόλλυγουντ, ο ρεπόρτερ ήταν ο εύτυχέστε- ρος των θνητών.

— Άλήθεια, δέν μούπτε, τόν ρώτησε ο άνύποπτος πιλότος του «Ιπταμένου Έρωτος» ποιό ήταν αυτό το έρωτευμένο ζευγάρι που καταδώσαμε.

— Η Γκάρμπο! του άπάντησε έξαλλος από χαρά ο άλλος. Η Γκρέτα Γκάρμπο και ο Ρουμπέν Μαμουλιάν.

— Α! Αυτή ήταν; έκανε ο Μάντζ με το καλοκάγαθο και ά- νηξερο ύφος που τόν διέκρινε πάντα. Έχω άκούσει πολλά γι' αυτήν. Να σου πώ δέν τη βοήθα και τόσο ώραία. Άλλά είναι πολ- λή γνωστή, δέν είναι έτσι!

Ο ρεπόρτερ έμεινε κατάπλη- κτος απ' την άδιαφορία που έδει- χνε ο πιλότος για τη περίφημη βεντέτα. Δέν είχε καιρό όμως για συζήτηση, γιατί έπρεπε να τρέξη το γρηγορώτερο στην έφημερίδα του και να γράφη τη συνέντευξη που ποι είχε καταρθώσει με τόσες περιπέτειες και κινδύνους να πά- ρη.

Από τέτοιου είδους έπεισόδια έχει άπειρα στο ενεργητικό του ο Μάντζ κι' αν τόν πιάση κι' αυτόν χαμιά φορά ή άρρώστεια να γρά- ψη τ' άπομνημονεύματά του θάξη να διηγηθῇ πολὺ ενδιαφέροντα πράγματα. Προς το παρόν όμως όλ' αυτά τόν αφήνουν αδιάφορο.

Βλέπετε, ο πιλότος του «Ιπτα- μένου Έρωτος» άπεχθάνεται τόν κινηματογράφο και τους ήρωές του. Είναι άφωσιωμένος στη δουλειά του και μόνο στην δου- λειά του.

Βαλεντίνη ;
Περιορίσθηκε ν' άνασκηώσει τους ώμους του και ή Χρυσή ενόισσε μιá φρικίαση να επαναστατή μέσα της.
—Έχετε λοιπόν τόσο λίγο μνημονικό ώστε να μη θυμάσε πιά τη γυναίκα που παντρευθήκατε ειλικρινώς... μ' όλους τους τύπους... πρό είκοσι χρόνων μπροστά σε πενήντα πρόσωπα ;
—Ο ντε Βρίς δεν είχε κινηθή, αλλά το πρόσωπό του κοκκίνισε ξαφνικά σαν να φόρεσε μιá κόκκινη μάσκα.
—Η νέα παρσσυρμένη άπ' την συγκίνησή της συνέχισε.
—Μπορέσατε να ξεχάσετε την ιερή υπόσχεση που δώσατε μέ-

σα στην εκκλησία του 'Αγίου 'Ιουλιανού του Πτωχού, στη λευκή νυφούλα, τη στεφανωμένη με τά λουλούδια της πορτοκαλιάς, την άγνη κι' άμαθη, που δωσε τόσην έμπιστοσύνη στον λόγον της τιμής σας ;... Πρέπει να σάς θυμίσω πώς αφήσατε τη γυναίκα σας... ένα μεσημέρι... άπομακρύνοντάς την άπ' το σπίτι σας, για να πάν ν' αγοράσει λινά και δαντέλλες για τó «μικρό Πρίγκιπα» που θα γεννιόταν. Αύτά έγιναν στις 5 Φεβρουαρίου και την ίδια ήμερομηνία, εγκαταλείψατε με θάρρος τη συζυγική σας στέγη αφήνοντας πίσω σας για πάντα τη γυναίκα που σάς έμπιστευθηκε τη ζωή της άφου την κάνατε μητέρα!.. Γεννήθηκε στις 18 'Ιουλίου... Ο μικρός Πρίγκιψ ήταν μιá κόρη, όπως βλέπετε..

Σταμάτησε, γιατί πνιγότανε από συγκίνηση.

Στό χαρακτηριστικά του ανθρώπου ζωγραφίσθηκε μιá φευγαλέα συγκίνησης.

—Αυτή, για την οποία μου μιλάτε, έσβυσε άπ' την ζωή μου ! Πέρασαν τόσα χρόνια.

—Όσο άσθενικός κι' αν ήταν ό ύπαινιγμός φάνηκε τερατώδης στην Χρυσή. Της φάνηκε σαν να κατηγορούσε την μητέρα της για τον χωρισμό τους, και διαμαρτυρήθηκε με δύναμη.

—Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν ήταν λάθος της μητέρας μου αν δεν έζησε όλη της την ζωήν στο πλευρό σας ; 'Εσείς εγκαταλείψατε τη γυναίκα σας και τό παιδί που εκείνη θάφερε στον κόσμο ! Μπορέσατε λοιπόν, να ξεχάσετε τις ευθύνες που σάς βαρύνουν ;

—Άφου κατορθώσατε να μάθετε αυτά τά τόσο μακρινά γεγονότα θά ξέρετε επίσης και υπό ποιές συνθήκες, χωρίς να τό θέλω υποχρεώθηκα ν' αφήσω τη γυναίκα που αγαπούσα για μιá πράγματι πολύ μακρινά άπουσία. 'Εκείνο όμως που ίσως δεν ξέρετε είναι ότι σαν μόρεσα να ξαναγυρίσω στην Γαλλία ήταν ή εποχή του μεγάλου πολέμου και μόλονότι ήταν στιγμές που κάθε άναξήτειος ήταν επικίνδυνος, έκανα ώστόσο, ότι ήταν δυνατόν για να ξαναβρω τη γυναίκα αυτή και τό παιδί της.

—Τό παιδί σας, διάρθωσε ήρεμα ή Χρυσή, που οι εξηγήσεις αυτές την ήσυχασαν κάπως.

—Τό παιδί μας, μάλιστα, παραδέχθηκε εκείνος. Ποτέ δεν μου πέρασε από τό νου ή ιδέα να την εγκαταλείψω !.. ή Βαλεντίνη ήταν μονάχη, άπομονωμένη άπ' τους δικούς της, χωρίς μέσα να άντιμετωπίσει τη ζωή, χωρίς περιουσία και ειλικρινά ευχόμενον να την εύρω για να μόρεσω να κάνω όλον τό καθήκον μου άπέναντί της...

—Η Χρυσή, συγκινήθηκε τόσο πολύ, ώστε τά δάκρυα κύλισαν από τά μάτια της.

—Τότε, είπε, με μιá άθέλητη όρμη στρογγής, αν υποφέρατε που δεν την ξαναβρήκατε, θά είσθε ευχαριστημένος σήμερα ;

—Ευχαριστημένος ; γιατί ευχαριστημένος !

—Ευχαριστημένος γιατί ήρθα.

Μιά ειλικρινής εκκληής φάνηκε στο πρόσωπο του Γκύς.
—Σεις ; φώναξε. Τί θέλετε να πείτε ; Γιατί θά είμαι ευχαριστημένος ; 'Επειδή ήρθατε σεις ; μά δεν σάς ξέρω έσας ! Είναι ή πρώτη φορά που σάς βλέπω !

—Είμαι τό παιδί της Βαλεντίνης Στογολές... τό κορίτσι που γεννήθηκε από τον γάμο σας με την μητέρα μου !

—Και τότε ;

—Τότε... είμαι και δικό σας παιδί ! Είστε ό πατέρας μου !

—Πιθανόν νάιναι κι' έτσι, αν φυσικό, όσα μου είπατε είναι

άληθινά, αλλά μ' αυτό δεν είναι λιγότερο βέβαιο, ότι δεν σάς ξέρω.

—Είναι άλήθεια βέβαια, πώς δεν με ξέρετε. Τά γεγονότα δεν έδωσαν την ευκαιρία, γι' αυτό. 'Εκείνες που μ' άνέθεσαν άδικα έψαξαν ναβρουν τά ίχνη σας για να σάς ειλοδοποιήσουν ότι γεννήθηκε. 'Αλλά μόφ φαίνεται δικαί σεις ό ίδιος ψάξατε να με βρήτε.

—Με συγχωρείτε ! 'Αναζήτησα τη Βαλεντίνη.

—...και τά παιδί της...

—'Εκείνην, πρώτα, πρώτα !... πριν από κάθε άλλο εκείνην.

—'Αλλά τό παιδί της ; διαμαρτυρήθηκε ή νέα. Τό παιδί που

ήταν και δικό σας και τόχατε όνομά-σει ό «μικρός Πρίγκιψ» ;

—Ο «Πρίγκιψ» χαμογέλασε κάπως ειλικρινά μπροστά στο «άσήμαντο αυτό πραγματάκι» που τό κορίτσι επέμενε να τονίσει όλην την ώρα.

—Δεν ήταν βέβαιον πώς τό παιδί θάρχόταν γερό στον κόσμο ! Μπορούσε και να μη ζήσει !.. στην πραγματικότητα, μονάχα ή μητέρα με ενδιέφερε.

—'Α !.. έκανε ή νέα. "Ωστε για τό παιδί τίποτε..

—Η Χρυσή δεν ήξερε πώς οι 'Ολλανδοί είναι πριν από κάθε άλλο επιχειρηματίσι, άνθρωποι των αριθμών, άνθρωποι που δεν έχουν στην καρδιά τους πολύ τόπο για αίσθημα-τικότητες.

—Πώς είναι δυνατόν, να ζήσετε χωρίς να νοιώσετε μέσα σας καμμιá πατρική συγκίνηση ; Η φωνή του αίματος δεν σάς μιλούσε για την μικρούλα ύπαρξη, που σάς χρωστούσε την ζωή, και που μεγάλωνε μακρυνά σας χωρίς να σάς ξέρη ;

—Η φωνή του αίματος ;

Αυτή τη φορά ό ντε Βρίς άρχισε να γελά, ειλικρινά διασκεδάζοντας με τη γελοία —όπως την εύρισκε— εκφραση.

—Η φωνή του αίματος ; Βεβαίον. τата όχι !.. Δεν πιστεύω στην έφευρεση αυτής, των ρωμαντικών Γάλλων μυθιστοριογράφων.. ή φωνή του αίματος ; 'Ωραίο πράγμα, άλήθεια !

Τό κέφι του φαινόταν τόσο φυσικό, τόσο δικαιολογημένο, ώστε ή νέα τάχασε. Της φάνηκε ξαφνικά, πώς ό πατέρας της κι' αυτή δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν γιατί μιλούσαν δύο διαφορετικές γλώσσες.

—Δεν πιστεύετε ότι είμαι πραγματικά κόρη σας ;

—Δεν ξέρω τίποτα... Μου λέτε πώς είστε τό παιδί της Βαλεντίνης. 'Ας τό παραδεχθώμε.

—Δεν άρνείσθε λοιπόν ότι μόρεσα να είμαι κόρη σας...

—Καθόλου ! Με τις λεπτομέρειες που μου παρουσιάζετε άνεγνώρισα και πιό μπροστά πώς είναι πολύ πιθανόν αυτό.

—Τότε λοιπόν.. αν... αν παραδέχεσθε πώς είστε ό... πατέρας μου... γιατί με δέχεσθε έτσι ;

—Πώς έτσι ;

—Νά, τόσο ψυχρά.

—Ψυχρά ; πρέπει λοιπόν να πάρω καμμιá άλλη στάση είμαι όπως πρέπει να είμαι, μόφ φαίνεται !.. 'Αλλά τί έλπίζατε κι' ήρθατε εδώ ; Πώς περιμένατε να σάς δεχθώ ;

—Εκείνη στήριξε τά μάτια της επάνω του.

—Όπως φανταζόμουν πώς ένας πατέρας έπρεπε να δεχθή τό παιδί του ύπερα από ένα τόσο μακρύ χωρισμό.

Μιλούσε λυπημένα γιατί ξαφνικά έννοιωσε την έπιθυμία να κλάψη μπροστά σ' ένα τόσο περιφρονητικό πατέρα...

Δεν ήξερε τον χαρακτήρα των 'Ολλανδών.

—Ο Γκύς ντε Βρίς, σύμφωνα με τις άντιλήψεις της πατρίδος του, πίστευε ότι οι σχέσεις του με τη Βαλεντίνη ήταν μιá υπόθεση έντελώς προσωπική και κανείς δεν μόρεσε να μπη στη μέση. Πολύ περισσότερο μάλιστα τό παιδί αυτό, που όλα τό βοηθούσαν ενάντιον του, για την εγκατάλειψη και την άδιωφορία που έδειξε άπέναντί του... 'Οπισμένη με τούς νόμους, τά έθιμα και την κρίση της κοινής γνώμης γινόταν πολύ δυνατή ! Είχε κατά κάποιον τρόπο δικαιώματα επάνω του ! Μπορούσε να άξιώσει. Και στό μυαλό του μιá επανάσταση ξεσηκωνόταν ενάντιον κάθε πράγματος που άποτελούσε πίεση επάνω στο άτομο. ('Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ταξείδευα τότε στο 'Οχάιο της 'Αμερικής πλάσζοντας άροτρα για λογαριασμό της 'Εταιρίας Τσώρτσιλ και Μπίγμαν. 'Όταν έφτασα στο Κιγκινάτι, την πρωτεύουσα της Πολιτείας αυτής, έννοιωσα τον έαυτό μου μελαγχολικό και νευριασμένο. Κατέληξα τό βράδυ σ' ένα καμπαρέ μιás άριστοκρατικής συνοικίας και πήρα ένα ούισκυ. Την στιγμή, λοιπόν, που έφερνα τό ποτήρι στα χείλη μου, άκουσα πίσω μου μιá φωνή που μόφ φάνηκε άρχικά γνωστή : «Γειά σου φίλε !».

Γύρισα κι' είδα τον Μπίλ Μάκ Γκούη. 'Ηταν ένας παληός συμφοιτητής μου στο Πανεπιστήμιον της Γιάλε.

—Τί κάνεις εδώ μέσα ; με ρώτησε. Πώς βρίσκεσαι στο Κιγκινάτι ;

—Πλάσζω άροτρα. Σ' όμως θά είσαι έχκατεστημένος εδώ, του άπάντησα, κι' όμως σε νόμιζα δικηγόρο στο Ντητρόιτ.

—Πράγματι, ήμουν κάποτε δικηγόρος στο Ντητρόιτ, αλλά τώρα βρισκομαι εδώ και κάνω ένα πιό ήσυχο επάγγελμα. Είμαι άστυνομικός.

—Διάβολε ! Μπορούσα να βάλω στο νου μου ένα όποιοδήποτε άλλο επάγγελμα εκτός άπ' αυτό που έχεις τώρα. Για πές μου, λοιπόν, μήπως ήλθες εδώ για να με συλλάβης ;

—Δυστυχώς όχι. Ζητώ την έρωμένη του Μπέμπυ Φάλ Τράφαλγκαρ. Την είδαν σ' ένα καταγώγιο της κινεζικής συνοικίας. 'Αν δεν έχης δουλειά, έλα κοντά μου και θά σου δείξω στο μεταξύ τον τόπο όπου ό περίφημος γκάγκστερ Πολυβόλο-Χούλλιγκαν, έγινε κόσκιον από τις σφαίρες, την περασμένη έβδομάδα, από μιá μικρούλα μόλις δέκα επτά χρόνων.

—Πάμε, του άπάντησα καταπίνοντας τό ούισκυ μου.

—Ο Μπίλλ με πήρε στο αυτοκίνητό του. 'Εξεκίνησαμε άμέσως και σε λίγη ώρα βρισκόμαστε έξω από την πόλη και μπαίναμε σε μιá άξιοθρήνητη συνοικία που κατοικείτο από κουρελίδες και ξυπόλυτους.

—Ο Μπίλλ σταμάτησε τό αυτοκίνητο μέσα σ' ένα στενό δρομάκο και μπροστά σε μιá ετοιμόρροπη πόρτα.

—Νά, ή τρώγλη ! μου είπε. Συμπαθητική, έ ; 'Ακολούθησέ με ! Με μιá κλωτσιά ό φίλος μου ό Μπίλλ άνοιξε την πόρτα και μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο μουχλιασμένο. 'Υστερα, έβγαλε από την τσέπη του έναν ήλεκτριόφανό και προχωρήσαμε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο που κατέληγε σ' ένα κομψότατο σαλόνι, πράγμα που ήταν άταίριαστο για ένα τέτοιο μουχλιασμένο υπόγειο. 'Ενα χαμηλό ντιβάνι, μερικές ξυλογραφίες στους τοίχους και ένα τραπέζι σκεπασμένο με πράσινη τσόχα.

—'Εδώ έναποθήκευε τά θύματά του ό Πολυβόλο-Χούλλιγκαν. 'Υστερα από τον θάνατο του Ντίλλιγκερ, άνέλαβε την άρχηγία της συμμορίας καθώς επίσης και τον τίτλο του «Δημοσίον κινδύνου υπ' αριθ. 1». Κανείς δεν είχε κατορθώσει όχι να τον συλλάβη αλλά ούτε καν να του έγγίξη τό κομψό του γέφυ Ριβερσαίντ, του μεγάλου και γνωστού βιομηχανού. 'Η κόρη άπήχθη στο Ματχάταν, ενώ έβγαίνε από τό σπίτι μιás φίλης της. 'Ο Πολυβόλο-Χούλλιγκαν την άρπαξε ενώ πατούσε τό πόδι της στο αυτοκίνητό της. 'Υστερ' από τρεις ριπές πολυβόλου προς έκφοβισμόν, ή νέα βρέθηκε στην άγκαλιά των γκάγκστερς. Ξέρεις ποιά είναι ή Μαίη Ριβερστάιν ; 'Ενας σωστός άγγελος. Μαλλιά καστανά, δυό γαλάζια άθωα μάτια και μιá σιλουέττα, που μόλις την βλέπει κανείς κάθεται και την θαυμάζει. Για καλή της τύχη ό πατέρας της δεν είχε χάσει τελείως τά λογικά του και δεν άνακατώθηκε με δημοσιογράφους. Είδοποίησε την άστυνομία και άνέμενε να του όρίσουν τό ποσόν των λύτρων, ρίχνοντας μιá ματιά στους λογαριασμούς της Τραπεζής του.

Οι άπαγωγείς, που είχαν δεμένη την νέα μέσα στο αυτοκίνητό τους, πολλές φορές δοκίμασαν τη συγκίνηση πώς παρακολουθούντο. Νόμισαν μάλιστα πώς τό γαύγισμα ενός σκύ-

λου ήταν ή σει ήνα άστυνομικού αυτοκινήτου.

—Ο Μπούλ-Ντόγκ Λύκος, τό δεξι χέρι του Πολυβόλου Χούλλιγκαν, μόφ διηγήθηκε ό ίδιος την ιστορία της άπαγωγής. Σταμάτησε μάλιστα τό αυτοκίνητο για ν' άκούσουν καλά αν επρόκειτο περί σκύλου ή αυτοκινήτου. 'Όταν λοιπόν οι γκάγκστερς έφθασαν σ' αυτό τό σαλονάκι, ήσαν πολύ έννευρισμένοι. Περίμεναν τον άρχηγό τους. 'Ο Πολυβόλο Χούλλιγκαν έφθασε ύστερα από δυό ώρες' έρχόταν από τό Κολόμπους. Φόρεσαν τις στολές της συμμορίας και πλησίασαν στο τραπέζι για να κάνουν συμβούλιο και ν' άποφασίσουν για την τύχη της πλουσίας νέας. Για μιá στιγμή όμως ό Μπούλ Ντόγκ-Λύκος είπε στον Χούλλιγκαν :

—'Αρχηγέ, μόφ φαίνεται πώς άκούω όμιλίες...

—Σου φαίνεται, ή τις άκουω καλά ;

—Ναί, τις άκουω. Θάλεγε κανείς πώς γύρω μας κάποιον κουφομολούν και κούβονται.

—Ο Πολυβόλο Χούλλιγκαν ξεπάσα σε γέλια και πήγε να ξαπλώσει στο ντιβάνι του σαλονιού-φυλακής. Τό δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. 'Η νέα, ριγμένη σε μιá γωνιά, φαινόταν πώς είχε άποκοιμηθή. Μά τί συνέβαινε λοιπόν ; 'Ηταν τόσος ό τρόμος των γκάγκστερς ώστε να νομίζουν φανταστικά πράγματα ; 'Αλλ' όμως δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι ή Μαίη, κατά τά μεσύνχτα, μιλούσε μ' έναν άνθρωπο, που είχε χοντρή φωνή.

Και τό μουρμουριστά λόγια που άκουγόνταν ήσαν καθαρά...

—'Ο άρχηγός, μου είπε ό Μπούλ-Ντόγκ Λύκος, είχε βγή έξω. 'Η νέα ήταν μαζεμένη σε μιá πολυθρόνα, μισόγυμνη σχεδόν, με τό βραδινό της φόρεμα και τά ωραία της μάτια ήσαν όρθάνοιχτα από τον τρόπο τώρα. Δυό γκάγκστερς έψαξαν δόλοκληρη την τρώγλη, εκύτταξαν παντού... 'Αλλά δεν βρήκαν κανένα.

Μισή ώρα άργότερα, τό μουρμούρισμα επανελήφθη κι' άκούστηκε ένας θόρυβος σαν να έκοβε ένα πριόνι. 'Ηταν κάτι που έφερε την τρέλλα.

—Ο Πολυβόλο-Χούλλιγκαν τότε μπήκε ξανά στο σαλόνι και διέταξε τους ανθρώπους του να έρευνήσουν έξω από την τρώγλη, αλλά οι γκάγκστερς παρητήρησαν ότι οι δρόμοι ήσαν έρημοι. Πιθανόν όμως να ύπηρχε καμμιá μυστική δίοδος, ή όποία έφερε σ' επικοινωνία τον δρόμο με τό σαλόνι της τρώγλης... 'Αλλά τί παράξενο. Οι θόρυβοι κι' οι κοβόντες άκούγονταν κι' όταν οι γκάγκστερς βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο. Μάλιστα ό Μπούλ-Ντόγκ άκουσε καθαρά :

—'Λίγη ύπομονή άκόμη, αγαπητή μου, φθάναμε !»

—Διάβολε !—φώναξε ό Χούλλιγκαν. Πρέπει να τελειάσει ή νέα ! Κι' άρχισε να πυροβολή με τό πολυβόλο του επάνω στις πόρτες, στα παράθυρα, στις κουρτίνες.

—'Η νέα τρελλή από τον φόβο της, είχε μαζευθή σε μιá γωνιά. Έξαφνα ξανακούστηκε ή φωνή :

—'Υπομονή, φθάνουμε !...»

—'Ας φύγουμε άπ' εδώ ! βρυχήθηκε τότε ό άρχηγός, ρίχνοντας τό πολυβόλο του επάνω στο ντιβάνι, και άς πάρουμε κοντά μας τη νέα.

—Μά ή νέα πετάχτηκε από τη θέση της, άρπαξε τό πολυβόλο με άποφασιστικότητα και ψυχραιμία, χτύπησε θανάσιμα τον Χούλλιγκαν και διέταξε τους άλλους :

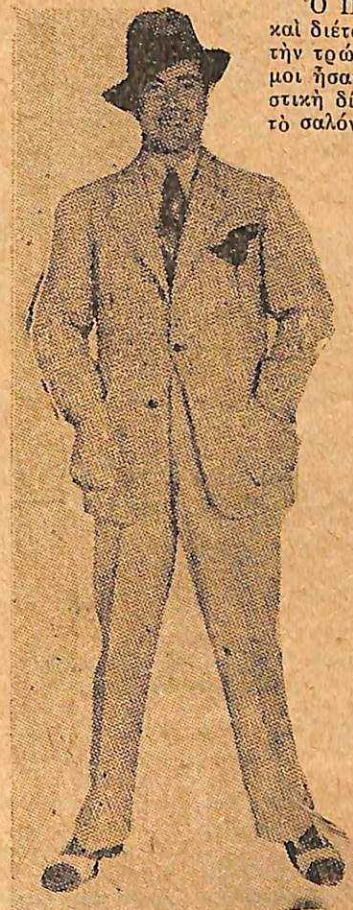
—Ψηλά τά χέρια !

Οι γκάγκστερς πούχαν χάσει από πολλή ώρα την ψυχραιμία τους, δεν έπεχείρησαν να φέρουν καμμιá άντίσταση. Σήκωσαν πειθήνια τά χέρια κι' άφέθηκαν στη διάθεση του κοριτσιού.

—'Υστερα τους ώδήγησε έξω από την τρώγλη. Σε λίγες στιγμές περνούσε άπ' εκεί ένα αυτοκίνητο της άστυνομίας... Τους συνέλαβαν όλους !»

—Και ποιος μουρμούριζε μέσα στην τρώγλη εκείνα τά λόγια ; —'Υπομονή, φθάνουμε ! ; ρώτησα τον Μπίλλ.

—Δεν ύπηρχε κανείς... 'Η νέα ήταν έγγαστρίμυθος. Είχε σκηνοθετήση έναν διάλογο πού... την έσωσε

—Για πές μου ! Μήπως ήλθες να με συλλάβης ;

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἀνάλαφρη καὶ χαριτωμένη ἡ νεαρή ἀρχινοσοκόμα Μαίρη Λιζάρδ, μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τῆς κλινικῆς δόκτορος Οὐάιτ καὶ στάθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστά του.

—Γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἀναφορὰ ἤρθατε, δεσποινίς; τὴν ρώτησε ὁ σοφὸς ἐπιστήμων, ἀνασηκώνοντας τὸ ὠραῖο αὐστηρὸ κεφάλι του. —Μάλιστα, κύριε καθηγητά! ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ἀκουμπώντας ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ «Βιβλίου τῶν Ἀσθενῶν», ἀντίκρουσά τὸν ὀνόματα τῶν ὁπείων ἦσαν γραμμένες διάφορες νυκτερινές παρρηγήσεις τῶν νοσοκόμων τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ δόκτωρ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ βιβλίο, ἐσχολίασε τὴν κατάσταση καθὲς ἀσθενοῦς καὶ κλείνοντάς το κατόπιν εἶπε:

—Τὸ μεσημέρι, στὴν ἐπίσκεψί μου, θὰ συμπληρώσω τὶς ὁδηγίες μου. Ὡς τότε ὅμως, συμμορφοθεῖτε δεσποινίς, μὲ ὅσα ἔχω σημειώσει πρόχειρα, ἀντίκρου σὲ κάθε ὄνομα...

Ἀμίλητη ἡ ἀρχινοσοκόμος ὑποκλίθηκε καὶ ἄπλωσε νὰ πάρῃ τὸ βιβλίο. Ἀνασείστηκε ὅμως ἀμέσως, γιατί ἐνοιωσε τὸ βελουδένιο χέρι τῆς σφιχτὰ κλεισμένο στὸ χέρι τοῦ καθηγητοῦ.

—Δεσποινίς!.. ἐπιθύρισε ἐκεῖνος μὲ ταραχὴ καὶ δισταγμὸ, Μαίρη, ἀγαπημένη μου... Γιατί... γιατί δὲν δέχεσαι τὴν πρότασή μου;

Τὰ μάγουλα τῆς νέας ἔγιναν κατακόκκινα. Τράβηξε ἀπότομα

τὸ χέρι τῆς, τραβήχτηκε πίσω λίγα βήματα καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη ἀπὸ συγκίνηση, εἶπε:

—Κι' ἄλλοστε ἂς εἶπα, κύριε καθηγητά, πόσο με τιμοῦν τὰ αἰσθήματά σας.. Μὲ ὅλη μου τὴν εὐλοκία καὶ τὸ ξαναλέω καὶ τώρα: Θὰ ἦταν πραγματικά ἀνέλπιστα, καταπληκτικὴ τύχη γιὰ μένα, μιά ταπεινὴ νοσοκόμα, νά γίνω γυναίκα σας, καὶ νὰ ὑψωθῶ ἐπὶ στὸ κοινωικὸ ἐπίπεδο σας. Μὰ... εἰμαι ἄρραβωνιασμένη, καθὼς ἔξερετε πρὸ δύο χρόνων... ἀγαπῶ τὸν μνηστήρα μου, ὅπως κι' ἐκεῖνος μὲ λατρεύει. Κι' οἱ γάμοι μας θὰ γίνουν σὲ λίγους μῆνες μόνις ὁ Ἀρθούρος γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἰνδία... Λυποῦμαι πολὺ, κύριε καθηγητά...

Ὁ πόνος εἶχε παραμορφώσει τὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορος. Οὐάιτ. Ὁρθίως, μπροστὰ τῆς τὴν πόρτα μὲ τὸ κορμί του, κυττούσε μὲ λαχτάρα τὴ θελκτικὴ ἐκείνη νύχτα κι' οἱ γροθιές του σφίγγονταν μὲ ἀπόγνωση.

Ὡ! πόσο θὰ ἤθελε νὰ τὴν κλείσῃ στὴν ἀγκαλιά του! Πόσο τὴ λατρεῖ τὴ γλυκεῖά του Μαίρη! Πόσο θὰ λαχταροῦσε νὰ φιλήσῃ τὰ δροσερὰ τῆς χεῖλη, μὰ καὶ μὴ πόσο προσπαθεῖ συγκατοῦσε τὸν ἑαυτὸ του! Ἦξερε πὼς ἂν τολμοῦσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, καὶ τὴν ἀγνὴ ἐκείνη κοπέλλα θὰ ψύχαινε καὶ τὸν ἑαυτὸ του θὰ γελοιοποιῶσε.

Ἡ Μαίρη πάλι, ἔκρυψε ὅσο μποροῦσε τὴ μυστικὴ ἀγωνία τῆς κάτω ἀπὸ μιά μάσκα ψυχρῆς ἀξιοπρεπείας. Λυπόταν μὲ τὴν ψυχὴ τῆς γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου ἐπιστήμονος.

—Τὰ σέβη μου, κύριε καθηγητά! Ψιθύρισε τέλος. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὴν κλινικὴ... Σταθήκατε τόσο καιρὸ πατέρας καὶ εὐεργέτης γιὰ μένα τὴ φτωχὴ ὀρφανή κι' ὁ πόνος σας εἶναι ἀνυπόφορος γιὰ τὴν καρδιά μου... Ἐλπίζω ἡ ἀπουσία μου ν' ἀνακουφίσῃ κι' ἐσᾶς κι' ἐμένα!..

Ἀναστένανε ὁ δόκτωρ Οὐάιτ κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἔπεσε

ΥΠΟ Α. ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ

κατόπιν βαρὺς στὴν πολυθρόνα του καὶ λυγμοὶ ἀσυχροτάτη του τάραξαν τὸ στήθος του, ἐνῶ ἡ Μαίρη διάβαινε τὸ κατῶφλι ἄφωνη καὶ λευκὴ σὰν φάντασμα...

Πέρασαν ἑξὶ μῆνες.

Ἐνα μεσημέρι, ὁλομόναχος στὸ ἐργαστήριό του, ὁ δόκτωρ Οὐάιτ, ἔσκυβε μὲ προσοχὴ ἐπάνω στὸ μικροσκοπιο καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐξέλιξη τῶν μικροβίων μιᾶς τρομερῆς νόσου, πού τὰ εἶχε κλείσει μέσα σ' ἕνα προφυλακτικὸ ὄρρο διχῆς του ἐφευρέσεως. Ἀπὸ ἡμέρες τώρα οἱ ἐφημερίδες, λαμβάνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν τελευταία αὐτὴ εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐφευρέσή του, ἐπλεκαν θερμὰ τὸ ἐγκώμιο τοῦ φιλανθρωποῦ καὶ σοφοῦ ἐπιστήμονος.

Πόσο ὅμως ἦταν ἀλλαγμένος! Πιὸ ἴσχυρὸ τὸ ἰσχνό του κορμί, ἄσπρα—χιονάτα τώρα τὰ μαλλιά του, καὶ θολὸ τὸ ἄλλοτε σπινθηροβόλο βλέμμα του: Φαινόταν γερασμένος δέκα χρόνια, μεσ' αὐτοὺς τοὺς ἑξὶ μῆνες.

Ἐνας κτύπος στὴν πόρτα τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ φωνάξῃ «ἐμπρός!» Μὰ μόνις ἀντίκρουσε στὸ κατῶφλι τὴν ὁμορφὴ καὶ αὐστηρὴ μορφὴ ἑνὸς νέου ἀνατριχίασε καὶ συγκλονίστηκε σὰν νὰ βλεπε μπροστά του φάντασμα.

—Πάλι ἐσεῖς, κύριε Τσέβερ; τραύλισε μ' ἄγανία. Πάλι ἐσεῖς, παιδί μου Ἀρθούρε;

—Ποῦ εἶναι τὸ πτώμα τῆς δυστυχισμένης μνηστῆς μου;—ρώτησε ἀπότομα ὁ νέος, μὲ αὐστηρὸ τόνο, σφίγγοντας νευρικὰ κάποιο χαρτί στὸ χέρι του.

—Μὲ σᾶς εἶπα καὶ προχθές!.. ξανατραύλισε ὁ δόκτωρ. Ἡ ἀτυχὴς μνηστῆς σας ἀναπαύεται στὸ κοιμητήριό τοῦ Λόου — Γκάρντεν... καί...

Ψεύδεστε, κύριε καθηγητά! ξεφώνισε ὁ νέος. Τὸ πιστοποιητικὸ πού κρατῶ ἐδῶ, ἐπίσημο πιστοποιητικὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ νεκροταφείου, βεβαιώνει ἄλλα... Βεβαιώνει ὅτι ὁ πάθος ἐκεῖ χτισμένο κενόταφιο στὸ ὄνομα τῆς Μαίρης Λιζάρδ, μὰ κανένα πτώμα οὔτε καὶ φέρετρό δὲν βρίσκεται μέσα... Τί σημαίνουν αὐτά; Τί ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ κάτοχος τοῦ κενόταφιου ζῇ ἀκόμη, ἢ ὅτι πέθανε καὶ κάποιος κατὰ κράτεϊ τὸ πτώμα τῆς...

Ὁ καθηγητὴς ἦταν πεθάνει ἀπὸ τὴν χλωμάδα του. Τὸ λυγισμένο κορμί του συγκλονιζόταν ἀπὸ σπασμούς ὀδύνης κι' ἀγωνίας καὶ τὰ σαγόνια του κτυποῦσαν ἐμποδίζοντάς τον νὰ μιλήσῃ. Τέλος, σκουπίζοντας μὲ τὸ ἔρρευνητικὸ κι' ἐπιπληκτικὰ μάτια τοῦ νέου, σηκώθηκε καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖό του!

Κάθισαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ μιά σιωπὴ θανάτου νικώντας τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς του, ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ ὑπόκαφο τόνο φωνῆς.

—Θὰ σᾶς ἀποκαλύψω κάτι, κύριε Τσέβερ. Ἀλλόκοτο πολὺ, ἴσως καταχθόνιο, μὰ τὸ ὅποιο ἐλπίζω νὰ νοιώσῃ καὶ νὰ δικαιολογησῇ ἡ τρυφερὴ ψυχὴ σας. Ὅταν φύγατε γιὰ τὴν Ἰνδία καὶ ζήτησε ἐργασία στὴν κλινικὴ μου ἡ ἀλησμόνητη μνηστῆς σας, τὴν

προσέλαβα μὲ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις. Δὲν εὗρισκα κατάλληλο γιὰ τὴν κοπιαστικὰ, λεπτὰ καὶ γεμάτα εὐθύνη καθήκοντα τῆς νοσοκόμης, τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο πλάσμα. Δὲν μετάνοιασα ὅμως γι' αὐτό. Ἡ ἀφοσίωσίς της στοὺς ἀσθενεῖς ἦταν ἀπαράμιλλη εἶχε γίνεῖ ὁ παρήγορος ἄγγελος τῆς κλινικῆς μου... Γλυσιγλῶντας ἀνάμεσα στὰ κρεβάτια, πρὸθυμη, ἀνακουφίζε πόνους, δυνάμωνε ἐλπίδες, ἔσβυσε ἀπογοητεύσεις... Ξυπνοῦσε στὰ στήθη τῶν ἀρρώστων μου τὴν κοιμισμένη ἀπὸ τὴν νόσο ψυχικὴ ἀντοχή των, κεντριζοντας ἐπὶ τὸν ὁργανισμό τὸν γιὰ τὴ σωτηρία ἀντίδραση κατὰ τοῦ κινδύνου. Σὲ πόσους ἡ τρυφερὴ τῆς στοργὴ ξανάδωσε τὴν ὑγεία! Τὴν παρακολουθοῦσα πάντα καὶ θαμπωνόμουν ἀπὸ τὴν ψυχικὴ τῆς καλλονή. Τὴν προβίβισα ἀργότερα σὲ ἀρχινοσοκόμο...

Ἦταν πιά τὸ δεξιὸ μου χέρι, ὁ ἀνεκτίμητος βοηθός μου, ἡ ψυχὴ τῆς ἐπιστήμης μου... Κι' ὅταν ἐπὶ τέλους, κάποιο πρωί, μακάριε ὁλόκαρδα τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὸ διαλεχτὸ ἐκεῖνο πλάσμα πού παρασεζόταν κοντά μου, σκίρτησα ξαφνικὰ ἀπὸ μιά ἐνδομυχὴ λαχτάρα... Ναι, ἐνοιωσα καθαρά, ὅτι ἡ στείρα ἀπὸ ἀγάπης ὥς τότε καρδιά μου, καρδιά ἑνὸς γιαιτροῦ ἀφωσιωμένου τόσα χρόνια στὴν ἐπιστήμη του, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ γι' αὐτὴν τὴ νέα... Βασανιζόμουν φριχτὰ. Ὑπέφερα... Ἦταν ἔνοχο τὸ αἰσθημά μου, γιατί ἔξερα πὼς ἦταν ἀρραβωνιασμένη μαζί σου, παιδί μου... Μὰ ἦταν ἀνυπόφορο πιά τὸ μαρτύριό μου καὶ τὴ ζήτησα γυναίκα μου... Πολλὲς φορὲς τῆς ἐξομολογήθηκα τὸ πάθος μου καθὼς καὶ τὸν τίμιό σκοπὸ μου. Πολλὲς φορὲς τῆς πρότεινα νὰ δεχτῇ τ' ὄνομά μου. Μὰ σᾶς ἀγαποῦσε, ἀρνιόταν πάντα καὶ τὴν τελευταία φορὰ μάλιστα μου δήλωσε πὼς θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κλινικὴ.

Ἀχ! γιατί δὲν ἔφυγε ἀμέσως;... Γιατί... Γιατί...

Ὁ νέος δάγκανε τὰ δάκτυλά του ἀπὸ πόνο. Πονοῦσε γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς του; Πονοῦσε γιὰ τὸ σπαραγμὸ ἐκείνου τοῦ φιλανθρωποῦ, πού τόσο βασανιζόταν ἀκόμα ἀπὸ τὸ ὄψιμο μὰ καὶ σφοδρὸ πάθος τῆς ἀγάπης.

—Ναι, τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ θάφευγε καθὼς μοῦ εἶπε. Μὰ ὁ χάρος τὴν παραμόνευε, ἔτοιμος νὰ τσακίσῃ τὴ λεπτὴ ὑπαρξή της. Ἐφεραν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὴν κλινικὴ ἕναν ἄρρωστο πού ἔπασχε ἀπὸ θανατηφόρο καὶ κολλητικὸ νόσημα... Ἡ βοηθὸς νοσοκόμος ἦλθε καὶ μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ δεσποινὴ Λιζάρδ δὲν θὰ φύγῃ. Πέρασε ἕνας μῆνας ἀδιάκοπης ἀγρύπνιας στὸ μαξιλάρι τοῦ ἀρρώστου, πού ἄρχισε πιά νὰ μπαίνει στὴν ἀνάρρωσή του. Μὰ ἂν σώθηκε ἐκεῖνος, πέθανε ἡ Μαίρη μου, στὴν ὁποίαν μετέδωσε τὴν ἀρρώστειά του. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανα ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν σώσω. Ἡ Μαίρη μας, ἡ ἀγγελικὴ, κύριε Τσέβερ! Ἡ γλυκεῖά μας Μαίρη, παιδί μου, ἔδωκε τὴ ζωὴ της γιὰ νὰ σώσῃ μιά ἄλλη. Ναι... πέθανε... Θῆμα τῆς ἀφοσιώσεώς της καὶ τῶν ὑπερανθρωπῶν φροντίδων της. Τὸ θανάσιμο μικρόβιο ἐκείνης τῆς ἀρρώστειας κυκλοφόρησε στὸ αἷμα της, τρυπώντας ὑποὺλα στὶς φλέβες

Μιά νύχτα τῆς Ἀποκρηῆς τὸ παλληκάρι εἶπε στὴν ἀγαπημένη του:

—Πότε πιά θὰ μοῦ πῆς πὼς μ' ἀγαπᾶς καλὴ μου;

—Θὰ σοῦ πῶ πὼς σ' ἀγαπῶ σὰν θὰ μοῦ φέρης τὸ χρυσὸ κρῖνο πού τραγουδάει στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

—Γεῖά σου, καλὴ μου! Περίμενε με τὴν βραδυὰ τ' ἁγίου Φιλίππα στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σου.

Τὴν βραδυὰ τ' ἁγίου Φιλίππα ἡ ὠραία περίμενε τὸν καλὸ της στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς.

—Γεῖά σου, ὠραία μου! Νὰ τὸ χρυσὸ κρῖνο πού τραγουδάει στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου πῆς μου τώρα πὼς μ' ἀγαπᾶς.

—Σ' ἀγαπῶ, καλὴ μου. Μὰ γιατί εἶσαι, χλωμός;

—Ἐχω τὸ λόγο μου πού εἰμαι χλωμός. Ἐκατὸ μαῦρο λυκοὺ φυλάγανε τὸ χρυσὸ κρῖνο πού τραγουδάει στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Μὲ δαγκώσανε τόσο πολὺ, πού ἔχασα τὸ μισὸ μου αἷμα. Πῆς μου, καλὴ μου, πότε θ' ἀρραβωνιαστοῦμε;

—Θ' ἀρραβωνιαστοῦμε ὅταν μοῦ φέρης τὸ γαλάζιο πουλὶ, τὸ πουλὶ πού μιλάει σὰν ἄνθρωπος.

—Γιὰ σου, ὠραία μου. Περίμενε με τὴν βραδυὰ τ' ἁγίου Χαράλαμπε στὸ κατῶφλι

ΕΞΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

τῆς πόρτας σου.

Τὴν βραδυὰ τ' ἁγίου Χαράλαμπε ἡ ὠραία περίμενε τὸν καλὸ της στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς.

—Γεῖά σου, καλὴ μου! Νὰ τὸ γαλάζιο πουλὶ, πού μιλάει σὰν ἄνθρωπος. Πῆς μου, γλυκεῖά μου, πότε θὰ παντρευτοῦμε.

—Θὰ παντρευτοῦμε, σὰν θὰ μοῦ φέρης τὸ βασιλῆα τῶν Ἀητῶν σκλάβο μέσα σὲ σιδερένιο κλουβί. Μὴ γιατί εἶσαι λυπημένος, ἀγάπη μου;

—Ἐχω τὸ λόγο μου πού εἰμαι λυπημένος, τὸ γαλάζιο πουλὶ πού μιλάει σὰν ἄνθρωπος μοῦ εἶπε πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς.

—Γαλάζιο πουλὶ, εἶπες ψέμματα. Γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, θὰ σὲ μαθήσω ἀμέσως καὶ θὰ σὲ πῶς ζωντανό.

—Φεύγω ἀγάπη μου. Περίμενε με τὴν βραδυὰ τ' ἁγίου Λουκά στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σου.

Τὴν βραδυὰ τ' ἁγίου Λουκά ἡ ὁμορφὴ περίμενε τὸ παλληκάρι στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς.

τῆς. Δὲν ἄνθεξε... Ἦταν ἐξαντλημένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν ἀπνία... Ἐσβυσε ὀριστικά, συντρίβοντας καὶ τὴν ψυχὴ μου!

Βαθεῖα, ἀλόγυτη, νεκρικὴ σιωπὴ ἀκολούθησε τὴν τραγικὴ ἐξιστόρηση.

Ὁ δόκτωρ ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν συγκίνηση πού τοῦ προκαλέσε ἡ ἀνάμνησις τοῦ δράματος ἔγυρε τὸ κεφάλι στὸ στήθος κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Σταγόνες παγωμένου ἰδρώτος νότιζαν τὸ μέτωπό του κι' ἀρροκυλοῦσαν στὰ ὠχρὰ μάγουλά του. Ἀνάσινε ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολία λῆς κι' ἦταν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ νέος δὲν βρῆκε τὴν δύναμη νὰ μιλήσῃ. Ὁ σπαραγμὸς τῆς ψυχῆς του τοῦπνιμε τὰ λόγια στὸ λαιμό. Κύτταξε ἄφωνος τὸν δόκτορα περιμένοντας τὸ τέλος τῆς ἀφηγήσεώς του.

—Κι' ὕστερα; Ὑστερα, τί ἀπέγινε; μουρμούρισε ἐπὶ τέλους.

Ὁ δόκτωρ ἀνοίξε μὲ κόπο τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταξε σὰν ἀφηγούμενος.

—Δὲν θέλησα ν' ἀφήσω νὰ μοῦ τὴν πάρουν εἶπε καί.. κόμπιασε σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ.

—Καί... ὥσπερ μ' ἄγανία ὁ νέος.

—Τὴν κράτησα κοντά μου... στὸ σπῆτι μου.

—Καί τώρα; ψιθύρισε μ' ἄχρωμη φωνὴ ὁ νέος καὶ λαχανιάζοντας πού εἶνε;

Ὁ δόκτωρ Οὐάιτ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του μιά πόρτα ἐκεῖ στὸ βάθος καὶ δίχως νὰ μπορῇ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του, τραύλισε.

—Ἐκεῖ... πηγαίνετε ἐκεῖ... ξεκλειδώστε τὴν πόρτα... καὶ θὰ τὴν δῆτε... στὸ γυάλινο φέρετρό της... βαλσαμωμένη γλυκεῖα... θελτικὴ... σὰν ζωντανή... Δὲν ἄνθεξε νὰ τὴν χωριστῶ... Καὶ τὴν κράτησα κοντά μου!

Ὁ νέος ἔξερε κοντὰ στὸ γυάλινο φέρετρο καὶ οἶχτηκε ἐπάνω του μ' ἀπόγνωση. Μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἔσπασαν τὰ τζάμια καὶ τοῦ ἐπροξένησαν βαθιεῖς πληγὲς στὸ λαιμό, στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χεῖρα. Μὰ ὁ Ἀρθούρος ἔχωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ σπασμένο μέρος τοῦ γυάλινου φερέτρου καὶ τὰ χεῖλη του ἀκούμῳ πησαν στὰ χεῖλη τὰ ὠχρὰ τῆς Μαίρης.

Σ' αὐτὴ τὴ στάση ἀπόμεινε μιά γιὰ πάντα...

Ἀπὸ τὶς πληγὲς ἔξεφυγε ἄφθονο αἷμα κι' αὐτὸ ἔφερε τὸν θάνατο στὸν δυστυχὴ Ἀρθούρο!

Ὁ καθηγητὴς βρέθηκε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα νεκρὸς σὲ μιά πολυθρόνα. Ἡ καρδιά του δὲν βάσταξε μπροστά σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπερίγραπτο καὶ μακάβριο θέαμα καὶ ὑπέκρινε!

ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

—Μάννα, μαννούλα, ὁ ἀγαπημένος δὲν φαίνεται,

—Ἔλα νὰ φᾶς παιδί μου καὶ θαρθῇ.

Μετὰ τὸν δείπνο τὸν περίμενε καὶ πάλι στὸ κατῶφλι τῆς.

—Μάννα, μαννούλα ὁ ἀγαπημένος δὲν φάνηκε ἀκόμα.

—Ἔλα νὰ πλαγιάσῃς, κόρη μου καὶ θαρθῇ αὐτοῦ τὸ πρωί.

Ἡ ὁμορφὴ πῆγε νὰ πλαγιάσῃ. Τὰ μισάνυχτα ὅμως, σηκώθηκε σιγὰ σιγὰ καὶ τὸν περίμενε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

—Καλησπέρα, καλὴ μου. Ὁ βασιλιάς τῶν Ἀητῶν εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα βρὲς κάποιον ἄλλον νὰ σοῦ τὸν φέρω σκλάβο σὲ σιδερένιο κλουβί.

—Ἀγαπημένη, τ' εἶναι αὐτὴ ἡ κόκκινη πληγὴ στὸ στήθος σου;

—Εἶνε ἡ θέσις τῆς καρδιάς μου, καλὴ μου. Ὁ βασιλιάς τῶν Ἀητῶν μοῦφαγε τὴν καρδιά. Δὲν θὰ παντρευτοῦμε ποτέ, ποτέ...

Καὶ τὸ παλληκάρι χάθηκε μέσα στὴ σκοτεινὰ τῆς νύχτας.

Ἡ σκληρὴ κοπέλλα κλείστηκε σὲ μοναστήρι, καὶ ντύθηκε μὲ τὸ μαῦρο ῥάσο ὡς τὴν ἡμέρα πού πέθανε.

Ο «ΦΕΓΓΑΡΟΚΕΦΑΛΟΣ»

Ο ντέτεκτιβ—λωποδύτης Στέβ Δάτσερ ο έπωνομαζόμενος «Φεγγαροκέφαλος» είναι ο προστάτης των φτωχών ανθρώπων και άσπονδος έχθρος των πλουσίων. Συγχρόνως είναι ο δεξι χέρι του άστυνομικού επιθεωρητού Τζίλμπερτ Μάκ. Έντεν, και μέλλον γαμπρός του. Είχε άρραβωνιαστή την κόρη του Σιού.

Η διπλή όμως αυτή ύπόστασις του τον φέρνει πολλάκις σε άδιέξοδο, γιατί όταν δρᾷ ως «Φεγγαροκέφαλος», βρίσκεται στην ανάγκη να έρχεται σε σύγκρουση με τον προϊστάμενό του, τον Μάκ Έντεν. Ο φόβος μήπως άνακαλυφθῇ ἡ ταυτότης του, καθῶς και ο σκοπός των ενεργειών του (κλοπές, ληστείες, διαρρήξεις) είναι φυσικό να τον φέρουν αντιμετώπι με τους συναδέλφους του κι' ιδίως με τον μέλλοντα πέθερό του, ο οποίος έχει όρκισθῇ, εὐθύς μόλις τον συλλάβῃ, να τον στείλῃ στην ηλεκτρική καρέκλα, άγνοώντας ότι ο «Φεγγαροκέφαλος» και ο ντέτεκτιβ Στέβ Δάτσερ είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.

Εκείνο τὸ βράδυ μιὰ μαύρη σιλουέττα άναρριχῆθηκε στὸν στύλο, καὶ ἀπὸ τὸν φεγγίτη τῆς στέγης ἐπιχείρησε νὰ μπη στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μυστηριώδους κτιρίου. Ήταν ὁ φεγγαροκέφαλος χωρὶς

τὼν κακοποιῶν ἀρχιφύλαξ Κάλαγκαν. Ο κακοῦργος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸ νὰ τὸν πνίξῃ κι' ὕστερα τὸν ἐπυροβόλησε. Ἐφυγε ἔπειτα καὶ τὸν ἄφησε ἐκεῖ μισοπεθαμένον σχεδόν.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Έντεν, ἑξάλλος, εἶχε πλησιάσει ἕνα ἄλλο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο γεμάτο πόλισμεν, ποῦεῖχε καταφθάσει στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, εὐθύς ἀμέσως μετὰ τὸ ἄκουσμα τῶν πυροβολισμῶν. Ο Κάλαγκαν εἶχε ἰδῇ τὸ πρόσωπο τοῦ κακοποιοῦ, ποῦ τὸν πυροβόλησε, όταν ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀλλὰ βρισκόταν σὲ ἀφασία καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ο Έντεν ὁμως ποῦ εἶχε υποψίες ὅτι ὁ διευθύνων νοῦς τῆς σπείρας τῶν νοθευμένων φαρμάκων ἦταν κάποιον σπουδαῖο πρόσωπο, πλουσιώτατο, ὁ χρηματιστὴς Κάρλ Μάρτιν, ἔπῃρε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν βοηθὸ τοῦ Στέβ καὶ κατευθύνθηκαν στὴν κατοικίαν του, με σκοπὸ νὰ τὸν συλλάβουν. Τὸν βρῆκαν ἐκεῖ, τοῦ ἀπήγγειλαν τὶς σχετικὲς κατηγορίες καὶ τὸν πῆραν στὸ τμήμα. Ἐκεῖ τὸν ὑπέβαλαν σὲ ἀνάκριση. Φυσικὰ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις. Ο ἀρχιφύλαξ Κάλαγκαν μετεφέρθη σπῆτι τοῦ σὲ ἀφασία. Ο Έντεν ὁμως ἐπέμενε νὰ κρατηθῇ ὁ Μάρτιν, μολοντί με τὴν ἄποψη αὐτῇ διαφωνοῦσε ὁ

προδερὸς τοῦ ἀστυνομικοῦ Συμβουλίου Κούρτις.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔφθασε στὸ γραφεῖο ὁ ντέτεκτιβ ἀρχιφύλαξ Λίγκεν. Στὸ χέρι κρατοῦσε ἕνα βρεγμένο μαῦρο ράσο καὶ μιὰ παραξενυ κουνούλα.

— Τὰ βρήκαμε ἐπιτέλους ἀνεφώνησε. Εἶναι ἡ μάσκα καὶ τὸ ράσο τοῦ Φεγγαροκέφαλου.

Ο Στέβ Δάτσερ ταραχθῆκε μόλις εἶδε τὰ «σύνεργά του». Ἀντιθέτως ὁ Έντεν ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρὰ.

— Χίλιοι Διαβόλοι! βρυχήθηκε. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἴδιον σὰν νὰ ἔπιασα τὸν μισὸ «Φεγγαροκέφαλο».

Συνῆλθε ὁμως γρήγορα... Ένα βάρος ἐπίεζε τὸ στῆθος του.

ὅς του: ὁ Μάρτιν εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν δεινὴν κατηγορίαν, καὶ ὁ προϊστάμενός του Κούρτις εἶχε εισηγηθῇ, νὰ παραπεμφθῇ αὐτὸς στὸ πειθαρχικὸ συμβούλιο γιὰ τὴν ἀντικανονικὴν του ἐνέργειαν, τῆς συλλήψεως δηλαδῇ, τοῦ ὑποπτου Μάρτιν.

— Δὲν ὑπάρχει δεῦτερον μάσκα στὸν κόσμον σὰν κι' αὐτὴν, συνέχισε κυττάζοντας τὸν βοηθὸ τοῦ καὶ μέλλοντα γαμπρὸ τοῦ Στέβ. Κι' οὔτε μπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ. Εἶναι μοναδική. Ἐτσι, ἂν τολμήσῃ νὰ συνεχίσῃ τὴν δράση του χωρὶς τὴν μάσκα θὰ τὸν γραπώσω στὰ σίγουρα καὶ θὰ τὸν στείλω στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα. Κλείδωσε τὴν πολύτιμη μάσκα καὶ τὸ ράσο στὸ ἰδιαίτερό του χρηματοκιβώτιο καὶ με τὸν Στέβ πῆγαν νὰ δοῦν στὸ σπίτι του τὸν Κάλαγκαν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμῃ σὲ ἀφασία.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Έντεν κατέστρωσε τὸ σχέδιόν του γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μάρτιν. Ο Στέβ ὁμως ἀπὸ τὸ διπλανὸ γραφεῖο παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του.

Προηγούμενος εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀρραβωνιαστικίαν του, τῆς Σιού Έντεν, στὴν ὁποία εἶπε σὲ ποιά δύσκολη θέσιν βρισκόταν ὁ πατέρας της καὶ τὴν πρόθεσίν του νὰ τὴν βοηθήσῃ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς «Φεγγαροκέφαλος».

Ἡ Σιού ἐμειδίασε. Γνώριζε τὸ μυστικὸ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ κολακευόταν γιὰ τὴν φιλόδοξον δράσην του ποῦ τὸν ἐφαινε ἀντιμέτωπο στὸν πατέρα της. Τοῦ εὐχήθηκε καλὴ ἐπιτυχία καὶ ἔφυγε.

Σὲ λίγο ὁ Στέβ ἄκουσε τὴν πόρταν τοῦ γραφείου τοῦ Έντεν ν'

Ο κακοῦργος, πρῶτον ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ νὰ τὸν πνίξῃ, κι' όταν ἐκεῖνος ἐξάλισθη, τότε ἐπυροβόλησε

τὴν ἰδιότροπη μάσκα του, ποῦ κυρβε ὅλο του τὸ πρόσωπο. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς νυκτερινῆς του ἐπισκέψεως, σ' ἐκείνο τὸ σπίτι ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς ἐγκληματικῆς σπείρας ποῦ κατασκεύαζε νοθευμένα φάρμακα καὶ τὰ διέθετε στὴν ἀγορὰ τῆς Νέας Ὑόρκης. Σὲ λίγο βρέθηκε στὸ πρῶτο πλάνωμα, ὅπου ἦσαν διάφορα μηχανήματα. Ἀπὸ τὴν χαρμάδα μιᾶς κλειστῆς πόρτας εἶδε φῶς. Ἀσφαλῶς ἐκεῖ θὰ ἦταν τὸν γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀπ' τὸν ὁποῖον εἶχε σκοπὸ ν' ἀποσπᾷ πολλὰ χρήματα. Ἐξαφνὰ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν δρόμο ἡ σειρήνα ἐνὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου ποῦ ἐπλησίαζε. Τὸ φῶς στὸ δωμάτιο ἔσβυσε. Στῇ σκάλᾳ ἀκούστηκαν βήματα. Ἐρχόταν ὁ ἀπηνῆς του διώκτης Έντεν με τοὺς ἀνθρώπους του.

Ο Φεγγαροκέφαλος τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά με τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι. Σὲ λίγο τοὺς εἶδε νὰ φθάνουν στὸ ὕψος τῆς σκάλας: πρῶτος ὁ ἀστυνομικὸς χημικὸς Νάιλ καὶ ἀπὸ πίσω ὁ ἀστυνόμος Έντεν. Τὴν ἴδια στιγμῇ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς. Ο Νάιλ ἔπεσε κάτω νεκρός, ἐνῶ μπρὸς ἀπ' τὸν κατάληκτο Έντεν, πῆδα κατεβαίνοντας τὶς σκάλες μιὰ σκιά. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα ἀκούστηκαν ἄλλοι τρεῖς πυροβολισμοί. Ο Φεγγαροκέφαλος ποῦ εἶχε παρακολουθῇ ἐκπληκτὸς τῇ γοργῇ αὐτῇ σκηνῇ, ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ἐκύτταξε κάτω στὸν κῆπο, ὅπου εἶδε ἕναν ἄνθρωπον ἑσπλωμένο χάμω κι' ἕναν ἄλλον νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ τὴν μάνδρα καὶ νὰ χάνεται στὴ γωνία. Ο ἀρχηγὸς τῆς σπείρας εἶχε διαφύγει.

Σὲ λίγο ὁ ντέτεκτιβ λωποδύτης Στέβ Δάτσερ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του στὸ μισοσκόταδο τῆς γωνίας τοῦ δρόμου. Κάτω ἀπὸ τὸ σκακάκι του φούσκωνε τὸ δέμα, ποῦ περιέκλειε τὴν μάσκα, τὴν προσωπικότητα δηλαδῇ τοῦ «Φεγγαροκέφαλου». Ἐπέστρεψε στὸ σταματημένον αὐτοκίνητο, ἔκρυψε τὸ δέμα σ' ἕνα ἀσφαλὲς μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ τὸ ὠδήγησε στὴν ὀπισθία εἴσοδον τοῦ ἐργοστασίου, ὅπου κοιτόταν ὁ βαρεὶά τραυματισμένος ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ

ἀνοίγῃ ἐλαφρὰ, καὶ τὰ βήματά του ποῦ κατέβαινε στὶς σκάλες. Ἀφουγκράστηκε. Κατόπιν ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του. Ο ἀστυνόμος ἔλειπε καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀνοικτό... Εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὰ «σύνεργα» τοῦ «Φεγγαροκέφαλου»... Βῆκε ἔξω τρεχάτος, ἔφθασε στὸ γκαράζ καὶ εἶδε τὸν μέλλοντα πέθερό του ν' ἀπομακρύνεται μέσα στὸ μικρὸ αὐτοκίνητό του. Τὸν παρακολούθησε με τὸ δικό του.

Σὲ λίγο ἔφθασαν στὴν κατοικίαν τοῦ Κάρλ Μάρτιν. Ο Έντεν φόρεσε τὴν μάσκα, μεταμφιεσθῆκε δηλαδῇ, σὲ «Φεγγαροκέφαλο» καὶ εἰσέδωσε στὸ σπίτι ἀπὸ ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρο. Ο Στέβ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ μέλλοντος πέθεροῦ του.

Πέρασαν δέκα λεπτά, καὶ ὁ Στέβ ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε νὰ βγαίνῃ ὁ Έντεν πῆγε καὶ δρασκελίστηκε τὸ ἴδιον παράθυρο. Μόλις ὁμως ἐπήδησε στὸ δωμάτιο εἶδε κάποιον ἑσπλωμένον στὸ πάτωμα. Ήταν ὁ Έντεν. Χωρὶς τὴ μάσκα καὶ τὸ ράσο. Ἐπίσης ἔλειπε τὸ ἀστυνομικὸ τοῦ ρεβόλβερ. Κάποιος, ἀσφαλῶς τοῦ εἶχε ἐπιτεθῇ τὸν ἄφησε ἀναίσθητο καὶ τοῦ πῆρε ὅτι χροιάζονταν. Δὲν πρόφθασε νὰ καλοσκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ ἡ προσοχή του ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸν βόμβο ἐνὸς μοτέρ.

Ἐσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο ν' ἀπομακρύνεται στὸν κῆπο.

Δὲν ἔχασε καιρὸ. Ἐτρεξε στὸ δικό του, τῶβαλε μπρὸς καὶ καταδίωξε τὸ πρῶτο με τὸν ἄγνωστο. Δυστυχῶς ἔχασε τὸ ἴχνην του στὴν πρώτη στροφῇ. Μιὰ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ κατευθύνθηκε στὴν κατοικίαν τοῦ τραυματισμένου Κάλαγκαν. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, ἄκουσε δυὸ πυροβολισμοὺς κι' εἶδε ἕναν ἄνθρωπον νὰ πηδᾷ στὸ σταματημένον ἀπ' ἔξω αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἐξαφανίζεται. Αὐτὸς ἦταν! Ο ἄγνωστος ποῦ καταδίωξε, κι' ὁ ὁποῖος ἦρθε ν' ἀποτελειώσῃ τὸν καυμένον τὸν ἀρχιφύλακα. Φοροῦσε μάλιστα τὴ μάσκα καὶ τὸ ράσο τοῦ «Φεγγαροκέφαλου». Τοῦ ὄριξε μερικὸς πυροβολισμοὺς καὶ κατόπιν ὤρμησε εἰς καταδίωξήν του, ἀλλ' ἔχασε ὁμως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ ἴχνην του.

Μιὰ κρυφῇ, ἀλλὰ ἐντονῇ ἐλπίδι ποῦεῖχε, τοῦλεγε ὅτι ὁ ἄγνωστος με τὴ μάσκα ἦταν ὁ Κάρλ Μάρτιν.

Ἡ καταπληκτικὴ σειρὰ τῶν γεγονότων εἶχε κάνει δυσχερῇ τὴν θέσιν τοῦ Μάκ Έντεν. Εὐτυχῶς τὴν τελευταία στιγμῇ ὁ Στέβ τὸν ἔσωσε ἀπὸ μεγαλύτερη καταστροφῇ: Μόλις ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τοῦ Μάρτιν, τοῦ πῆρε τὴν μάσκα καὶ τὸ ράσο, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐξανάειχε φορεῖται πάλι ὁ ἄγνωστος δολοφόνος τοῦ ἀρχιφύλακα Κάλαγκαν. Τὸ ρεβόλβερ του ὁμως τὸ ἄφησε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Τώρα ἡ ἐνοχὴ τοῦ Έντεν θὰ ἦταν ἀποδεδειγμένη: Θὰ ἀποδεικνύετο ὅτι εἶχε πάρει, ὡς Φεγγαροκέφαλος, στὸ σπίτι τοῦ Μάρτιν, θὰ ἐπιστεῦετο ὅτι πῆγε κατόπιν στὸ σπίτι τοῦ Κάλαγκαν, ὅτι ἐσκοτώσε τὸν ἀρχιφύλακα, με τὸ ρεβόλβερ του, κι' όταν ἐπέστρεψε πάλι στὸ σπίτι τοῦ χρηματιστῆ, καὶ φίλου τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Κάρλ Μάρτιν, ὁ τελευταῖος τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἄφησε ἀναίσθητο καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν ὅτι συνέλαβε τὸν περιβόητο «Φεγγαροκέφαλο». Ο ἀστυνόμος Έντεν «Φεγγαροκέφαλος»! Καὶ εἶχε σκοτώσει τὸν συνάδελφό του γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ. Ἀρὰ ὁ Έντεν ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας τῶν κατασκευαστῶν τῶν νοθευμένων φαρμάκων. Τοῦ πῆρε τὴ μάσκα καὶ τὸ ράσο κι' ἔφυγε. Κι' ὅταν ἡ ἀστυνομία ἔφθασε τὸν βρῆκε ἐν ἀναίσθησίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ με τὴ στολή τοῦ «Φεγγαροκέφαλου». Ὡστόσο οἱ υποψίες τὸν ἐβάρυναν ἐπικινδύνως καὶ ὁ Στέβ ἀποφάσισε νὰ τὸν σῶσιν ἀκόμῃ μιὰ φορὰ μολοντί ἐπανειλημμένως εἶχεν υποστῇ τὴν ἀμείλικτην καταδίωξίν του. Ήταν ὁμως ὁ πατέρας τῆς γυναικας ποῦ ἀγαποῦσε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κἀν διαφορετικά.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ πιστοῦ του συντρόφου Μπόμπ, ὁ Στέβ ἐπεσκέφθηκε τὸ σπίτι τοῦ μυστηριώδους Μάρτιν, μεταμφιεσμένος εἰς «Φεγγαροκέφαλον». Κι' ἀφοῦ ἔδωσε τὸν οἰκοδεσπότην σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ γραφείου του, ἐκάλεσε τηλεφωνικῶς τὸν Έντεν καὶ τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Συμβουλίου Κούρτις, ὁ ὁποῖος ἦταν φίλος τοῦ Μάρτιν, κι' εἶχε ἀπαγγεῖλει τὴν κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ μέλλοντος πέθεροῦ του. Ὅταν δὲ ἐκείνῳ ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Μάρτιν, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὁ «Φεγγαροκέφαλος» τοὺς υποδέχτηκε ὅπως ἔπρεπε: τοὺς ἔδωσε κι' αὐτοὺς τοποθετῶντας τοὺς πλάϊ στὸν Μάρτιν.

— Τζέντλεμεν! τοὺς εἶπε τότε ὁ «Φεγγαροκέφαλος». Ἡ συνεισφοράς ἀρχίζει. Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ράσο του ἕνα ἐπίμηκες σωλήνα ὅσον ἑκατομῆτρο.

— Πιστεύω, τζέντλεμεν, ὅτι γνωρίζετε αὐτὸ τὸ μηχανήμα. Εἶναι ἡ μηχανὴ ἡ ὁποία ἐξακριβώνει, ἂν ἕνας ἀνακρινόμενος λέγῃ ψέμματα. Μοιάζει με φωτογραφικὴ μηχανή. Εἶσθε ἀστυνομικοὶ καὶ τὸ γνωρίζετε αὐτό, γιατί τὴν ἐφαρμόζετε ὅπου σᾶς συμφέρει.. Κύριε Κούρτις. Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς εἶναι ὅτι καταγράφει σ'

ἕναν περιστρεφόμενο κύλινδρο τὶς καμπύλες τῆς ἀρτηριακῆς πίεσεως. Ὀνομάζεται «σφυγμομανόμετρο». Λοιπόν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ταραχθῇ ἀπὸ τὸ ψέμμα, ποῦ θὰ πῇ, οἱ διακυμάνσεις, τῆς ἀναπνοῆς του καὶ τῆς ἀρτηριακῆς του πίεσεως ἐμφανίζονται στὸ διάγραμμα καὶ ὑψώνουν τὸν ὑδράργυρο.

Κατόπιν ἀκούμπησε τὸ «σφυγμομανόμετρο» στὸν βραχίονα τοῦ Μάρτιν, ἐπάνω στὴν ἀρτηρία, καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ ἦσουν, μίστερ Μάρτιν, τὴν ὥρα ποῦ σκοτώθηκε ὁ χημικὸς Νέιλ καὶ τραυματίστηκε βαρεὶά ὁ Κάλαγκαν;

— Ἐδῶ στὸ γραφεῖό μου, μόνος, καὶ διάβαζα. Δὲν γνωρίζω τίποτε γιὰ τὴν διπλὴ αὐτὴ δολοφονία...

Ο Κούρτις παρατηροῦσε τὸν ὑδράργυρο, ποῦ ἀνερχόταν.

— Εἶδατε, μίστερ, Κούρτις; Τὸ «σφυγμομανόμετρο» δείχνει ὅτι ὁ κατηγορούμενος λέει ψέμματα. Μήπως εἶδατε, χθὲς τὸ βράδυ νὰ μπαίνει σπῆτι σας κάποιος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε τὴ μάσκα μου;

— Ναι.

Ο ὑδράργυρος δὲν ἀνερχόταν.

— Λές ἀλήθεια, Μάρτιν. Μήπως τοῦ ἐπετέθης ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἄφησες ἀναίσθητο με μιὰ γροθιά;

— Ναι.

— Πάλι τὴν ἀλήθειαν λές. Κατόπιν κάλεσε τὴν ἀστυνομίαν;

— Ναι.

— Λαμπρά! Μήπως ὁμως πρὶν καλέσετε τὴν ἀστυνομίαν βγάλατε τὴν μάσκα τοῦ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ εἶδατε ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦταν ὁ Έντεν; Μήπως ἐπήρατε τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπήγατε στὸ σπίτι τοῦ Κάλαγκαν, κι' ἐκεῖ, φορώντας τὴν μάσκα μου, εἰσδύσατε στὴν κρεβατοκάμαρά τοῦ τραυματίου καὶ με τὸ ρεβόλβερ τοῦ Έντεν τὸν...

— Ὁχι, ὄχι!

Ο Κούρτις παρακολουθοῦσε τὸν ὑδράργυρο. Ἀνερχόταν.

— Ψέματα! βρυχήθηκε ὁ «Φεγγαροκέφαλος» Βρισκόσαστε φορώντας ροῦχα ἐργάτου στὸ γραφεῖο τοῦ ἐργοστασίου όταν ὁ Μάκ Έντεν καὶ ὁ Νέιλ πῆγαν ἐκεῖ νὰ κάμουν ἔρευνα.

— Ὁχι.

— Ψέματα!

— Πυροβολήσατε τὸν Νέιλ;

— Ὁχι.

— Ψέματα! Ἐσὺ εἶσαι Μάρτιν, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου ποῦ κατασκευάζει τὰ νοθευμένα φάρμακα. Ἐσὺ, σκότωσες τὸν Νέιλ καὶ τραυμάτισες τὸν Κάλαγκαν καὶ τὸν ἐδολοφόνησες κατόπιν με τὸ ρεβόλβερ τοῦ Έντεν. Εἶσαι ἐνοχος Μάρτιν;

— Ὁχι!

Ο ὑδράργυρος ὅλο καὶ ἀνέβαινε.

— Ψέματα!

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁμως ἀκούστηκε ἡ σειρήνα ἐνὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου ποῦ ἐπλησίαζε. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη τῶν προϊστημένων τους καὶ τοὺς ἀναζητοῦσαν.

— Χά, χά, χά! ἔκαμε ὁ Έντεν, Μ' ἔσωσε «Φεγγαροκέφαλος», ἀλλὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃς. Ἐχω κάνει ὄρκο νὰ σὲ στείλω στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα!

— Ἀλλῇ φορὰ, Έντεν, ἴσως... τοῦ ἀπῆντησε ὁ φεγγαροκέφαλος. Καὶ δρασκελίζοντας τὸ παράθυρο, κρεμάστηκε ἀπὸ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, κι' ἐξαφανίστηκε στὸ σκοτάδι, πρὶν νὰ φθάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΝΤΑΙΗΒΙΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας καλόγηρος, διευθύνων τὸ κτῆμα ἐνὸς μοναστηριοῦ, ἰδιοποιήθη παρανόμως ἕνα χωράφι, ποῦ ἀνῆκε σὲ κάποιον πτωχὸ χωρικό, καὶ τὸ ἐπρόσθεσε στὰ κτήματά τῆς μονῆς. Ο χωρικός ἔτρεξε στὸν ἡγούμενον καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ πίσω τὸ χωράφι, ἀλλ' ἐκείνους τὸ ἀπῆντησε ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀρμόδιος, ἀλλὰ ὁ ἐπίσκοπος. Πῆγε καὶ σ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος τὸν παρέπεμψε στὸν ἀρχιεπίσκοπο. Κι' ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μου. Πρέπει ν' ἀπευθυνθῇ στὴ γενικὴ συνέλευσιν τοῦ Τάγματος τῶν μοναχῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὁ καλόγηρος, ποῦ σοῦ πῆρε τὸ χωράφι.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὁργὴ! φώναξε τότε ἀπελπισμένος ὁ χωρικός, ἐχρειάσθηκε ἕνας μόνον καλόγηρος γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ χωράφι καὶ χρειάζεται ὁλόκληρο τάγμα γιὰ νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσή του;

Ἡ Ἀρμενίαν ντὲ Πουατιὲ ἦταν 40 χρονῶν ὅταν τὴν ἐρωτεύθη τρελλὰ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος Β' ὁ ὁποῖος τὸν μόνον 18 ἐτῶν καὶ ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ υἱοθετήσῃ ἕνα κοριτσάκι, ποῦ κανε μαζί της.

— Δὲν γεννήθηκα γιὰ ν' ἀποκτήσω νόμιμα παιδιὰ ἀπὸ σένα! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ἦμουν ἐρωμένη σου γιατί σ' ἀγαποῦσα, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτὲ μ' ἕνα διάταγμά σου νὰ μ' ἀνακηρύξῃς παλακίδα σου.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(συνεχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

—Τυχодиώκτης! είπε ο ιππότης εκπληκτος, αλλά...

Την στιγμήν εκείνην παρουσιάσθη ο Τιμπώ και βλέποντας τους δύο αντιπάλους συμπιλιωμένους είπε:

—Σας κάνω μιὰ πρόταση. Σέ σας, λοχαγέ, υποσχέθηκα τὸ δωμάτιο αὐτό, μὴ ξέροντας ὅτι ὁ ιππότης μου εἶχε κάνει τὴν τιμὴ νὰ τὸ ξαναπάρῃ χωρὶς νὰ με προειδοποιήσῃ. Σεις ιππότες, θέλετε νὰ με καλύψετε μὲ δόξα καὶ τιμὴν αὐξάνοντας τὸν κατάλογο τῶν δαπανῶν σας στὸ μαγαζί μου! Εἰσθε στὸ δωμάτιό σας! Σὰς τὸ παραχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἰσθε λοιπὸν καὶ οἱ δύο στὸ δωμάτιό σας καὶ μένετε καὶ οἱ δύο, ἂν αὐτὸ σὰς ἀρέσῃ.

Οἱ δύο τέως ἀντίπαλοι ἀλλήλο-εμπιστάχθηκαν.

—Σὰς ἀρέσει αὐτὸ ἱππότες; εἶπε ὁ Ταντεγκύ.

—Τυχодиώκτης! διώρθωσε ὁ ιππότης.

—Τυχодиώκτης ἡ ἱππότης τὸ ἴδιο εἶναι γιὰ μένα, εἶπε ὁ Ταντεγκύ. Γιὰ μένα εἰσθε ἕνας ἄξιος εὐγενής. Σβύστε τὸ «τυχодиώκτης» ἂν θέλετε.

—Τὸ θέλω, εἶπε ὁ Πασσαβάν.

Εἶναι καλὸ νὰ λέγεται ὁ καθέννας ἐκεῖνο πού εἰναι. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι τυχοδιώκτης, οὔτε βασιλεὺς οὔτε δούκας...

—Λοιπὸν, κύριε, εἰσθε φιλο-ξενούμενός μου.

—Τρέχω νὰ φέρω κρασί, εἶπε ὁ Τιμπώ.

—Ἰππότες, εἶπε ὁ Ταντεγκύ, πρὶν δεχθῶ τὴν φιλοξενίαν, μιὰ ἐρώτησι παρακαλῶ. Εἰσθε ὁπαδὸς τοῦ Ἀρμανιόκ ἢ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργωνίας;

—Χρὶ! εἶμαι Πασσαβάν, αὐτὸ εἶναι ὅλο, ὅλο.

—Μάλιστα! Ἀλλὰ εἰσθε μὲ τὸ μέρος τοῦ δουκὸς τῆς Βουργωνίας;

—Εἶναι ὁ πιὸ ἀγαπημένος μου ἐχθρός...

—Γιὰ τὸν Ὀκεντοβίλ; τὸν Σκάς;

—Πρέπει νὰ τοὺς σκοτώσω!

—Γιὰ τὸν Κουρτελέξ;

—Εἶναι νεκρός, ἀπὸ τὸ χέρι μου!

—Γιὰ τὸν Γκὺς;

—Τὸν ἐσκότωσα!

—Ἀ! μὰ τὸν Θεό, πρέπει νὰ σὰς φιλήσω.

Ὁ Τιμπώ ἔφερε τὸ κρασί.

—Ἰππότες, λένε ὅτι σεις ἐσκοτώσατε τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης.

—Λοχαγέ! ἀπήντησε ὁ ιππότης, ξέρω τοὺς δολοφόνους! Θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Καὶ ἄρχισαν νὰ πίνουν.

—Ἀλλὰ, εἶπε ὁ Τιμπώ, πὼς μῆλκατε, ἱππότες, στὸ δωμάτιο, ἀφοῦ ἀφοῦ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές;

—Ἀλλὰ, διάβολε, δὲ μῆλκα ἀπὸ τίς πόρτες, εἶπε ὁ ιππότης.

—Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ;

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰσαμπώ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ βου ἀνάγκασε τὸν ἐραστὴν τῆς Γιάννην Ἀτρόμητον νὰ μαχαίρῃ τὴν ἐρωμένην του Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ ἀφοῦ τὸ δηλητήριο πού εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μάγος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρνὲ Πασσαβάν πού ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδήγηθη στὸν μάγο Σαϊτάνο. Ἐλευθερώθη ἀφοῦ ἐλευθέρωσε καὶ ἄλλους τρεῖς, ἀλλὰ ξανα συνελήφθη καὶ ἐκλείσθη στὴ φυλακὴ. Τὴν Λωράνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς τὴν ἐστεῖλαν εἰς ἕνα μακρὸν χωριὸ ὅπου τὴν συνήντησε ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπιβέρ καὶ τὴν ἀνάθεψε ὡς κόρη του ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁδέττη. Μιὰ μέρα πού πῆγε στὸν πύργο τοῦ τρελλοῦ βασιλέως καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἔπρεπε στὴν αὐτὴ καὶ ἡ Ἰσαμπώ ζήλευε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὁ πατέρας τῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν κἀν ἐρωμένην του. Ἡ Ὁδέττη—Ροζελίς πού δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ τῆς ζωὴ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τὸν νέον. Ὁ Χαρνὲ πῆγε στὸν Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοῦεπε ὅτι ἡ Ροζελίς καὶ ἡ Λωράνς πέθαναν. Κάποια μέρα πού γύριζε ἀπὸ περιοδεύει ἔσωσε τὴν βασίλισσα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν λιπῶν καὶ ἐκεῖνη τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς δοκιμῇ ὅτι δὲν ἐσκότωνε τὸν Σιαμπιβέρ. Αὐτὸς ἠρνήθη. Ὁ Ἀτρόμητος ἐστεῖλε καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως. Ἐπειτα οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι τοῦ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Ἰσαμπώ ἐδολοφόνησαν τὸν Σιαμπιβέρ καὶ τὴν παραμάναν τῆς Ὁδέττης καὶ ἔπῃσαν στὸ δωμάτιο τῆς νέας νὰ τὴν ἀπαγάγουν. Ἀλλὰ τὴν ἔσωσε ὁ Πασσαβάν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξόντωναν ἂν δὲν παρουσιάζετο ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκανε ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπασμάτος πού θὰ τὸν συνόδευε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Ὁ Πασσαβάν ὅταν ἐγύρισε σπῆτι τὸν ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἀνδρῶπων τοῦ Ἀτρόμητου, οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγόρησαν ὡς δολοφόνον τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης. Ἐξέφυγε καὶ ἔπῃσε στὸν πύργο ὅπου ἔμενε ἡ χθρὰ πού δολοφονηθέντος, ὅπου θὰ ἐσκοτώνοτο ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία τὸν ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ Ροζελίς ἔζητο. Γυρίζοντας στὸ Παρίσι ἐφιλοξενήθη στὸ σπίτι τῆς νέας Βαλανσιέν καὶ ἐκεῖ συνήντησε τὴν Λωράνς, ἡ ὁποία ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγον Ἰωάννα. Ἀπ' ἐκεῖ ἔπῃσε στὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκοίμισε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπάνω του. Τὸν ἴδιο καιρὸν σὰ ἀνάκτορα ἡ Ἰσαμπώ ἐτοίμαζε τὴν τίχη τῆς γιᾶ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ κατὰ τῆς Ὁδέττης. Τὴν ἐξέπλυνε πενταμένην καὶ ἐξαγορασμένην στὸ διαμέρισμά της νέας, ἀλλ' ὁ σκύλος τῆς τελευταίας, ὁ Μαγιόλ, ἐξηπάτησε τὸν ἄνθρωπον νὰ ὑποχωρήσῃ καταπληγόμενον πρὶν προλάβῃ νὰ θέλῃ τὴν κυρίαν του. Ἡ Ἰσαμπώ πῆγαίνε στὸν Σαϊτάνο γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττη καὶ ἐκεῖ εὗρε τὸν Πασσαβάν. Τὴν ὥρα πού ὁ μάγος ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ τὸν πῆρε μαζί τῆς στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ τοῦ προτείνει νὰ γίνῃ ἐραστής της. Ὁ νέος ἀρνείται καὶ ἡ βασίλισσα τὸν ἀφήνει πάλι στὸν Σαϊτάνο ὁ ὁποῖος τὸν παρασύρει, σὰς κατακόμβας τοῦ Παρισιῦ ὅπου συνεδριάζουν συνομοτῆται ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀτρόμητου. Ἐκεῖ ἐσκότωσε τὸν Κουρτελέξ καὶ ἔφυγε. Ἐν τὸ μεταξύ δύο ἐρημίτες πορεύσαν πᾶν νὰ θεραπεύσουν τὸν βασιλεῖα, ἔρχαν Ἀτρόμητος καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τοὺς εἰδώσε ἡ Ὁδέττη, τὴ στιγμή πού ὁ βασιλεὺς θὰ ἔπινε τὸ ὕγρὸ πού τοὺς εἰδώσε. Ἐκεῖνος στέλνει τότε τοὺς Μπαγκανιόλ, Λαβάν καὶ Μπαρσιάν, μεταμφιεσμένους σὲ ἐρημίτες, νὰ σκοτώσουν αὐτοὺς τὸν βασιλεῖα

τι σὰς χωριστῶν τὴν ζωὴ.

Καὶ ἀμέσως ἔβαλε στὸ τρεῖς ὅτι πορτοφόλι του προσκαλώντας τὸν φίλο νὰ τὰ μοιρασθοῦν.

Ἡ ἡμέρα τοὺς ἐπέρασε ἔτσι καὶ τὴν νύκτα κοιμήθηκαν, ἔτσι μοι ν' ἀντιμετωπίζουν κάθε κίνδυνον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐξακολούθησε ἡ διήγησις διαφόρων περιπετειῶν των. Κατὰ τὸ βράδυ ὁ Πασσαβάν ὠπλίσθη σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ στὸν πόλεμον.

—Ποῦ πηγαίνετε; ρώτησε ὁ Ταντεγκύ; Τὸν Σκάς ἢ τὸν Ὀκεντοβίλ πρόκειται νὰ τρυπήσετε ἀπόψε; Ἀφῆστέ μου τουλάχιστον ἔνα.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Πασσαβάν. Ὁ Σκάς καὶ ὁ Ὀκεντοβίλ μποροῦν νὰ κοιμηθῶν ἀπόψε ἡσυχᾶ, καθὼς καὶ σεις. Ἀπλούστατα θὰ πάω σὲ κάποιον, πού τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τοῦ κόψω τὰ αὐτιά του καὶ τὴν γλώσσα του.

—Ἀπλούστατα; ἔκανε ἐκπληκτος, ὁ Ταντεγκύ. Χολέρα... Μαντεύω... Πηγαίνετε σ' αὐτὸν τὸν αἰμο μάγο... Σὰς συνοδεύω.

Ὁ Πασσαβάν ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐδήλωσε ὅτι θὰ πῆγαίνε μόνος. Ὁ Ταντεγκύ δὲν ἐπέμεινε. Ἀλλ' ὅταν ὁ ιππότης κατέβηκε τίς σκάλες, ζώστηκε τὸ σπαθί του, βγήκε καὶ αὐτὸς καὶ παρακολούθησε ἀπὸ μακρὰ τὸν νεαρό του φίλο.

—Δὲν ἀναγνωρίζω τὸ ἐαυτὸν μου, διελογίζετο ὁ λοχαγός, ἐνῶ ἐβάδιζε ἐπάνω στὰ χιόνια. Ἄλλοτε εἶχα τὴν καρδιά σκληρὴ, μοῦ φαίνεται. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ἕνα τρόπον ἐνεργείας καὶ ὁμιλίας πού με συγκινεῖ ζωηρά. Εὐχαρίστως

—Ἀπὸ κεῖ πού βγήκα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ παράθυρο! Τί τὰ θέλετε! Εἶναι ἡ συνήθειά μου. Μπαίνω καὶ βγαίνω ἀπὸ τὰ παράθυρα! Εἶναι πιὸ βολικὸ καὶ λιγώτερο ἐνοχλητικὸ.

Καὶ ἐξακολούθησαν νὰ πίνουν. Ὁ λοχαγὸς Ταντεγκύ καὶ ὁ ιππότης Πασσαβάν ἦσαν πλέον δύο καλοὶ φίλοι.

XII

Ο ΜΑΡΤΥΡΑΣ

Μιὰ φιλία ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσεται μεταξὺ τοῦ Πασσαβάν καὶ Ταντεγκύ. Ὁ πρῶτος διηγήθη στὸν δεύτερον τὴν περιπέτειά του τοῦ κατεβιάσματος τοῦ σταῦς ὑπογείους στοῦς καὶ τὸν τρόπο τῆς ἐξόδου του.

—Βγαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖ, ἤμουν ἐξαντλημένος, πενοῦσα, διψοῦσα, καὶ πέθανα ἀπὸ τὸ κρύο. Τὴ νύκτα κατάρθωσα νὰ φθάσω ἔως τὸ πανδοχεῖο αὐτό. Εἶχα τὸ πορτοφόλι ἀδειο, καθὼς καὶ τὸ κεφάλι. Εἶδα ὅτι τὸ παράθυρόν ἦταν ἀνοικτό, πήδησα μέσα, ἔπεσα στὸ κρεβάτι καὶ κοιμήθηκα. Ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἐις τιχία, ὅτι στὴν θέσιν πού βρισκομαι, γνῶρισα σὰς πρόθυμον νὰ μοῦ προσφέρετε στέγη καὶ φαί;

Ἡ συνομιλία αὕτη γινόταν κατὰ τὸ βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πλούσιο δείπνον.

—Ξεχνάτε, εἶπε ὁ Ταντεγκύ, ὁ

θὰ ἐριπικινδύνευα τὸ ἕνα μου χέρι γιὰ νὰ μὴν τοῦ συμβῇ κανένα κακὸ.

Ἀκολουθώντας τὸν Πασσαβάν ἔφτασε στὴν Σιτέ, ἐσταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σαϊτάνο καὶ ἄρχισε ἡσυχᾶ νὰ παραφυλᾶ, ἀποφασισμένος νὰ μῆ μέσα, ἂν ὁ ἱππότης ἀργήσῃ νὰ βγῇ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πασσαβάν, αὐτὸς ἐκτύπησε, τοῦ ἀνοῖξαν μιὰ πορτοῦλα, καὶ εἶπε ὅτι ἐρχόταν ἀπὸ μέρους τῆς βασίλισσας.

Ὁ πόρτα ἀνοῖξε ἀμέσως καὶ ὁ Πασσαβάν βρέθηκε μπρὸς στὴν Γερτρούδη, ἡ ὁποία ἐφρικίασε καὶ ἔβγαλε μιὰ φωνή. Καὶ ἔπειτα ἀποφασιστικὰ τὸν ὠδήγησε στὸ δεύτερο δωμάτιο ὅπου ὁ Σαϊτάνο, σκυμμένος ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ἦταν ἀπαχολημένος μὲ μιὰ πολὺ μυστηριώδη ἐργασία. Ὁ σοφὸς δὲν ἄκουσε τὸν Πασσαβάν πούμπαινε. Ὁ ἱππότης μὲ μιὰ ἱπποτικωτάτη χειρονομία ἔδωξε τὴν Γερτρούδη καὶ ἐκάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐπειτα ἔβγαλε ἡσυχᾶ τὸ μαχαίρι του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἀκονίζετο δέριμα τῆς ζώνης του.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτά ὁ Σαϊτάνο ἔχυσε τὸ περιεχόμενον μιᾶς κούπας σὲ ἕνα μπουκαλάκι, τὸ ὅστιον ἦταν κατὰ τὸ ἥμισυ γεμάτο ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὕγρ. Ἐποποθέτησε τὸ μπουκαλάκι ἐμπρὸς στὴ λάμπα, τὸ ἐξέτασε μιὰ στιγμή, τὸ ἐκούνησε, ἔχυσε μιὰ σταγόνα στὸ χέρι του καὶ τὸ ἐγεύθη. Ἐπειτα ἔβγαλε ἕνα ἀναστεναγμό, ἐψιθύρισε ἀόριστα λόγια καὶ ἐγύρισε.

Εἶδε τὸν Πασσαβάν στὴν πολυθρόνα ν' ἀκονίζει τὸ μαχαίρι του ἀλλὰ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνηση, δὲν εἶπε λέξη. Στάθηκε σκεπτικός, σὰν νὰ μελετοῦσε κατὰ τὸ ὑπερφυσικὸ καὶ ἀκατανόητο.

Ἡ ἐκπληξὶς πολὺ μικρὴ θέση εἶχε στὸ μυαλό του.

Ὁ Πασσαβάν ἀκόνιζε τὴν κορτερὴ λάμπα του καὶ δὲν φαινόταν ν' ἀνησυχεῖ καθόλου γιὰ τὸν μάγο. Τέλος ἐσηκώθη. Ὁ Σαϊτάνο βρέθηκε ἀμέσως ὄρθιος καὶ εἶπε:

—Πρὶν μοῦ κόψετε τ' αὐτιά καὶ τὴν γλώσσα, μπορεῖτε νὰ κάνετε ὑπομνημὲν κατὰ τὰς;

—Ἀκούστε, δάσκαλε, εἶπε ψυχρὰ ὁ Πασσαβάν. Δὲν εἶμαι βιαστικός. Θὰ περιμένω, λοιπόν, ὄχι μονάχα μερικὰ λεπτά, ἀλλὰ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Μόνον ἔχω ὑποχρέωση νὰ σὰς προειδοποιήσω ὅτι δὲν θ' ἀποφύγετε τὴν τιμωρία. Ὅτιδήποτε καὶ ἂν εἴπητε εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ σὰς τὸ χαρίσω. Ἐμπρός, λοιπόν, σὰς ἀκούω.

—Καθίστε, εἶπε ὁ Σαϊτάνο μὲ κάποια λύπη.

—Τὸ θέλω καὶ ἐγώ.

Καὶ οἱ δύο τοὺς ξαναπῆραν τίς θέσεις των. Ὁ ἱππότης κρατοῦσε πάντα τὸ μαχαίρι. Μάτια καὶ αὐτιά ἦσαν τενωμένα γιὰ τὴν ἐπερίμενε κάποια νέα προδοσία, καὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ σφάξῃ τὸν μάγο καὶ στὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Ὁ Σαϊτάνο τὸν ἐξήτασε λαθραῖα. Πού καὶ πού τοῦ ξέφευγε κάποιος ἀναστεναγμός. Ἐμουρμούρισε:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πὼς βγήκατε ἀπὸ τὰς ὑπογείους στοᾶς;

—Εἶναι ἀπλούστατο, εἶπε ὁ Πασσαβάν. Κάποιος ἄλλος ἐπῆρε τὴν θέσιν μου, καὶ ἔτσι κατάρθωσα νὰ βγῶ ἐγώ.

—Κάποιος;

—Ναί, ὁ κ. Κουρτελέξ. Τὸν ἐσκότωσα σὲ κάποια στοᾶ. Τὸν σκοτώσα καὶ βγήκα ἐγώ. Φαίνεται ὅτι ἦταν ἡ σειρά του, Βέβαια

πεινοῦσα καὶ διψοῦσα. Μὲ εἶχατε προειδοποιήσει. Ὅλες τίς φρικαλεότητες αὐτὲς τίς ἐδοκίμασα. Γιὰ τί με ὑποβάλατε σ' ἕνα παρόμοιο βασανιστήριον;

—Ἀλήθεια, ἦταν ἀνόητο. Ἦθελα νὰ σὰς ξεφορτωθῶ. Ἐνόμιζα ὅτι εἰσα-στε ἐμπόδιο εἰς τὴν ἀνάκαλυσιν τῆς Φιλοσοφικῆς Λίθου, καὶ δὲν εἶχα ἄλλο μέσον γὰ σὰς συντρίψω.

Ἐπεκράτησε σιγὴ.

—Σὰν νὰ λέμε, ἐπανελάβε ὁ ἱππότης, τρεῖς φορές θελήσατε νὰ με σκοτώσατε.

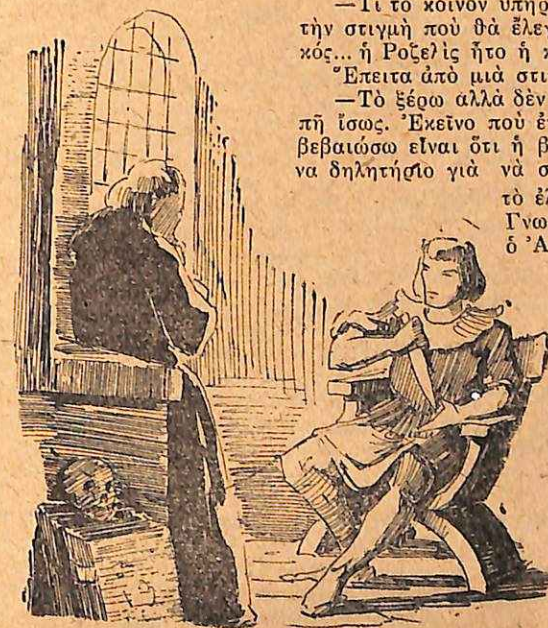
—Μιὰ φορά. Μιὰ μόνη φορά, ὅταν σὰς ὠδήγησα στὸν λαβύρινθο.

—Καλὰ καὶ τίς δύο φορές πού με βάλατε στὸ μάρμαρο τί θέλατε λοιπόν;

—Νὰ σὰς ἀναστήσω, εἶπε ὁ Σαϊτάνο μὲ ἕνα τόνο τρομερῆς εἰλικρινείας.

—Λέγετε.

—Νὰ σὰς ἀναστήσω... αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς πῶ πρὸ ὀλίγου. ὅταν σὰς ἐξήτησα ὑπομονὴν λίγων λεπτῶν. Ἐπειτα σκοτώσατε με. Θὰ σκοτώσατε τὴν ζωὴν, ἀκούσατε... Καὶ ἄρχισε νὰ ἀναπτύσῃ τὴν ἐργασίαν του, τίς ἐλπίδες του... Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔλεγε γιὰ τὸν Πασσαβάν, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παρακαλοῦν...

Εἶδε τὸν Πασσαβάν ν' ἀκονίζει τὸ μαχαίρι του.

Ἦταν ἕνα παραλήρημα τοῦ σοφοῦ πού ζητοῦσε τὴν λύση τῶν μυστηριωδῶν μεταφυσικῶν προβλημάτων.

Ὁ Πασσαβάν, ξένος πρὸς αὐτὰ, σκεπτόταν.

—Εἶναι ἕνας τρελλός. Πὼς θὰ τολήσω νὰ προσενηώσω [κακὸ σ' αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο τὸν τρελλό;

Εἶχε τάχα δίκην; χωρὶς ἄλλο, ναί! Δὲν ἦτο ἕνας ὄνειροπόλος ὁ ἱππότης μας. Μοναχὰ ἡ καρδιά του μίλησε. Καὶ ποῖος ξέρει ἂν αὐτὸ δὲν ἦταν ἡ ὑψίστη ἐπιστήμη; Ὁ Σαϊτάνο σιγὰ-σιγὰ καθι-σάχαζε. Ἐσκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ μὲ φωνὴ ἐξαιρετικὰ γλυκεῖα τοῦ εἶπε:

—Παῖδί μου, μοῦ ἀρέσετε. Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ με εὐχαρι-στήσῃ ὅπως σεις. Βλέπω σὲ σὰς μιὰ ἐξαιρετικὴ ὑπαρξή, ἀφ' οὗ μπορεῖτε νὰ θέλετε καὶ μένα τὸν ἴδιο. Τὰ σχέδιά σας γιὰ μένα, λίγο ἐνδιαφέρουν. Μὴ με σκοτώσατε. Τὰ λοιπὰ λίγο ἐνδιαφέρουν. Ἄν με παραμορφώσατε, ὅπως ἔχετε σκοπὸ νὰ κάνετε, θὰ ὑποφέρω καὶ ὁ πόνος μου δὲν θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ. Ἡ καρδιά σας δὲν εἶναι καμωμένη γιὰ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὸν πόνο αὐτὸν. Μιλῶ σὰν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς καλλίτερες ὑπάρξεις πού ἐγνώρισα στὸν κόσμον.

—Ἀλλὰ τότε, ἐφώνασε φυσικὰ ὁ ἱππότης, γιατί, διάβολε, προσπαθήσατε νὰ με σκοτώσατε; Δὲν μιλάω γιὰ τὸν λαβύρινθο ἀλλὰ γιὰ τὸ μαριάρινο τραπέζι.

Ὁ Σαϊτάνο ἀπήντησε:

—Ἦθελα νὰ σὰς ἀναστήσω. Ἐννοεῖτε, Ἀλλὰ ἐννοήσατε λοιπὸν ὅτι προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τὴν πιὸ μεγάλην ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία θὰ κἀν τὸν ἄνθρωπον κύριον τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος. Ἀλλὰ καταλάβετε ὅτι δοκιμάζω νὰ πετύχω ἕνα μεγάλον θαυμάσιον πειραματισμόν. Δὲν ξέρετε... Νὰ ξανακάνω τὴν ζωὴν... Νὰ νικήσω τὸν θάνατον!... Καὶ τὸν πειραματισμόν μου αὐτὸν... τὸν ἔκανα ἡδὴ εἰς ἕνα πτώμα τὸ ὁποῖον κατάρθωσα νὰ τὸ κάνω νὰ ξαναζήσῃ. Τὸ πτώμα τῆς Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ.

—Μάγε, βροντήθηκε ὁ ἱππότης, εἶπες τοῦ πτώματος τῆς Λωράνς. —Εἰ λοιπόν. Μάλιστα! Αὕτη ἀκριβὴς πού ἀποκαλοῦσατε ἀδελφὴ σας. Αὕτην ἀκριβὴς πού ἡ γενναίωφρων μητέρα σας ἐδέχθη στὸ σπῆτι της... Τὴν εἶδα νεκράν... καὶ τὴν ξαναεἶδα νὰ ξαναζῇ.

—Θὰ μιλήσῃς αὕτη τὴν φορά; Θὰ πῆς τὴν ἀλήθεια αὕτη τὴν φορά; ἐφώνασε ὁ ἱππότης, τὸν ὁποῖον εἶχε κυριεύσῃ μιὰ θερμὴ ἐπιθυμία νὰ τὰ μάθῃ όλα.

—Μάλιστα. Ὅλη τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν θὰ μπορούσα νὰ εἰπῶ αὕτην τὴν στιγμήν, θὰ τὴν εἰπῶ. Γιὰτὶ βλέπω καλὰ τώρα, ὅτι τὸ πεπρωμένο δὲν σὰς ἔχει προορίσει γιὰ τὴν Φιλοσοφικὴ Λί-θου, καὶ τὸν μέγαν πειραματισμόν. Βλέπω ὅτι ὑπερφυσικὰ δυνά-μεις σὰς ἔχουν κάνει ἐχθρὸ μὲ τὸν μόνον ἄνθρωπον ἐναντίον τοῦ ὁποῖου αἰσθάνομαι ἕνα πραγματικὸ μῖσος.

—Ποῖον ἄνθρωπον;

—Τὸν Γιάννη Ἀτρόμητον, τὸν δούκα τῆς Βουργωνίας.

—Ἀ! Ἀ! πραγματικῶς, δάσκαλε, αὕτην τὴν φορά θὰ μπορού-σατε νὰ ἔχετε δίκην. Μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

—Καὶ ἂν ξέρατε ὅλους τοὺς λόγους πού ἔχετε νὰ τὸν μισήτε...

Ἀκούσατε, ἀγαπούσατε τὴν Λωράνς, σὰν ἀδελφὴ... Ἐ, λοιπόν, ὁ Γιάννης τῆς Βουργωνίας, εἶναι ἐκεῖνος πού τὴν ἐμαχαίρωσα.

—Γιὰτὶ; γιατί; Τί κοινὸν ὑπῆρχε μεταξύ των;

—Τί τὸ κοινὸν

—Ναί... 'Ο μάρτυρας εκείνου που συνέβη στο μέγαρο του Πασσαβάν, την νύκτα που σ'αυτο οδηγήσαν εδώ στο μαρμαρίνο αυτό τραπέζι. Είσαθε δ' μάρτυρας, ο τρομερός αυτός μάρτυρας, ο οποίος μπορεί να σκοτώσει τον ισχυρόν Δούκα. 'Ακούσατε, εγώ δεν θέλω να αντιπαραβω

στο πεπρωμένον... 'Αλλως τε τί είμαι; 'Ενας άνθρωπος; Όχι, είμαι ή επισημη. 'Αλλά σεις είσαθε εκείνος τον ό ποιον τό πεπρωμένον καθώρισε για νά συλλάβη τον Γιάννην τον 'Ατρόμητο στην τρομερή του πτήση και νά του σπάση τά ινία. Δεν θά πώ τίποτε παραπάνω... Δεν θέλω νά σάς πώ τίνας ύπηρξα τε μάρτυρας... τί άπέγινε ή Λωράνς ντ' 'Αμπρέμ... τί ή Ροζελίς που ζητάτε νά βοηθε... 'Υπάρχει ό ύπολογισμός του πεπρωμένου... Δεν είμαι ένας άνθρωπος... Είμαι ή 'Επιστήμη... Δεν έχω τον καιρό ούτε την θέληση, νά αναμειχθώ στην ιστορία των ανθρώπων... Βρίσκομαι εις αναζητησιν της Φιλοσοφικής Δίθου και αυτό έξηγεί την ζωή μου, τά ψέμματά μου... τις άποσιωπήσεις μου. Δεν θέλω νά αναμειχθώ για νά διορθώσω τό πεπρωμένο... 'Αν τό πεπρωμένο όφείλει νά σάς πληροφορήσει τότε θά σάς τό πη... Μή μου ζητάτε, λοιπόν, παραπάνω από εκείνα που σάς δίδω. 'Εκείνο που μπορώ νά σάς δώσω είναι αυτό.

Κρατήσατε τό καλά... Γιατί από αυτό έξαρτάται ή ζωή σας... 'Εν πρώτοις είσαθε ό μάρτυρας, ό τρομερός μάρτυρας, τον όποιον φοβάται ό Γιάννης ό 'Ατρόμητος. 'Επειτα, ή Λωράνς και ή Ροζελίς ζούν. Αυτά είναι όλα. Μή ζητάτε περισσότερα. 'Αλλά μία ήμέρα, άργά ή γρήγορα, θά χτυπηθήτε με τον Δούκα.

—Μάλιστα, είπε ό Πασσαβάν. Και θά τον ρωτήσω τί έκανε την Λωράνς και την Ροζελίς.

—Αυτό δεν με άφορά. Είναι έργον της είμαρμένης. 'Αλλά θυμηθήτε αυτό. 'Όταν θά σκεφθήτε, ότι έφθασε ή ώρα, μη διασάσετε' έλάτε νά χτυπήσετε αυτήν την πόρτα και πέστε μου... <Ζητώ τον πάπυρο, όπου αναγράφονται τά πράγματα εκείνα των όποιων ύπηρξα μάρτυς>.

—Ποιά πράγματα; Γιατί μιλάτε μυστηριωδώς; —Είσαθε ό μάρτυρας. Αυτό είναι όλο όλο. 'Όταν έλθη ή ώρα ζητήσατε μου αυτόν τον πάπυρο. Τώρα πηγαίνετε. Μή λησμονήτε ότι είσαθε ό μάρτυρας. 'Εγώ δεν θά λησμονήσω ότι πρό όλίγου ξαναβάλατε στη θέση του μαχαίρι με τό όποιον θέλατε νά με σκοτώσατε.

Τήν ώρα που ό Πασσαβάν διεσκέλιζε την πόρτα, ό Σαίτάνο του έβαλε στο χέρι ένα κιβωτίδιο.

—Τί είναι αυτό; —'Η προίκα της Ροζελίς.

Και ή πόρτα ξανάκλεισε.

—'Η προίκα της Ροζελίς, έμουρμούρισε ό Πασσαβάν και μία μανία τον έπιασε. 'Αρχισε νά κτυπά ή πόρτα και νά φωνάζη: —Ροζελίς! Μου ύποσχέθήκατε νά με οδηγήσατε σ' αυτήν. Πού είναι; 'Αν είσαθε ένας άνδρας, όπως με κάνατε νά πιστέψω πρό όλίγου, άπαντήσατε. Πού είναι ή Ροζελίς;

—Πηγαίνετε στο άνάκτορο Σαιν Πώλ και ζητήσατε την Ροζελίς στην Δεσποινίδα 'Οδέττην του Σιαμπιέρ.

'Εκκληντος στεκόταν εκεί άκίνητος, όταν ένοιωσε ένα φιλικό χέρι νά άκουμπά ή στον ώμο του. Γύρισε και είδε τον Ταντεγκύ.

—Σεις; Πώς;

—Σας άκολούθησα. 'Επερίμενα νά ξαναβγήτε από αυτό τό διαβολικό σπίτι. 'Αρχισα μάλιστα νά βρίσκω ότι παραγούσατε και έτοιμαζόμουν νά κτυπήσω.

'Ο Πασσαβάν σιωπούσε. 'Ητο υπό την έντύπωσιν των λόγων του Σαίτάνο.

—'Ελάτε, είπε ό Ταντεγκύ. Είσαθε γερός, αυτό είναι τό ουσίωδες. 'Αλλά τί διάβολο κρατάτε στα χέρια σας; 'Ενα κιβωτίδιο;

—Μάλιστα, είπε ό Πασσαβάν, με ένα παράξενο γέλιο, είναι ή προίκα της Ροζελίς.

—Ροζελίς;

—Της Ροζελίς, την όποιαν πρέπει νά ζητήσω στην 'Οδέττην του Σιαμπιέρ.

—Διάβολε...

—'Εμπρός στο άνάκτορον του Αίματος.

'Ο Ταντεγκύ άρχισε νά βλαστημάη.

'Ο Πασσαβάν έσκέπτετο.

<Είμαι ό μάρτυρας> και κυτούσε την πόρτα του Σαίτάνο Μάρτυρας τίνος;

—Νέε μου φίλε, έμουρμούρισε ό Ταντεγκύ. μου φερθήκατε σαν ένας τζέντλεμαν και μου ένεπνεύσατε μία ειλικρινή φίλια. Αυτό άζει μία συμβουλή και θά σάς την δώσω.

—'Όχι. Πουλήσατε μου την.

—Χμ.

—Ναί! 'Εχω μία ιδέα. Δεν μπορώ νά ύποφέρω τό νά μου δώσουν συμβουλή. Τότε λοιπόν σας την άγοράζω, και πρό πάντων, αν είναι καλή.

Και γελώντας έτράβηξε έμπρός, άκολουθούμενος από τον φίλο του.

—Τί διάβολο άνθρωπος είσαθε; 'Οπωςδήποτε νά ή συμβουλή. Ν' άποφύγετε νά μιπήτε στο άνάκτορο Σαιν Πώλ.

—Αυτό μου τό έχουν ειπή κι' άλλοι. Τό είπα κι' εγώ στον έαυτό μου. Και όμως θά πάω. 'Η συμβουλή σας δεν άξίζει τίποτε, άγαπητέ μου. 'Αλλά εκτιμώ την καλή πρόσέσή σας. 'Εμπρός.

'Όταν φθάσανε στο πανδοχείο των και εκλείσθησαν στο δωμάτιό των ό ίππότης έβαλε τό περίφημο κιβωτίδιο επάνω στο τραπέζι μουρμουρίζοντας.

—Προίκα της Ροζελίς...

'Ο Ταντεγκύ τον κυτούσε περίεργα.

Και έαφνικά είπε:

—'Εί λοιπόν, άνοίξετε τό διάβολε.

'Ο Πασσαβάν έρίγησε. 'Εφάνη σαν νά γύριζε από πολύ μακριά. Δεν είχε όμως τό κλειδί. 'Ο Ταντεγκύ τό άνοιξε με τό μαχαίρι του και οι δύο τους κατάπληκτοι κυτούσαν τό περιεχόμενο του κιβωτιδίου. 'Ηταν μία όλόκληρη περιουσία. Δακτυλίδια, πολίτιμοι λίθοι.

—Νά είναι αληθινά; είπε ό Πασσαβάν.

—Είναι πραγματικά; έμουρμούρισε ό Ταντεγκύ. Φυλαχθήτε όμως φίλε μου, γιατί αυτά προέρχονται από τον μάγο. Καίνε.

—Είναι αληθεια;

—Ναί, μου διηγήθηκαν κάποια ιστορία.

—Τότε λοιπόν ξαναβάξω μέσα αυτό τό δακτυλίδι που ήθελα νά σάς δώσω.

'Ο λοχαγός έγινε κατακόκκινος κι' έφώναξε:

—Πώς; Σέ μένα; Αυτό τό διαμάντι; 'Αλλά άξίζει μία περιουσία!

Και ό καλός ό Ταντεγκύ άπλωσε τό χέρι του στο όποιον ό Πασσαβάν άφησε νά πέση τό δακτυλίδι λέγοντας:

—Φυλαχθήτε μήπως καή τό χέρι σας...

—Μπά, θά ιδούμε. 'Επί του παρόντος άς πάμε στον 'Εβραίο τον Εύφραιμ για νά άνταλλάξωμε αυτές τις πέτρες με χρυσά νομίσματα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί έπήγαν πράγματι στον 'Εβραίο Εύφραιμ.

XIII

Ο ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

Τώρα άς ρίξωμε μία ματιά στο άνάκτορο Σαιν Πώλ. Οι τρεις έρημίτες κάθονται μαζί με τον βασιλέα, στον όποιον έπέβαλλον νά επαναλαμβάνη διάφορες χειρονομίες και ν' άπαγγέλη διάφορες φράσεις. 'Ο Γκρεγκουάρ τους παρηκολούθη με περιέργεια.

—Μεγαλειότατε, είπε, αυτοί οι τρεις άγιοι έρημίτες θά κουραστούν στην ύπηρεσία της 'Υμετέρας Μεγαλειότητος. Είναι, λοιπόν, δικαίον και μάλιστα αναγκαίον νά τους δυναμώσωμε με κάποιο αναφυκτικό που νάχη καλή γεύση.

—Καλά. Και από τό καλλίτερο, έφώναξε ό βασιλεύς χαρούμενος. 'Ηταν πάλι ό βασιλεύς της Γαλλίας. Μάλιστα, ήταν ό βασιλεύς της Γαλλίας, ένας δυστυχισμένος βασιλιάς, εγκαταλελειμένος, προδομένος, τον όποιον μόλις έσέβοντο οι ύπηρέται, άλλοτε παραδομένος στα σκοτεινά παραληρήματα της μανιώδους τρέλλας του, έρμαιον των σκέψεων του, της πικρίας και της άπελπισίας. Μόνον ή 'Οδέττη του έφερνε την άνακούφιση. 'Η 'Οδέττη ήτο ή άκτις του ήλιου...

Στην κατάσταση αυτή ύφίστατο τό πάνδεινα για νά γιατρευθή και δεχόταν κάθε είδους φάρμακα και έξορκισμούς.

('Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νά μάθειτε τον χαρακτήρα σας, άπροτερήματά σας, τις ψυχικές ιδιότητές σας; 'Από μικρά πράγματα έξάγεται ή έντυχία και τό μέλλον σας, ή ένδαιμονία, τά αισθηματικά σας ζητήματα.

Γράψατε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, ειδικήν γραφολόγον του <Πανθέου> έσωκλείοντες ό δραχμάς εις γραμματόσημα.

Αί έπιστολαί σας προς την γραφολόγον πρέπει νά είναι γραμμένες με τον πραγματικό γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίας και επιτηδεύσεις, και νά απευθύνονται εις την διεύθυνσιν:

Κυρίαν Μίναν Μπενχούρ,
Γραφολόγον περιοδ. <Πάνθεον>

'Αθήνας

Σ η μ.—'Όσοι και όσαι έπιθυμείτε νά μάθετε τον χαρακτήρα

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

'Ι λ ε ά ν α ν.—Πάντα έρωτευμένη με κάτι. 'Ενθουσιασμένη ψυχή γεμάτη έρωτικό μεθύσι. Δεν μπορείτε όμως νά κρύψετε τά αισθήματα που σας πλημμυρίζουν την καρδιά. Τά λέτε δεξιά, άριστερά από έμεμύθειαν πάντοτε και σας σχολιάζουν. Συγκεντρωθήτε λιγάκι, νά μην σας βιάζουν τόση διαχυτικότητα.

'Α ρ σ α κ ε ι ά δ α.—Μυστικισμός και άκρα σοβαρότης στο φανερό. Είσαθε όμως ένα ρόδο με κάτι περίεργα άγκαθακία! Μιλάτε δεξιά και βλέπετε άριστερά. Τίποτα δεν σας διαφεύγει, θά έχετε πρωτοφανή τύχη άν θελήσετε νά έπωφεληθήτε τη στιγμή που πρέπει από ευκαιρία που θά σας παρουσιαστή.

'Α ρ α π ι ν ο ύ λ α ν.—Είσαθε ένα διαβολάκι και μισό. Δεν αφήνετε κανένα ήσυχο—είτε με τά λόγια είτε με τά έργα είτε με τά χάχανο. Βλέπετε την ζωή σαν περιβόλι άνθοστόλιστο. Μπράβο! 'Ετσι πρέπει νάναι ένα κορίτσι της ήλικίας σας. Σκορπίζετε τη χαρά σε όλους και σας λατρεύουν γενικώς κι' εκείνοι που δεν έλπίζουν τίποτα από σας. Εύχομαι νά διατηρήσετε πάντα τον χαρακτήρα σας αυτόν...

Κ α σ τ α ν ή ν Κ ό ρ η ν.—'Εχετε μίαν άπλότητα που σκλαβώνει και δεν κουράζει ποτέ. Φυλαχτήτε όμως νά μην κάνετε γάμον πριν ζητήσετε την γνώμην δικών σας ανθρώπων γιατί έπηρεάζεσθε πολύ από έντυπώσεις της στιγμής. 'Εχετε έπιτυχίες αρκετές και θά έχετε ακόμα περισσότερες γιατί είσαθε ευπροσήγορη κι' εύγενικα. Μην χάσετε την μοιραία στιγμή της ευτυχίας σας. 'Αγρυπνείτε.

Γ ε ω ρ γ ί α ν—Γ ύ θ ε ι ο ν.—Μοιάζετε μ' ένα караβάκι που έχει άπλώσει τό πανιά του και περιμένει λίγο αέρα για νά πάη μπροστά. Μην τά περιμένετε όλα από την τύχη. Βοηθάτε και σεις. 'Ικανόστες έχετε, μην δειλιάζετε ν' άπλώσετε τό χέρι για τά πάρετε τό μερίδιο που ανήκει από την δημορφία της ζωής. Είσατε παραπονήρα χωρίς λόγο και χωρίς πλεονεξία.

Μ α ρ α μ έ ν ο λ ο υ λ ο υ δ ά κ ι.—Κρούετε πολύ τις σκέψεις σας και προσπαθείτε νά φαίνεσθε ότι δεν είσαθε. Γιατί αυτό; 'Η ζωή σας περνά ήρεμη και όμαλή και όμως έχετε μία αιώνια άνησυχία σαν νά σας λείπη κάτι... Μιά δίψα γλεντιού σας φλογίζει και σας κάνει νά είσατε άνησυχία. Είσατε για τά δυνατά αισθήματα

φ ι λ ι κ ώ ν σας π ρ ο σ ώ π ω ν, έσωκλείσατε χειρόγραφόν τους

Αί έπιστολαί προς την γραφολόγον πρέπει νά συνοδεύονται άπραγμάτως και με τό κατωτέρω δελτίον. Είς όσας δε έπιστολάς περιέχονται χειρόγραφα δύο ή περισσότερων προσώπων πρέπει νά έσωκλείονται τά άναλογούντα διά κάθε άπάντησιν γραμματόσημα και δελτία.

'Επειδή ό χώρος δεν έπαρκει διά την καταχώρησιν όλων των άπαντήσεων της Γραφολόγου διά τουτο άκολουθείται εις την δημοσίευσιν αυτών ή χρονολογική σειρά της άφίξεως των σχετικών έπιστολών.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

και τά μεγάλα πάθη. Προσοχή.

Θ ω μ ο ν—Κ η φ η σ σ ι ά.—Μελετάς, σκέπτεσαι, ύπολογίζεις και δεν μπορείς νά βοηθές εκείνο που θέλεις. 'Εχεις χίλια σχέδια μέσα στο νου, χίλιους πόθους μέσα στην καρδιά και περιμένεις τη στιγμή που θά μπορέσης νά τους πραγματοποιήσης. Είσαι λίγο άπαιδιόδοξος και δοξομανής. Δεν πρέπει. Με την ύπομνην και έπιμονήν όλα θά γίνουν στην ώρα των. Μή χάνεσαι και άπελπίσσαι ποτέ.

Ι. Α. Χ.—'Εχεις μίαν έλαφρότητα χοριτωμένην. Σ' άρέσει νά λές, νά λές κι' άς είναι και κουταμάρες. Καρδούλα χρυσή, χαρακτήρας εύθυμος. 'Αν έχεις φωνούλα θά μπορούμε νά γίνης καλός ήθοποιός πάντως μη δοκιμάσης νά γίνης συγγραφέας γιατί θά γράφης άνοησίες. Σ' αγαπούν όλοι γιατί είσαι εύχρηστος.

Μ ί ν ο υ ς.—Προτιμάτε την αληθινή πλευρά της ζωής χωρίς ρομαντισμούς και χωρίς όνειρα. Ζητάτε πρακτικά όφελήματα, θετικά αποτελέσματα από κάθε κίνησή σας. Θά ευτυχίσετε γιατί είσαθε άνθρωπος συγχρονισμένος, φτάνει νά σας έννοήση λιγάκι και ή τύχη.

Ι. Σ τ ε φ ν ι δ η ν—Φ ά ρ σ α λ α.—Σας χαρακτηρίζει μία άπάθεια σαγηνευτική. 'Όσο πιό άπαθής και άδιάφορος είσαθε, τόσο πιό μεγάλες έπιτυχίες έχετε. 'Αγαπάτε την εύζωϊαν, την άνάπαυσιν, την καλή συντροφία, τό λεπτά, κάθε διασκέδασιν και δέχεσθε τις άτυχίες με στωϊκότητα. Είσατε χαρακτήρας άνδρικός γεμάτος δύναμη και άξιοπρέπεια.

Τ α π ε ι ν δ ν Ν έ ο ν—Σ ο υ φ λ ι.—Λιγάκι τσακινάκος, ζωηρός, γλεντιές, με διαθέσεις έρωτικές και έπιτολίες. Σας αγαπούν όμως με όλες αυτές τις μικροατέλειες σας γιατί έχετε οξύ άπλή, είσατε γόνος. Μή λέτε όμως τόσα ψέμματα γιατί μία μέρα θά σας συλλάβουν στα πράσα. Και έχετε μέλλον ώραίο μπροστά σας.

Φ τ ω χ ή Ν έ α—Σ ο υ φ λ ι.—Λιγάκι άπρόσεκτη, λιγάκι παιδί ακόμα, λιγάκι άμυαλή. 'Αγαπάς όμως με όλο σου τό είναι και θυσιάζεις πολλές φορές τον έγωισμό σου για την αγάπη σου. Κλαίς εύκολα και γελάς εύκολότερα. Τί καλή μητέρα που θά γίνης μία μέρα!

Κ ό ρ η ν τ ο υ—'Ε β ρ ο υ—Σ ο υ φ λ ι.—Θέλεις ν' αλλάξεις ζωήν συχνά, θές ταξίδια, θές λούσα, διψάς νά μης στον κόσμο από μεγάλη πόρτα και άνησυχία.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Μ ί κ κ η.—Λεπτή σαν άρωμα και καλοαναθερμαμένη. Μελαγχολική λιγάκι και σκεπτική ζητάτε την ευτυχία που δνειρεύεσθε σε κάθε πρόσωπο, χωρίς νά την βρίσκετε. Μην άπογοητεύεσθε. Μία μέρα θά νικήσετε χωρίς στην θετικότητα που σας χαρακτηρίζει.

Σ ο υ σ ο ρ ά δ α—Κ ά ι ρ ο ν.—'Ανησυχο κορίτσι με τό τίποτα τρομάζει και ζητάς πάντα κάτι νά δικαιολογηθής σαν πιστής στα πράσα. 'Εχεις άγνές διαθέσεις, βλέπεις τη ζωή ρόδινη και περιμένεις την ευδαιμονία από παντού. 'Η αίσιοδοξία βγαίνει σε καλό. 'Ελπίζε.

Α α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

Π α μ ι ώ τ ι σ σ α—Κ ά ι ρ ο ν.—Προσηλώνεσαι πολύ σ' ένα ίδιο σκοπό και σ' ένα πρόσωπο πάντα. Δεν πρέπει. 'Όταν βλέπωμε μπροστά μας έμπόδια πρέπει νά λοξοδρομούμε σαν δεν έχομε τη δύναμη νά τά υπερπηδήσωμε. Είσαι πολύ καλόκαρδη και φυσικά ειλικρινής. Γίνου πιό πολύ γυναίκα. 'Ολίγη πονηρία δεν βλάπτει σήμερα.

ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΡ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ....

... Νύχτωσε πιά και τ' αστέρια λαμπυρίζουν σάν διαμάντια στόν οὐράνιο θόλο, ἐνῶ δειλὰ δειλὰ ξεπροβάλλει τὸ φεγγάρι στὸν ὁρίζοντα, σκορπίζοντας τριγύρω τ' ἀσημένιο φῶς του.

Μέσα μου ξύπνησαν οἱ παλὲς ἀναμνήσεις καὶ χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω τὸ γιατί, πῆρα τὸ ἐρημικὸ μονοπάτι πού βγάζει στὴν ἀμμουδιά...

... Τί μαγευτικὴ νυχτιά! Τίποτε δὲν ταράζει τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας καὶ μόνο τὸ μούρουρο τῶν κυμάτων ἀκούγεται, πού σπάζουν ἀργὰ καὶ ρυθμικά στὴν ἀμμουδιά.

Ξάφνου, τὴν γαλήνη τὴν ταράξαν οἱ γλυκὲς φωνὲς μιᾶς εὐθυμῆς παρέας πού τρογουδοῦσε κάπου γινωστό μου τραγουδί.

Ὡ!... πόσες ἀναμνήσεις δὲν μούφερε τὸ τραγουδί αὐτό!... τὸ ἀγαπημένο τραγούδι τῆς Καλῆς μου.

Καί... θυμήθηκα... θυμήθηκα τὴν πρώτη μου ἀγνή ἀγάπη... τοὺς ὄρκους τῆς, τὰ χάδια τῆς, τίς εὐτυχισμένες ἐκείνες στιγμὲς πού περάσαμε μαζί....

Σάν κινηματογραφικὴ ταινία περνοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις μπροστά στὰ μάτια μου καὶ νοσταλγῶ τίς εὐτυχισμένες ἐκείνες ἡμέρες... Κι' ὅλα αὐτὰ τότε, τότε... Τώρα ὅμως... Κι' ἐκείνη, ὅπως πολλές, ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη τῆς θέρη, ἔφυγε μιά μέρα γιὰ πάντα.

... Τὸ μακρινὸ λάλημα ἐνὸς πετεινοῦ μὲ τράβηξε ἀπὸ τίς μελαγχολικὲς αὐτὲς σκέψεις μου... Πλησιάζει νὰ ξημερώσει!... Πῶς περνοῦν οἱ ὥρες!

... Μὲ τὴν καρδιά ματωμένη, ἀφοῦ οἱ θλιβεροὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις ἀνοίξαν πάλι τὴν παλιὰ τῆς πληγὴ, παίρνω τὸ μονοπάτι

ΚΑΠΟΙΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Κάποιοι εἶναι δρόμοι μακρινοὶ στῆς ξενιτειᾷς τὰ πλάτια, πού πιὸ δικούς τους τοὺς θεωροῦν ἀγαπημένοι φίλοι, σὲ κάθε στενορροῦμί τους, κάθε κροκάτο δειλί, γυρνοῦν ἀνάμεσα — θαρρεῖς — στῆς θύμησής τους τ' ἄτια.

Κάποιοι εἶναι δρόμοι μακρινοί, πού χαροπὰ παλάτια, μὲ ὄνειρα χίλια πλέσανε — στὸν γελαστόν Ἀπρίλη — δυὸ χεῖλη μ' ἓνα φίλημα κι' ἄλλα πού κλείσαν χεῖλη. (Τ' ἀηδόνι ζῇ μονάχο του καὶ μέσα σὲ παλάτια.)

Κι' εἰν' ἄλλοι δρόμοι γύρω μας, πιὸ παρακεῖ, πιὸ πέρα, πού μ' ἀνείπωτη βαρυνθυμιά στὸ πέρασμα σταλάζουν — στοχάζομαι τοὺς πρωτεινούς ἔσως κι' αὐτοὶ πὼς μοιάζουν. —

Κι' ὅμως στιγμὲς ὀρθώνονται μπροστά μας σάν φοβέρα καὶ μᾶς κυττοῦν σαρκαστικά ὥς νὰ πικρομιλᾶνε: «Κοντὰ μᾶς οἱ ἀγάπες σας ξεχάστηκαν... καὶ πᾶνε».

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ. ΡΟΚΚΟΣ

ΔΕΙΛΙΝΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Γλυκὰ-γλυκὰ μὲ τὸ χαμὸ τῆς μέρας πέφτει τὸ σούρουπο κι' ὁ ἥλιος γέρνει στὰ πορφυρένια ρόδα του καὶ φέρνει τῆς ἐξοχῆς ἀρώματα ὁ ἀγέρας.

Στοὺς μίσχους τῶν βαραίνουν τὰ λουλούδια εὐωδιαστὰ κι' ἀπὸ ἔρωτα ὀργιάζουν καὶ στὶς φωλιές τους τὰ πουλιά κουρνιάζουν τὰ πλάνα τους πιά σώζοντας τραγούδια.

Περνᾷ κι' ἡ θύμηση καὶ ξεψυχᾷ εὐλογισμοῦ τ' ἀνήμπορου τὰ βάρη καὶ σβυσοῦν ἀργὰ οἱ λαχτάρες καὶ τὰ πάθη σάν αὐρα πού σιγὰ περνᾷ καὶ πᾶει....

Σμίγουν ἀγκαλιαστὰ οἱ χαρὲς κι' οἱ πόνοι στοῦ ψυχῆ πού ἀσάλευτη ἀπ' τὸ κάμα ξεσπάει κάπου σὲ γέλοιο ἢ πόνο κλάμα καθὼς τὰ πέπλα τῆς ἡ νύχτα ἀπλώνει....

ΙΩΣΗΦ ΧΡ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΠΕΘΑΝΕ...

Πέθανε πιά ἡ ἀγάπη μου καὶ πᾶει, μ' ἄφισε χτὲς τὸ βράδυ πιά γιὰ πάντα κι' ἂν ὥρες ἐκλαιγὰ ἐπάνω στὴ βεράντα ὅμως ἐκείνη πίσω δὲν γυρνάει. Κι' ἦταν τὰ ρόδα γύρω μου γιrolάντα κι' οἱ εὐωδιὲς μὲ μέθαιαν τοῦ Ἀπρίλη, μάτια γλυκὰ καὶ κόκκινά μου χεῖλη, τί κρίμα! πιά σᾶς ἔχασα γιὰ πάντα!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΛΗΣ

τοῦ γυρισμοῦ, ἐνῶ τ' αστέρια τρεμοσβύ-
νουν κι' ἡ ἀσημένια φεγγάρι τρέχει πρὸς
τὴ δύση του...

ΙΩΣΗΦ ΧΡ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ ΠΙΑ

Δέν μ' ἀγαπᾷς πιά. Τὰ δυὸ σου μάτια πού πρῶτα στὸ ἀντίκρουμά μου ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ χαρὰ, τώρα πιά μὲ κυττάζουν μὲ μιὰ ψυχρὴ ἀδιαφορία, σάν ποτὲ νὰ μὴ μὲ εἶχαν γνωρίσει.

Νᾶχες τὴ δύναμη τοῦλάχιστο νὰ πῆς: «Βαρέθηκα! Μὴ μὲ ρωτᾷς τὸ γιατί. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω». Πόσο θάσουνε, τότε, πὶὸ κοντὰ στὴν ἀλήθεια!...

Ἄλλοτε, νοιώτερα, ὅταν ἀκόμα ἡ καρδιά σου, ἀθελά σου, εἶχε δοθῇ σὲ μένα, σὲ κυρίευσεν ὁ πειρασμὸς νὰ μὲ πικραίνης γιὰ τὸ κακὸ πού σοῦχα κάνει. Ὅμως ὅσο κι' ἂν ἤξερες τὴν τέχνη νὰ κρύβης τὸ ἀληθινὸ σου αἶσθημα γιὰ μένα, ποτέ, ποτέ ὅμως δὲν μποροῦσες νὰ σβύσης ἀπὸ τὸ βλέμμα σου τὴν λάμψη πού μαρτυροῦσε τὴν μυστικὴ μεγάλη ἀγάπη σου...

Τώρα μού λές: «Κουράστηκα πᾶ νὰ σ' ἀγαπῶ κι' ἐσὺ φταῖς γι' αὐτὸ, γιατί μ' ἔκανες νὰ πονέσω, ἀφοῦ εἶναι παράνομη ἡ ἀγάπη μας». Ναί! Μονάχα ἐγὼ φταῖω!...

Δέν πέταξε κανεὶς ἡρώτος μιὰ ἀγάπη, χωρὶς νὰ γίνῃ ὁ καθήγορος ἐκείνου πού κλείνει ἀκόμα στὴν καρδιά του τὴν ἀγάπη αὐτή.

Δέν μ' ἀγαπᾷς πιά. Γιατί τάχα ζητᾷς νὰ βρῆς δικαιολογίες; Ἡ καρδιά μας οὔτε σάν προσκαλῇ, οὔτε σάν διώχνῃ μιὰ ἀγάπη παίρνει ἀπὸ τὴ θέλησή μας ἄδεια, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν μικρὴ πορτίτσα τῆς...

Τί κι' ἂν ἔρχεσαι ἀκόμα μαζί μου; Θα-
ρεῖς δὲν τὸ ξέρω πὼς ἔρχεσαι ἀπὸ λύπη; Εἶσαι βεβαίᾳ γιὰ τὴν καταστροφὴ πού θὰ μού φέρῃ ὁ χωρισμός μας. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλεις. Μὲ συμπονεῖς, ἀλήθεια.

Μονάχα πού δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά!
ΑΡΓΥΡΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΠΙΚΡΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Ἦταν ντυμένη γιορτινὰ κι' ἡ ἀνοῖξη τριγύρω καὶ τῶν ἀνθῶν σκορπιότανε καὶ μέθαγε τὸ μῦρο, μὰ ὅση ἦταν χάρη γύρω μου, τόσοι καῦμοι σὲ μένα, τ' ἀηδόνια πικρολάλητα, τὰ λούλουδα θλιμμένα.

Ὁνειρεμένα, λιόχαρα, μενεξεδένια δελία, βαρὺς χιονιάς στὰ στήθη μου, πικρολαλιά στὰ χεῖλια κι' ἓνα σκοτάδι ἀτέλειωτο, νυχτόμερα ἀπλωμένο, γιὰ δυὸ ματάκια γαλανὰ, γλυκὸ μου φῶς χαμένο....

ΓΕΩΡΓ. ΣΑΡΡΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Ἐδῶ μ' ἔρριξε ἡ μοῖρά μου ἡ σκληρὴ
στὴν ξενιτειὰ γιὰ νὰ πεθαίνω λίγο-λίγο,
τύχη γιὰ μένα, ἀλήθεια, φοβερὴ.
Μά, ἄχ! τότε, Θεέ μου, ὥστόσο θὲ νὰ φύγω;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Λέγοντες παχυσαρκίαν, ἐννοοῦμεν τὴν ὑπὲρ τὸ δέον αὐξησιν τοῦ λιπώδους ἰστού τοῦ σώματος, μὲ ἀποτέλεσμα, ἀφ' ἐνὸς μὲν δυσμορφίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐμφανῆ, ἀφ' ἑτέρου δέ, διαφόρους λειτουργικὰς διαταραχάς, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς βαρεῖας περιπτώσεις δύνανται νὰ προκαλέσωσι καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Πολλοὶ πίνακες ὑπάρχουσι πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς φυσιολογικῆς ἀρμονίας μεταξὺ ἀναστήματος καὶ βάρους τοῦ σώματος. Ὁ καλλίτερος καὶ ἀπλούστερος τρόπος τοιοῦτου ὑπολογισμοῦ εἶναι ἐκείνος κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ σῶμα πρέπει νὰ ἔχῃ βάρος τόσα χιλιόγραμμα, ὅσα ἑκατοστόμειρα, ἂνω τοῦ ἐνὸς μέτρου, ἔχει τὸ ἀνάστημα. Εἰς ἀνάστημα π.χ. 1 μ. 70, ἀναλογεῖ βάρος 70 χιλιόγραμμα. Εἰς τὸ βάρος τοῦτο ἡ ἀναλογία τοῦ λίπους εἶναι 5—10 ὅμοι τοῦ ὅλκου βάρους, πᾶσα δ' αὐξήσις ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ θεωρητῇ ὡς ἀρρομένη παχυσαρκία. Συνήθως ὅμως ἡ παχυσαρκία ἀρχεται, ὅταν τὸ βάρος τοῦ σώματος αὐξηθῇ περισσότερον τῶν 10 ὅμοι τοῦ φυσιολογικοῦ ὁρίου. Ἡ παχυσαρκία δύναται νὰ ἐμφανισθῇ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μέχρι τῆς γεροντικῆς, εἶναι δὲ συχνότερα ἐπὶ τῆς γυναικὸς. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ παχύσαρκοι εἶναι καὶ πολυφάγοι. Ἡ πολυφαγία—καὶ πρὸ πάντων ἡ κατάχρησις ἀμυλοδῶν καὶ γλυκισμάτων—καὶ ἡ συνεχὴς χρῆσις οἰνοπνεύματος, ἔστω καὶ εἰς μικρὰν δόσιν, εἰσάγουσιν ἀναμφισβητήτως τὴν παχυσαρκίαν. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι πολλοὶ παχύσαρκοι δὲν εἶναι πολυφάγοι, οὔτε ὑπὴρξαν τοιοῦτοι καὶ ὅτι πλεῖστοι πολυφάγοι δὲν γίνονται παχύσαρκοι. Ὁ καθιστικὸς βίος ὁμοίως εἰσάγει τὴν παχυσαρκίαν, ἡ ὁποία εἶναι συχνότερα ἐπὶ τῶν μοναχῶν, τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν ὑπαλλήλων γραφείων. Ἡ κληρονομικότης ἐπίσης παίζει ρόλον, οἱ δὲ ἐκ παχυσαρκῶν καταγόμενοι ἔχουσιν σαφῆ προδιάθεσιν εἰς τὴν παχυσαρκίαν ἐναντίον τῆς ὁποίας πρέπει προληπτικῶς ν' ἀκολουθῶσιν ὀρισμένους ὑγιεινοὺς καὶ διαιτητι-

κοὺς κανόνες. Εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ τρεῖς ἀνωτέρω προδιαθεσικαὶ συνθήκαι συνδιάζονται, δηλ. ἡ κληρονομικότης, ἡ πολυφαγία καὶ ὁ καθιστικὸς βίος, τότε τὸ ἀτομον δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν παχυσαρκίαν, ἥτις δύναται νὰ ἐπισηπυθῇ καὶ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν, ὡς π.χ. κνήσεως, γαλουχίας, ἐμμηνοληξίας, εὐνουχισμοῦ καὶ μερικῶν λοιμωδῶν νόσων.

Συμπύματα: Ἐκ πρώτης ὄψεως εἶναι καταφανὲς ἡ δυσαρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος, ἰδίως ἐπὶ ἀτόμων μικροῦ ἀναστήματος. Ἡ δυσαρμονία αὕτη διαφέρει κατὰ τὰς περιπτώσεις, καθόσον ὑπάρχουσι διάφοροι τύποι παχυσαρκίας. Ἄλλοτε μὲν τὸ λίπος ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἄλλοτε μόνον ἡ κοιλία εἶναι φορτωμένη ὑπὸ λίπους, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα εἶναι κανονικόν, καὶ ἄλλοτε τὸ λίπος καταλαμβάνει μόνον τοὺς γλουτοὺς καὶ τὰ κάτω ἄκρα. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παρατηρεῖται πῶς τῶν πεπαχυσμένων παρειῶν, κάτωθεν δὲ τῆς σιαγῶνος σχηματίζεται διπλὴ ἢ τριπλὴ πτυχὴ. Ἐπὶ τῆς γυναικὸς οἱ ὀγκώδεις μαστοὶ κατέρχονται, μερικὲς φορές, μέχρι κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ. Ἡ κοιλία εἶναι ὀγκώδης, προσιπτουσα καὶ φθάνουσα ἐνίοτε μέχρι τῶν γονάτων, καλύπτουσα τὰ γεννητικά ὄργανα, τὰ ὁποῖα γενικῶς δὲν καταλαμβάνονται ὑπὸ λίπους. Εἰς τὰς βουβωνικάς δὲ πτυχὰς καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῶν μαστῶν, ἀναπτύσσεται ἔκζεμα. Οἱ νεοὶ παχύσαρκοι, συνήθως, διατηροῦν τὴν ἐνεργητικότητά των, ἂν καὶ ἡ μυϊκὴ αὐτῶν δύναμις εἶναι ἡλαττωμένη. Ἐν τούτοις ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐμφανίζονται διάφοροι διαταραχαί, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν συνήθων πράξεων τοῦ καθημερινοῦ βίου: ὁ παχύσαρκος αἰσθάνεται δυσκόλιν εἰς τὴν βάδισιν καὶ ἰδίᾳ τὴν ἀνάβασιν κλίμακος, ἐμποδίζεται νὰ καθίσῃ, καὶ μὴ δυσάμενος δὲ ν' ἀνεχθῇ τὴν ὀριζοντίαν κατάκλισιν, κοιμᾶται εἰς στάσιν ἡμικαθιστικὴν.

Ἰατρὸς Π.
[Ἀκολουθεῖ]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον, πρέπει ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν των, ἂν εἶναι ἐγγαμοὶ ἢ ἀγαμοί, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των καὶ νὰ περιγράψουν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς τὴν πάθησίν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἂν τὸ δέρμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρὸν. Ὁταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουσιν τὰς 2 πρέπει νὰ ἐσωκλείεται πεντάδαρχον γραμματόσημον, ὅταν δὲ ζητῇται ἰδιαίτερα ἀπάντησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμῶν.

Κ. Κ. Κοζάνην. Ἡ ἀλοιφή πού μεταχειρισθήκατε εἶναι μὲν ἀποτελεσματικὴ, ἀλλὰ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως. Ἀφοῦ ὅμως ἔχετε γνωστοὺς στάς Ἀθήνας προμηθευθῆτε δύο βαζάκια τῆς κρέμας Larvex No 1 καὶ Larvex No 2. Θὰ μεταχειρισθῇτε πρῶτα τὸ No 1 καὶ κατόπιν τὸ No 2. Ἡ θεραπεία θὰ διαρκέσῃ 3—4 μῆνας, θὰ εἶναι ὅμως μόνιμος. Ἐὰν δὲν τὴν εὐρουν εὐκόλως, ἂς ἀποταθῶν εἰς τὴν ὁδὸν Κάνιγγος 12, ὅπου ὑπάρχει διαρκὴς παρακαταθήκη. Καὶ τὰ δύο βαζάκια νομίζω πὼς στοιχίζουν 150 δραχμάς.

ΑΡΧΑΡΙΟΝ, Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ γράμμα σας. Τὸ λευκὸ σαποῦνι θὰ τὸ μεταχειρίζεσθε καὶ μετὰ τὴν θεραπείαν. Ἡ συνταγὴ τοῦ πάγου γιὰ τὰ φρύδια κομικῇ. Κάθε βράδυ θὰ τὰ τρίβετε στὶς ρίζες μὲ τὸ ἀκόλουθον:

Glycérine	7 gr.
Alcool de roses	10 >
Eau de roses	10 >
Pilocarpine	2 >

Α. Ζ. Χανιά. Θὰ πλένεσθε πάντοτε μὲ

ΠΑΝΘΕΟΝ

νερὸ χλιαρὸ καὶ δὲν θὰ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι. Κρέμα, τὴν Sol-Verex No 3, ἡ ὁποία ὑπάρχει στὴν ὁδὸν Κάνιγγος 12. Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς θὰ ἀλλάξω διεύθυνσιν, ἂν χρειασθῇ νὰ μοῦ ἀποστείλετε γράμμα, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ ἀπευθύνετε στὰ γραφεῖα τοῦ «Πανθέου».

ΤΡΕΜΟΣΒΥΝΟΝ ΑΣΤΕΡΙ. Σπάρτην. Στὴν πρώτην ἐρώτησίν σας, τὴν ἀφορώσαν τὰ μαλλιά, δὲν μπορῶ δυστυχῶς ἀπὸ τῆς παρουσίας στῆλης νὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιατί θὰ τὴν κατελάμβανα ὁλόκληρον. Πάντως ὑπάρχει θεραπεία. Στὴν δευτέραν ἐρώτησιν: Ἐπάλειψις καὶ ἐλαφρὸν τρίψιμο τῶν ριζῶν μὲ τὸ ἀκόλουθον:

Vaseline	50 gr.
Huile de ricin	25 >
Rhum	25 >
Extrait quinquina	2 >

ΛΙΑΔΙΑΝ ΧΑΡΒΕΥ. Χ. Δ. Ἐνταῦθα. Γιὰ τὰ ἡλιοκαύματα θὰ μεταχειρισθῇτε τὴν Sol Verex No 11, τὴν ὁποίαν θὰ βρῆτε στὴν ὁδὸν Κάνιγγος 12. Γιὰ τὰ χέρια, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἔλθετε νὰ σᾶς ἰδῶ προσωπικῶς, γιατί πιθανὸν νὰ ὀφείλονται σὲ ἐσωτερικὴν ἀσθένειαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίτην ἐρώτησίν σας, σᾶς παραπέμπω στὴ συνταγὴ πού ἀναγράφω στὸ ΤΡΕΜΟΣΒΥΝΟΝ ΑΣΤΕΡΙ, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ μεταχειρισθῇτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

ΟΡΦΑΝΗΝ. Πάργαν. Ἀποστείλατε 175 δραχμάς διὰ νὰ σᾶς ταχυδρομήσω τὸ φάρμακόν πού ζητεῖτε.

ΕΡΙΕΤΤΑΝ. Φλώριναν. Ἐχει παραμείνει κάρβουνο ὑπὸ τὸ δέρμα καὶ δι' αὐτὸ ἔχετε τὴν μαυρίλαν πού μοῦ γράφετε. Φαρμακευτικῶς δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς θεραπεία. Μόνον μιὰ αἰσθητικὴ ἐγγχείρησις

μποροῦσε, ἴσως, νὰ τὸ ἐξαλείψῃ.

ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΡΟΔΟΝ. Ἐπανωμήν. Ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας συμπεραίνομαι πὼς τὸ δέρμα σας εἶναι ξηρὸν, ξηροτάτον. Θὰ πλένεσθε λοιπὸν ὅπως σᾶς ἐγράψα σὲ προηγούμενον τεῖχος τοῦ «Πανθέου». Ἐπίσης θὰ βάζετε καὶ τὸ αὐγὸ ὅπως σᾶς ἔγραφα. Τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε καλὸ πλῦσιμο μὲ χλιαρὸ νερὸ. Κρέμαν τὴν Sol-Verex No 3, ἡ ὁποία εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν ὁδὸν Κάνιγγος 12. Πούδρα νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε συχνά, αὐτὴν δὲ τὴν μάσκα πού μοῦ γράψατε, θὰ προτιμοῦσα νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ Ὀυμπικάν, χρῶμα Ρασσέλ No 1. Οἱ πανάδες σας τότε μόνον θὰ ἐξαλειφθοῦν ὅταν τακτοποιηθῇ ἐντελῶς ἡ περίοδος, πρᾶγμα πού θὰ ἐπιτύχετε μὲ μερικὰς ἐνέσεις Proplan τῶν 1000 μονάδων, τὰς ὁποίας θὰ κάμετε ἐνδοφλεβίως. Τόσον δὲ οἱ πόνοι τῆς περιόδου ὅσον καὶ ἡ ἀτεκνία θὰ θεραπευθοῦν κατὰ μεγάλην πιθανότητα μὲ μίαν μικρὰν ἐγγχείρησιν εἰς τὴν μήτραν.

Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πανθέου» θὰ δέχεται τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ περιοδικοῦ δωρεὰν ἐκάστην Πέμπτην καὶ Σάββατον 6—7 1/2 μ.μ. εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυντικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κατωτέρω δελτίων, ἀποκοπτομένων ἐκ τῶν φύλλων τῶν δύο τελευταίων, πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως, ἑβδομαδῶν.

Περιοδικὸν «Πάνθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον Φύλλον 136

—Ο μίστερ Ουάλτερ Μυλνερ από την πόλη "Αϊτλαντ" της Νέας Υόρκης έγινε χρυσόθρας τατά τον πλέον περίεργον τρόπον.
—Ένθ καλλιεργούσε τον κήπο του σπιτιού του ανακάλυψε κοιτάσματα χρυσού!
—Αμέσως γκρέμισε το σπίτι του κ' επεδόθηκε στο νέο του επάγγελμα το όποιον

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

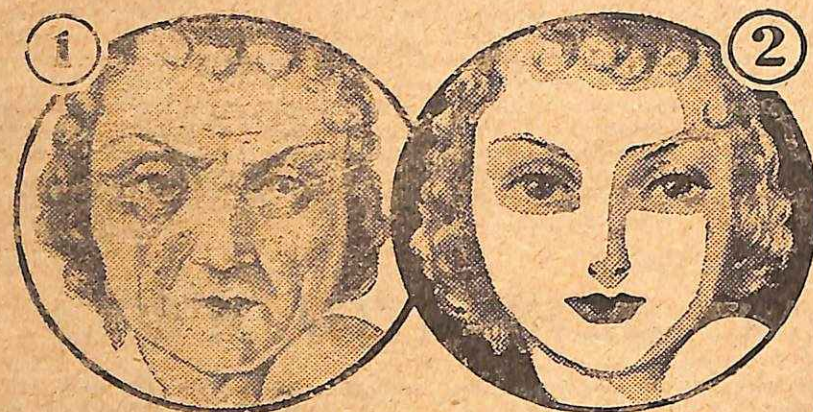
σ' ελάχιστον χρονικόν διάστημα τον έκανε πάμπλουτον.

Το 'Υπουργείον της Παιδείας στη Γερμα-

νία επανέφερε στην ενέργεια την βέρα του σχολείου.

—Στο εξής όσα παιδιά άτακτούν ή δέν ξέρουν το μάθημά τους οι δάσκαλοι θά χρησιμοποιούν πρὸς σωφρονισμόν τους την περιφημη βέργα ή όποία είχε έξω-στρακιστή από τα σχολεία της Γερμανίας πρὸ πενήντα ετών, ὡς αναχρονιστική.

Κυρίες! Δείτε να αψιερώνετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τι διαφορά γιά τόσο λίγα!

Μερικές δραχμές—είναι λίγο—άλλά ρχούν στο να σημειώσουν άποφασιστικό σταθμό της ζωής σας. Σήμερα ο κόσμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα—την νεότητα—πάντοτε την νεότητα: Ένας κινηματογραφικός άστηρ χάνει τα 75 ο) των άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 ο) μόλις το χρώμα της μαραινεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, του Πανεπιστημίου Βιέννης επέτυχε από νεαρά ζωά μίαν θαυμασίαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Bioceel» που τρέφει και ανανεώνει ταχέως την επιδερμίδα. Είς πειράματα διατροφής της επιδερμίδος γενόμενα υπό του Stejskal επί γυναικών 55 και 72 ετών αι ουτίδες έχάθησαν εντός 3 εβδομάδων. (Βλέπε πλήρη έκθεσιν εις την 'Ιατρικήν 'Εφημερίδα της Βιέννης). Έντός όκτώ ωρών παράγει συχνά τέτοια μεταβολή του χρώματος, σαν να έδιναν καλή τροφή σε μία πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άν-

δρας παρατηρεί είναι το δέρμα σας. Εάν είναι άσχημο δέν θά σάς ξαναπροσέξη. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύτηκε έναν εκατομμυριούχο λέγει ότι αν δέν είχε το θαυμάσιο χρώμα της ο άνδρας της δέν θά την ξεχώριζε μεταξύ τόσων ωραίων κοριτσιών. Η έξαιρετική κολλωπιστική αυτή ύλη ανακαλυφθείσα υπό του Dr. Stejskal περιέχεται τώρα στην κρέμα Τοκαλόν χρώματος ρόζ. Επιθέσατέ την το βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την επιδερμίδα κατά τον ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λιπαρό) πρέπει να χρησιμοποιήται το πρωί. Περιέχει νοσήνη κρέμαν και έλαιό λαδον, προαφομοιωμένα. Θά τροφοδοτήση την επιδερμίδα σας όλην την ημέραν. Περιέχει επίσης ένα τονωτικόν συστατικόν που συσφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, λευκαίνει την επιδερμίδα και την καθιστά φρέσκια, και σκληρή. Γενικός 'Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάνος, όδός Πραξιτέλους 42 'Αθήναι.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ

(Έλευθέρων Σπουδών)

Παραδίδονται εύδοκίμως υπό της κ. MADELEINE διπλωματούχου της από το 1904 άνεγνωρισμένης 'Εθνικής 'Ακαδημίας Παρισίων και Βρυξελλών.

Διδαντρε μέχρι τελείας εκμαθήσεως Δρχ. 2.500.

Γίνονται δεκταί οικότροφοι Έγγραφαί καθ' έκαστην και καθ' οίανδήποτε εποχήν του έτους.

Δέχεται ΑΠΟΡΟΥΣ μαθητρίδας μέχρι της 29 'Ιουλίου ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 26

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΟΔΟΣ ΣΟΛΩΜΟΥ 61

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθός Ιατρός εν τῷ Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμός»

Έπισκεψις εν τῷ 'Ιατρείῳ καθ' έκαστην 4-6 μ.μ.

Όδός Σωζουπόλεως ἀριθ. 27

Τηλέφωνον 81-014

Η κα 'Ελισάβετ Λαγκουί, ή όποία πέθανε τόν περασμένο μήνα στο Χέλσινγκι του Σουόσεξ σε ηλικίαν 83 χρονών, άφησε 152 ζώντας απογόνους: Δηλαδή 14 παιδιά—έπτά άγόρια και έπτά κορίτσια—65 έγ-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

γόμενα, 71 διαέγγονα και 3 τρισέγγονα.

Έως σήμερα το ρεκόρ των πολλών απογόνων το κατείχε ή Εύα Μπλόουερ από το 'Αεελ της Γερμανίας, ή όποία όταν πέθανε το 1924 σε ηλικίαν 97 ετών άφησε 179 απογόνους!

Η τύχη των γυναικῶν

Πολλαί γυναίκες είναι δυστυχείς διότι ένεκεν άμελούς περιποίησεως του σώματός των είναι άποκρουστικά.

Χρησιμοποιείται διά την καθημερινήν περιποίησιν του σώματος το «Λυζόλ» το όπριον συνιστάται από τους 'Ιατρούς.

Καθαρισμός του σώματος και πλύσεις με «Λυζόλ» παραμερίζουν όλας τας δυσσαρέστους όσμάς και έξολοθρεύουν τα μικρόβια.

Αποφεύγεται τας εύθυνάς άποιμύσεις. Η υγεία σας είναι πολύτιμος γιά να ζάμετε πειρίματα επ' αυτής. Ζητήσατε επιμόνωσ την έρυθροκίτρινον γνησίαν συσκευασίαν.

«Λυζόλ» «Lysol» Σήμα κατατεθέν

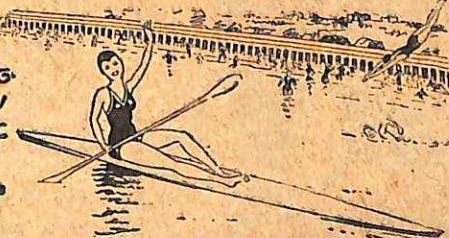
Κατασκευασταί: Schülke & Mayr Aktien-Gesellschaft, Hamburg 39.

θαύμα... έφέτοι το ΚΑΛΑΜΑΚΙ!

Όλοι οι φίλοι της θαλάσσης θά ένθουσιασθούν με τας νέας Κοινοτικές εγκαταστάσεις

ΜΠΑΙΝ • ΜΙΣΤ

ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ • ΓΕΜΕΝΑΚΗ • ΑΛΙΜΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ: ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Από τα περιεχόμενα του βιβλίου: Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτόσουπες και διαιτολογία, αναλόγως της ηλικίας του παιδιού. — Λουτρά, ύπνος, δοντοφυΐα, — Σειρά γυμναστικών ασκήσεων γιά τα μικρά παιδιά. — Πρώτη ανατροφή και διδασκαλία του παιδιού. — Οι συχνότερες άδιαθεσίες και ασθένειές του. — Πώς θά νοσηλεύεται όταν άρρωστήση. — Το φαρμακείο του σπιτιού. — Τα διάφορα προφυλακτικά έμβόλια. — Οι πρώτες βοήθειες στα αίφνίδια δυστηχήματα κτλ. Έκδοσις τετάρτη καλλιτεχνική με πολλές εικόνες.

Συνιστάται από τα ύπουργεία 'Υγιεινής και Παιδείας. Πωλείται παρὰ τῷ συγγραφεῖ: όδός 'Εμμ. Μπενάκη 24, και εις όλα τα βιβλιοπωλεία. Τιμάται άδικο δρχ. 50 και δεμένο δρχ. 75.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

Του περιοδικού

ΠΑΝΘΕΟΝ

'Αριθ. 49

'Ιουνίου 22 1936

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν και δερματικῶν Νοσημάτων

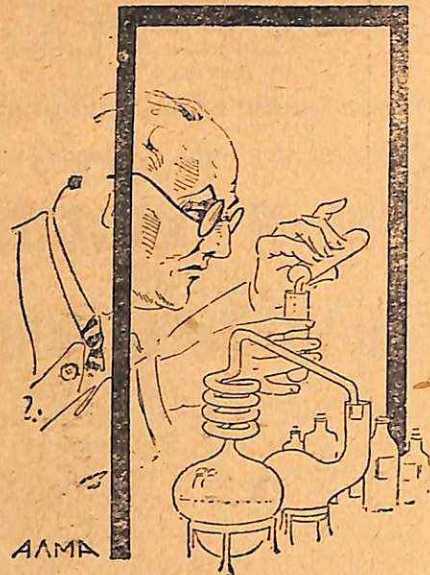
Όδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

'Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή.

ΚΛΕΟΒ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Υψηλότης 'Εθν. Πανεπιστημίου

ΔΕΡΙΓΝΥ 16 4-9 Μ.Μ.

ΠΕΙΣΤΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΔΟΚΙΜΟΙ

...με διάφορα ειδικά έλαια, κρέμας, γάλατα ωραιότητας και άλλας ύλας, μάς ωδήγησαν εις τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄριστος τρόπος διατηρήσεως τῆς νεότητος τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε ἡ χρησιμοποίησις δύο διαφόρων κρεμῶν τὰς ὁποίας κατόπιν ἐπισταμένων δοκιμῶν ἐθέσαμεν εἰς κυκλοφορίαν καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τὰς κρέμας «Αἰμέε» διὰ τὴν ἡμέραν καὶ «Αἰμέε» διὰ τὴν νύκτα. Hug. Guerlain Paris

Δείγματα δωρεάν: Γνωρίσατέ μας τὴν διεύθυνσίν σας καὶ ἐσωκλείσατε γραμματόσημα Δρχ. 5.- δι' ἐξόδα ἀποστολῆς διὰ νὰ σᾶς ἀποστέλλωμεν κυτίον δειγμάτων περιέχον πούδραν καὶ κρέμαν ἡμέρας καὶ νυκτός. Α. Π. Ρεμπουτζάκας, Προϊστάμενος 42.

Κάθε πρωὶ τὴν καμαρώνει

καὶ τῆς λέγει: «Τόσο ὠραῖα μαλλιά καμιά ἄλλη δὲν ἔχει». Καὶ πραγματικά τὰ μαλλιά τῆς εἶνε τόσο λαμπερά καὶ μεταξένια! Ἄν θέλετε ν' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς παρόμοια μαλλιά πρέπει νὰ λούζεσθε μετὶ τοῦ Σαμπουάν

TETE-NOIRE (Τέτ-νουάρ). Εἶναι ἀπηλλαγμένο ἀπὸ ἀλκαλικά ἄλατα ποὺ καταστρέφουν τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν καὶ δημιουργοῦν τὴν πιτυρίδα. Γιὰ ξανθὰ μαλλιά ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μετὶ τὴν ἐπιγραφή Shampodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές καὶ ὁδηγίες ἐλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPO SAN

Γιὰ ξανθὰ

Γιὰ σκούρα

Δρχ.
1250

TETE-NOIRE

avec chevéclat

ΓΕΝ. ΣΑΝΤΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

AAMA

*Δέρμα μάλ', φωτό,
διαφανές, γριόκο.*

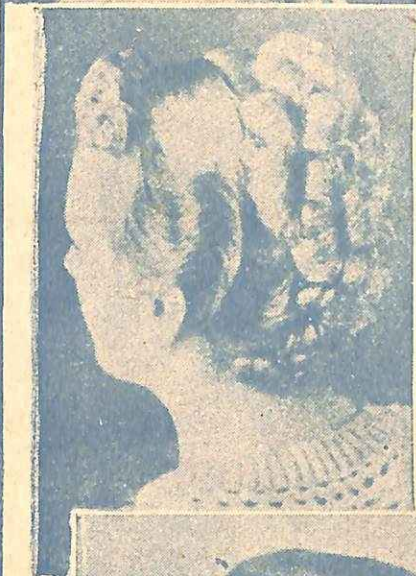
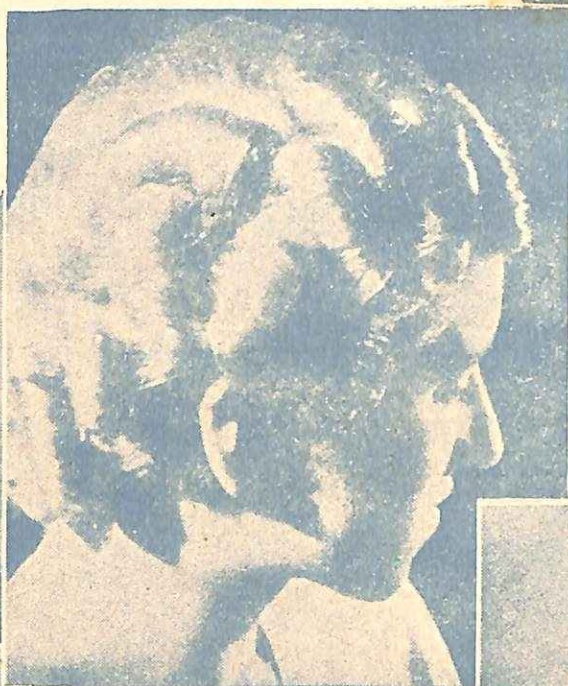
«Ἡ Ματιτέ» εἶνε κατάλληλη τόσο γιὰ τὸν ἄνδρα ὡς καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα. Διὰ τὰς ξηρὰς καὶ ἐκ φύσεως γυαλιστράς ἐπιδερμίδας, ὅσων καὶ διὰ τὰς λιπαράς. Τὰ στοιχεῖα τῆς, μὲν αὐτὰ καθεαυτὰ, προσαρμόζονται ἐπὶ τῶν κυττάρων τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῆς μεταδίδουν αὐτὴν τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῆται μὰτ. Ἡ «Ματιτέ» δὲν περιέχει **διόλου τάλκ**, ποὺ γλυστράει, ὅπως ὅλες οἱ κοινὲς πούδρες. Μία λεπτοτάτη στρώσις πούδρας Ματιτέ ἀρκεῖ διὰ νὰ καταστήσῃ μὰτ τὸ πλέον «δυσκόλο» δέρμα, καὶ νὰ τὸ διατηρήσῃ μὰτ παρὰ τὰς ἐπαφάς, τὴν διαπνοήν, ἢ τὸν ἐξωτερικὴν ὑγρασίαν.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ

MATITÉ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο κομμωτής που μεταβάλλει τὰ γυναικεία κεφαλάκια σὲ κουκλιστικά, μετὴν εἰδικότητά του εἰς τὰς κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

Μερικαὶ κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, θαύματα τῶν νέων μηχανημάτων μας τελειοποιήσεως 1936.

ΧΑΡΙΝ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΔΡ. 100

ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ)) 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23-34